

UMHAUSER FERENC

Fájdalmas részeg lángolás
FORGATÓKÖNYV
(azonos című regény alapján)

UMHAUSER FERENC

Fájdalmas részeg lángolás
FORGATÓKÖNYV
(azonos című saját regénye alapján)

UMHAUSER FERENC

**Fájdalmas részeg lángholász
FORGATÓKÖNYV
(azonos című regény alapján)**

**Szerkesztette:
FETYKÓ JUDIT**

**Korrektúra:
DARVAS JUDIT**

TEMETŐ, HATALMAS GYÁSZOLÓ TÖMEG TÁVOLRÓL, DÉLUTÁN

a kép egyre közelít, majd megállapodik a papon. Amíg a pap beszél, először Szilvia anyját mutatja a kép: ájuldozik, a férje tartja. A pap azon szavainál: „Szilvia nyugodtan állhat...” a kamera átvált Alexre, aki kicsit távolabb a háttérben áll a keserűség és a düh könnyeit nyeli. Alex ezt már nem bírja, keserűen felnevet.

A PAP:

(szavaiban áhítat és pátosz)

Nagy veszteség ért minket élőket, hisz Kramszki Szilvia rendkívüli egyéniség volt. Kiváló, sikeres művész, de odaadó gyermek és hűséges hitves is egyben. Csak a jóisten a megmondhatója, hogy tudta ezt mind együtt, egyforma erővel, teljes szívvel, botlások nélkül, töretlen lelkesedéssel véghezvinni. A gyászolók fájdalmát enyhítse az a tudat, hogy SZILVIA nyugodtan állhat az Úr ítélőszéke elé, mert amikor az ő tettei kerülnek elbírálásra, nem salak közül kell a gyöngyöt, hanem a nagyobb gyöngyöt kell, a kisebbek közül kiválogatni.

ALEX:

(gondolja)

Mintha ez a gyász és fájdalom is csak az övéké lenne. Mindig kívülálló maradtam, betolakodó, idegen senki, vő.

A PAP:

„nagyobb gyöngyöt kell a kisebbek közül kiválogatni.”

ALEX:

Még hogy nem a salak közül! Ha vannak is, bizony nagyon elkoszolódtak azok a gyöngyök!
(folyt.)

A háta mögött álló férfi közelebb lép és megböki a térdével.

FÉRFI:

Legalább arra a szegény marhára legyen tekintettel!

ALEX:

Kire?
fordul hátra Alex

FÉRFI:

Hát természetesen a férjére.
(folyt.)

vonja össze szigorúan a szemöldökét az ismeretlen.

ALEX

Szóval ő az egyik! Szilvia nem ígért hűséget s amikor zátonyra futott kapcsolatunk, nem nagyon érdekelt, hogy kivel, hol, mikor, ..., mintha csak most jutott volna el a tudatomig, hogy fölszarvaztak. Persze ez már az elején várható volt, hisz megismerkedésük akár egy pornókönyv első fejezetének is beillett volna.

EGY MINŐSÉGI SZÁLLODA LAKOSZTÁLYÁNAK SZOBÁJA, VALAHOL IZRAELBEN, HAJNALODIK

Szilvia szobájának sarkában, Alex egy bőrfotelban ül, figyelve minden apró neszre és rezdülésre. Szilvia meztelenül alszik s a leheletvékony takaró is sokat sejtet, egy reflexmozdulattal azt is lerúgja magáról, hason fekszik, fejét a jobb karjára hajtva, bal térdét a hasa alá húzva. A szoba hiába van elsötétítve, a Lotrek vásznára kívánczó póz megmozgatja fantáziáját. amikor fölébred Szilvia, szeme még csukva, de magán érzi a férfi tekintetét. Úgy tesz mintha még aludna, de szemhéja alól, hogy a férfi észre ne vegye, megszemléli amint az őt szemléli. Majdnem elmosolyodik, de uralkodik magán, s még följebb húzza térdét, s jobb lábát is behajlítja egy kicsit. Alexnek a lélegzete is elakad, hát még amikor

Szilvia talpra ugrik s tettetett bosszúsággal, a feltörő kacajjal küszködve ráripakodik:

SZILVIA:

Nem a kukkolásért vagy fizetve!

(folyt.)

tovább nem tudja mondani, mert egész testét rázza a nevetés, szemeiből csak úgy potyognak a könnyek. Alex haja tövéig elpirul, s megszégyenülten próbál a szobából kimenekülni, de az ajtónál jut csak az eszébe, hogy kulcsra van zárva, a kulcs pedig az asztalon, a kibiztosított héthatvanötössel együtt. Zavarában addig matat, hogy a pisztoly elsül s az asztalon álló váza befejezi ez irányú pályafutását. A lövést meghallva a másik két őr, az ajtót kerettel együtt benyomja s fegyverüket a most már sápadt Alexre szegeznek.

SZILVIA:

Semmi gond srácok,

(folyt.)

hanyagul egy lepedőt teker maga köré,

– csak seggre pacsit játszottunk s véletlenül elsült a töke.

A két gorilla vigyorogva elrakja a mordályt s elhessegeti az ajtó előtt a bémészkodókat.

A FOLYOSÓ VISSZHANGZIK A RÖHÖGÉSÜKTŐL, KORA REGGEL

GORILLÁK:

Ez kurva jó! Elsühhühült a töke. -

SZILVIA SZOBÁJA, KORA REGGEL

Alex megsemmisülve, bambán áll, most senki sem hinné, hogy ő Furkó papa legtehetségesebb tanítványa. Hogy zavarát leplezze, s ne kelljen a nőre néznie, a váza cserepeit kezdi szedegetni. Szilvia közben tárcsázza a recepciót, hogy küldjenek föl egy asztalost. Letéve a kagylót Alexhez fordul:

SZILVIA:

Hagyd a francba! Nem ez a dolgod. Na ülj már le, ne állj ott mint egy nagy rakás sz.. szerencsétlenség. Majdnem mást mondtam.
(folyt.)

Szilvia bárszekrényhez lép, találomra kivesz egy üveg vodkát, tölt mindkettőjüknek s Alexhez lép.

SZILVIA:

Akkor tegeződjünk, hogyha már így összejöttünk! Jó?

ALEX:

Bocsásson meg, én soha ...
(folyt.)

akarja elhárítani, de Szilvia nem tűr ellentmondást.

SZILVIA:

Az lehet kisapám, de a kivétel erősíti a szabályt meg esetleg meg találok haragudni s akkor kukkolhatod a sivatagban a tevék vagy Arafat valagát. Ha jól emlékszem, már bemutatkoztál, de nem emlékszem a nevedre.

ALEX:

Nagy Sándor, de a többiek csak Lexinek vagy Alexnek becéznek.
(folyt.)

SZILVIA:

Azt hiszem ismered a nevem, de az illem úgy kívánja, hogy én is bemutatkozzam. Kramszki SZILVIA, alias Szivacs, de ez csak a csúfnevem, nem igazán rajongok érte. Akkor

le vele, fenéig! Ne csak szemezz vele, mint az enyémmel!

ALEX:

Egy poént sem bírnál kihagyni?

(folyt.)

szedi össze magát s kényszeredetten az italt is lehajtja.

SZILVIA

Nem én, de ehhez puszi is jár!

(folyt.)

- áll lábujjhegyre, átkulcsolja a nyakát, úgy istenigazában szájon kapja, nyelvét is áttolja, hogy Alex a meglepetéstől alig kap levegőt. Egészen belehevülnek, az asztalos zavartan topog a betört ajtó előtt, először kopogni próbál, majd köhécsel s többször leejti a szerszámosládát, mire tudomást vesznek róla.

SZILVIA:

Nem rossz, nem rossz.

(folyt.)

Bontakozik ki kelletlenül SZILVIA, mintha csak egy bort ízlelt volna.

Jó a bukéja és ereje is van.

(folyt.)

Elindul a fürdőszoba felé, hogy most már felöltözzön, de észreveszi, hogy az asztalos a szeme sarkából figyel, s mintegy véletlenül leejti magáról a lepedőt, hátha az ujjára vág. Alex megborzong, az ablakhoz lép, meglazítja nyakkendőjét s kihajol, hogy teleszívja tüdejét friss levegővel. Szeme a parkolóban álló buszra téved.

PARKOLÓ, SZEMÉLYAUTÓKKAL, DE VAN NÉHÁNY BUSZ IS, REGGEL

Kamera: parkoló nagyban, ráközelít a buszra. Egy gyanús alak éppen most mászik ki alóla s körülkéml

SZILVIA SZOBÁJA (MÉG MINDIG REGGEL)

Alex kihajol az ablakon, ahogy észreveszi a gyanús alakot, egyetlen ugrással átszeli a szobát, félrelöki az asztalost s ötösével veszi a lépcsőket. Kamera követi.

PARKOLÓ, REGGEL

Mire leér a suhanc épp akkor tép el a motorbiciklijével. A buszhoz megy, óvatosan végigsimít az alvázon. Rögtön meg is találja amit keres. Ismerős a szerkezet s a szappanszerű síkos anyag. Lefekszik hanyatt a földre, behúzza magát a busz alá, nincs idő gondolkodni. Hatástalanítja a szerkezetet és leoperálja, a biztonság okáért végignézi a busz alját milliméterről milliméterre. Kimászik a busz alól, az izraeli biztonságiak állnak fölötte, nem

akarják hinni, amit mond, valahogy túl zűrös ez az ürge, jó lesz szemmel tartani. A plasztikot elrakják s még egyszer tüzetesen átvizsgálják a buszt.

UGYANAZ A PARKOLÓ, DÉLUTÁN (NEM SOKKAL)

Húsz-egynehányan - háromnegyedük nő - szállnak föl az előbbi buszra. Szilvia és Alex úgy ötödik-hatodikként szállnak föl, amint föllépnek buszbelső.

A BUSZ BELSEJE, DÉLUTÁN

Szilvia a busz végébe tereli Alexet Megvárja, míg a férfi leül s a legnagyobb természetességgel az ölébe huppan. A többiek vigyorogva kapják el tekintetüket.

SZILVIA:

Menjünk a hátsó üléshez, nem szeretem, ha ülnek mögöttem.

KÓRUS:

Most valóban el fog sülni a töke.

ALEX:

(gondolja)

Franc a pofátokba, de jól szórakoztok rajtam, de vesszek meg, ha nem cserélne velem szívesen bármelyikőtök. Ebben a ribancban

meg úgy látszik egy szemernyi gátlás sincs, a legszívesebben megfojtanám, persze nem amikor én felelek az életéért, de előbb még jól megkettyinteném, hogy a szeme is fölakadjon! (folyt.)

Az addig fészkelődik az ölében, míg Alex a bal kezével átöleli a melle alatt, s kicsit megemeli, jobb tenyerét pedig a szoknyahasítékon a feneké alá csúsztatja...

ALEX:
(gondolata)

„Ezen nincs bugyi! Ez mindent előre kitervezett! Azért se!”

húzza vissza a kezét, mire a nő könyökével, tőle váratlan erővel, gyomorszájon vágja. Testét elönti a forróság, agya kikapcsol, szeméremérzete szétfoszlik, bal kezével újra megemeli, jobbjaival lehúzza cipzárját s ... Szilvia nekifeszíti fenekét, csak épp egy picit segít rá a busz ringatására...

JERUZSÁLEM, VALAHOL A SIRATÓFAL KÖRNYÉKÉN, VÁROS-UTCA RÉSZLET. DÉLUTÁN

A többiek leszállnak, s türelmetlenül topognak a busz mellett, míg ők ... örülten vágtnak a csúcs felé. Szilvia szoknyáján egy félreérthetetlen folt hivalkodik, amikor a szemérmetlenül kíváncsi tekintetek kereszttüzében leszállnak. Szilvia rezzenéstelen

arccal, kihívóan viszonozza a tekinteteket, mire szégyenlősen elfordulnak.

A legnagyobb természetességgel Alexbe karol. Siratófalhoz, a fal táblákkal és cédulákkal van teletűzdelve, a zsidók recitálnak előtte hajlongva, megszokva már a semmit sem tisztelő turisták fényképezőgép csattogtatását s többnyelvű karattyolását.

SZILVIA

(súgva)

Tudomást se végy róluk!

KIBUC PÁLMAFÁKKAL, TEHENEKKEL, KECSKÉKKEL S EGY ELEKTRONIKAI ÜZEM. KÉSŐ DÉLUTÁN

A kibuc lakói látják vendégül őket. Egy barnára sült ötvenes férfi kalauzolja a társaságot s magyaráz:

KALAUZ:

Az alapítók mind Magyarországról vándoroltak ki, én is. Bár teljes önellátásra vagyunk berendezkedve, a földművelést inkább csak hagyománytiszteletből folytatjuk, fő profilunk kábel s más elektronikai tartozékok készítése, gazdagságunkat ennek köszönhetjük. Közösségünket nem fenyegeti a felbomlás veszélye, mint ahogy az nem egy elszegényedett kibuccal megtörtént. Minden

tag rendelkezik saját bankszámlával, ha úgy tetszik, évenként utazhatnak Európába, Amerikába, vagy ahová csak tetszik. Fiaink mind külföldre küldjük egyetemre, hadd lássák, mi van „odakint”, az ő elhatározásukon múlik, melyik életforma mellett döntenek.

Még a nap lemenő sugarai mellett megmártóznak a tengerben, aztán irány az előadás. Záró kép: a nap "elmerül a tengerben".

SZÍNHÁZ, TÖMÖTT NÉZŐTÉR, HALK ZSONGÁS. FÜGGÖNY

Szilvia és társulata valami absztrakt darabot adnak elő angolul. Szerencsére az egész helyzetkomikumra épül. A poénok közötti üresjáratokat esztelen rohángálás tölti ki s a mutatósabb színésznők villongatják ki a bájaikat, a többet sejtető mint eltakaró, ruhadarabok alól, hogy aki nem érti, az is kapjon valamit a pénzéért. Lemegy a függöny, taps.

ELŐKELŐ ÉTTEREM, ANKÉT, KÉSŐ ESTE

Egy tiszteletkör után Szilvia karon ragadja Alexet, és faképnél hagyják a társaságot.

A SZÁLLODA FOLYÓSÓJA, MAJD SZILVIA SZOBÁJA. ÉJSZAKA

Szilvia már a folyosón öltöztetni kezdi Alexet, a szobába érve már a nadrágot rángatja róla, majd ő is kibúvik ruhájából, s a szőnyegre rántja. Úgy kígyózik, tekergőzik, mint a Laokoónt és fiait körülölelő szörny,

ő a szexualitás, a testet öltött nemi vágy. A kimerítő szeretkezés után összefonódva, a padlón alszanak el. Reggel majdnem megint rájuk törik az ajtót, mert csak hosszas dörömbölésre ébrednek föl.

FOLYOSÓ A SZÍNHÁZ ÖLTÖZŐI ELŐTT, ESTE

Géza, az őrző - védő team feje Alexet félrevonja előadás után, Szilvia a háttérben áll, majd ő is odalép hozzájuk

GÉZA:

Nem mintha irigyelnélek benneteket, de nem ezért vagyunk fizetve! Úgy belevadultatok a kefélsbe, hogy még azt sem vennétek észre, ha közben kézigránátot dugnának a seggetekbe. Neked még nem volt nőd, hogy most minden eszed a farkadba ment? Azt sejtethed, hogy a következő balhéből kihagylak, de ha nem veszel erőt magadon, máris utazhatsz haza, keríték inkább egy megbízható izraelit.

SZILVIA:

Abba némi beleszólásom nekem is van. Mi az, savanyú a szőlő hapsikám? Attól szebbet meg nem is kívánhat az ember, minthogy dugás közben repüljön a mennybe!

GÉZA:

Nektek lehet, de nekem a csőd lenne s egy túlgerjedt kurváért meg egy felfújt baknyúlért nem hagyom elcseszni az első alk...

(folyt.)

Nem tudja befejezni, mert SZILVIA orrba vágja, hogy a vére elered.

SZILVIA:

Vonatkoztass édesanyádra és foglalkozz a saját farkaddal, minket pedig hagyj békén! Ezentúl a saját felelősségünkre tartózkodunk itt, és nem kérünk a szolgálataidból!

(folyt.)

GÉZA:

Ez rossz húzás volt. Nagyon rá fogtok erre fázni!

- oldalog el, alig tudva tartóztatni magát, hogy ott helyben le ne lője mindkettőjüket.

REPÜLŐGÉP BELSEJE, VALAMIKOR NAPPAL VAGY ESTE

*, a Ferihegy körvonalai bontakoznak ki alattuk.
Szilvia Alex vállára hajtja a fejét, úgy ülnek egymás
mellett:*

SZILVIA:
(fátyolos hangon)

Csodálatos tíz nap volt.

FERIHEGY, ÉRKEZÉSI OLDAL, A NAP BÁRMELY SZAKA

*Amint túlesnek a formális vámvizsgálaton, Szilvia egy
puszit nyom Alex orra hegyére s hanyatt-homlok
rohan szüleihez. Alex tétován vár még, hátha
visszajön érte, hogy bemutassa nekik, de ő már
tudomást sem vesz róla, mintha a világon se lenne.*

BUDAPEST BELVÁROSA, MÁSNAP DÉLELŐT

*Alex unott arccal rugdos egy gyufásdobozt, amikor
meglát egy hatalmas plakátot, SZILVIA életnagyságú,
meztelen képe. „HORROR-ROCK-MUSICAL”
hirdeti a plakát.*

ALEX:
(gondolja)

Nem igazán a műfajom, de előadás után a
művészbejárónál megvárhatnám. Igaz nem

tudom mit akarok, hisz ... Nem szakítottunk,
nem mondta, hogy vége. Hátha csak azt várja,
hogy én keressem!

ROSSZUL VILÁGÍTOTT, KIHALT MELLÉKUTCA. KÉSŐ ESTE

Alex ott szobrozik a művészbejárattal szemben, félig-meddig elbújva egy kapu alatt. Kis idő múlva egy motoros, olyan rocker-szerű, áll meg vele szemben, fölnyitja az egyik Golf motorháza tetejét, valamit belerak az oldaltáskájából, buherál még egy kicsit, visszazárja és eltűz.

ALEX:

Az anyját! Valóban egy nulla vagyok!
(folyt.)

- ébred a szitu jelentőségére Alex. Odamegy a géphez, neki nem megy olyan könnyedén a tető felnyitása, de a plasztikot már a megszokott rutinnal köti le a gyújtásról.

Szakasztott olyan, mint Izraelben. Vajon kié lehet a járgány?

Pár másodperc múlva sorjázni kezdenek kifelé. A fal mellé húzódva, az árnyékból figyeli a távozókat. Már csak a megbabrált autó marad, végre kilép Szilvia, de nem egyedül, hanem a homokos hírében álló rendezővel és eléggé összefonódva vele.

ALEX:

A szajha!

szisszen föl s fölhöz vágja a csokrot, s jól meg is tapossa.

Ez a tetű meg úgy látszik annyira ferdehajlamú, hogy a nőket sem veti meg! Ilyen marha is csak én lehetek, hogy egy ilyen csajnak bedőljek! Csak kapóra jöttem neki Izraelben, mégiscsak más volt, mintha maszturbálnia kellett volna, vagy vágyott egy kis újdonságra. Nála amolyan fogyóeszköz lehet a férfi, mint a fogkefe, papír zsebkendő vagy a WC-papír. Hát velem rendesen kitörölte!

Közben a viháncoló pár beül a kocsiba.

BÁR, MAGAS BÁRSZÉKEK, KEVÉS VENDÉG, HALK JAZZ, KÉSŐ ESTE

Alex belép s rendel egy dupla whiskyt, egyszerre fölhajtja, de félrenyel, majd megfúl. Mellette a pultot támasztó tagbaszakadt férfi barátságosan hátba veregeti.

IDEGEN:

Nem vagy valami gyakorlott piás mi?

- mosolyodik el az idegen, Alex csak bólint.

IDEGEN:

Megint nem lett ötösöd, valakid meghalt vagy dobott a nőd?

ALEX:

Az utóbbi.

IDEGEN:

Nem szabad mellre szívni. Tudod a nő meg a villamos ..., jó, jó, tudom, hogy közhely, de ez az egész rohadt élet tele van közhelyekkel, csak a pia ad egy kis színt az egésznek.

ALEX:

Ez is egy álláspont. Ha meg nem sértem, meghívhatom egy italra?
(folyt.)

IDEGEN:

Itallal sose, csak kisbaltával. Szóval te társasági ivó vagy?

ALEX:

Ezek szerint.

IDEGEN:

Úgy látom, te még járatlan vagy a piológiába, majd én abszolválom neked. Ha nem vagyok indiszkrét, feleség, vagy barátnő volt a kiváltó?

ALEX:

Barátnő.

IDEGEN:

Óh, akkor szerencsés ember vagy, de ez azért nem fog minket megakadályozni abban, hogy úgy be ne rúgjunk, mint a csacsi. Előre figyelmeztetlek, hogy holnap reggel rettenetesen fog fájni a fejed, s csak akkor fog szűnni, ha rátöltesz. Először csak akkor nyúl a pohárért az ember, ha baj van, aztán már okkal, ok nélkül, -de kiszáradt a poharam, s ha még egyszer megsértenél. Kérnék, de most sóher vagyok.

(folyt.)

Alex kér, és megint kér. Szórakoztatja a nagydarab férfi különös eszmefuttatása a szesről és a piásokról, majd azt veszi észre, hogy már mindenben csak vigyorog, kezdenek elmosódni előtte a körvonalak s enyhén himbálódzik vele a szék.

ALEX:

Bocs! De ennyi
- áll föl imbolyogva, s kitámolyog a friss levegőre.

**UTCA, ESTI FÉNYEK, KIRAKATOT
BÁMULÓK.**

*Alexet szinte mellbe vágja a friss éjszakai levegő, s
alig tudja koordinálni lépteit, de ez nem zavarja.*

ALEX:
(énekelve)

Fülemben hallok még az üstdobot, fejemben
érezem még a vermutot - Igaz, hogy whisky
volt.

(folyt.)

- röhög föl. Utoléri egy társaság: Punkok, 2 lány, 2
fiú. A lányoknak két oldalt simára van borotválva a
feje, középen kikeményített, partvisra emlékeztető lila-
kék pamacs. Két fiúnak a simára borotvált koponya
tetején lófarok meredezik, egy harmadiknak pedig
kereszt alakban van hajatlanítva a feje. Aki a
förtelmes ízű, szappanos víz szerű itallal kínálja
Alexet, egyszerűen csak elhanyagolt, szakadt és
bűdös. Valaki a kezébe nyom egy üveget. Ő
engedelmesen meghúzza, ha már ilyen barátságosan
kérlik, majd ahogy visszaadja, körülnéz a társaságon.

EGY PUNK:

Ez még azt is lepipálja haver! –

LÁNY:

Mi ez a sírva vigadás hapsikám?

(folyt.)

- karol bele az egyik lány. Méregzöld pólóján áttűnnek kerek, feszes mellei, mellbimbói, a tenyéryi bőrszoknya épphogy le nem reped róla. Hosszú, formás combjain rózsaszín harisnyatartó tartja a fekete, combközépig érő harisnyát.

ALEX:

Hosszú és unalmas. Te is hosszú vagy, de nagyon izgi.

Szemét le nem veszi a lányról.

LÁNY:

Hiába csurgatod a nyálad, csak egyszerűen szánom az ütődötteket, de ez még nem jelenti azt! Kapizsgálsz?

ALEX:

Most nehéz a fölfogásom, azon kívül a partvisod is tetszik.

LÁNY:

Toszd meg, süket a vakerod, inkább igyál még egy kicsit!

- *Alex szófogadóan iszik, majd megkérdezi:*

ALEX:

Ha meg nem sértelek, mi ez a borzalom amivel mérgezték?
(folyt.)

LÁNY:

Egy kis tonic, vodka és az mond neked valamit, hogy MDEA vagy MDMA?

ALEX:

Tiszaújváros és Vlagyivosztok.

LÁNY:

Miért pont Vlagyivosztok?

ALEX:

Ez ugrott be, de nem fog zavarni, ha lehánylak?

- a lány gyorsan egy kukához vezeti s tartja míg öklendezik.

LÁNY:

Mindenki így van vele először, de majd megszokod, s ha meggondolod; ennek ellenére te egész menő fej vagy, mert abból a több millió ondósejtből pont az az egy ért célba, amiből te lettél. Hát nem óriási? Első a sokmillióból!

- a társaság nagyokat nyerít a jól ismert, de meg nem unt poénon.

ALEX:

Te vagy a legszellemesebb és legcsinosabb partvis, akivel valaha is találkoztam.

LÁNY:

Kezdem unni ezt a partvis dumát, te meg úgy nézel ki, mint valami ügynöknek álcázott WC-kefe!

ALEX:

Van benne valami, mert a nyelemmel a művésznő egész jól elmaszturbált.

LÁNY:

Milyen művésznő?

ALEX:

A pornókirálynő.
(folyt.)

LÁNY:

Szóval dobtak és ettől vagy úgy kiakadva?
Akkor hagylak szenvedni.
(folyt.)

- *engedi el a karját. A díszburkolat kockakövei megelevenednek Alex talpa alatt, egy kovácsoltvas lámpaoszlop kitartóan közeledik felé, bármerre akar kitérni, mindig szembetalálja vele magát.*

ALEX:

Ne izélj, haver, szidtam én a jó kurva édesanyádat?
(folyt.)

- *tegeződik össze a lámpaoszloppal, Amikor találkoznak, belekapaszkodik s elkezd rajta körbe-körbe keringeni. Kétségbeesetten kiált a punkok után:*

ALEX:

Hé **srácok**, ne hagyjatok már itt! Nem tudok kimenni, nincs kapu ezen a rohadt kerítésen.

STRING:

Hát ezt nem hagyhatjuk így itt!

De ilyen szerkóban ki fog ríni, nem árt egy kicsit följavítani.

(folyt.)

- *fordul vissza String. A kuka illatú zakóját húzza le, cserébe adja a foszladozó, koszösszetartotta garbót. A lány egy koszos kővel kidörzsöli a nadrágjából az élt, s hogy szellőzzön, körömmollóval formás kis ablakokat vág rá, végül az alját kirojtozza.*

PUNKOK:

Na így már nem fogsz feltűnést kelteni!

- *néznek végig rajta elégedetten. A lány pártfogásába veszi s vonszolja magával.*

ALEX:

Nagyon fasza gyerekek vagytok s én úgy, de úgy szeretlek benneteket, mintha a testvéreim lennétek.

LÁNY:

Oké, oké. Majd elmúlik, csak ne nyálazz össze!

PINCELEJÁRAT, TÖMEG, ÉJSZAKA

Egy pincelejárathoz érnek. Alex is nyújtja a csuklóját, mint ahogy a többiektől látja, hogy vegytintával lepecsételjék. Ahogy botorkálnak lefelé a lépcsőn, kamera követi őket.

PINCE, BELÜLRŐL, ÉJSZAKA

Lent színes fénycsóvák villannak át a gomolygó cigarettafüstön s meghatározhatatlan eredetű párán. Monoton dobolás dübörög dobhártyáikon, szinte zeneként hatnak a csörömpölések s morajló zajok. Színpadnak vagy hasonlónak nyoma sincs, úgy középtájon himbálódzik négy srác; egyikük egy gitár húrjait tépi dühödten, de nem igen lehet elégedett az eredménnyel, mert a fogaival nyüvi tovább, a másik előtt dobok, serpenyők, bilik, különböző méretű konzervdobozok felbontva és bontatlanul, egy dobverővel s fakanállal rohangál fel - alá s ötletszerűen rápüföl valamelyikre. A harmadik pedig,

különböző mértékben leivott sörös és kólás üvegeket nyifogat s amelyiknek nem találja megfelelőnek a hangolását, abból leiszik még s ha elégedett, böfögéssel fejezi ki. A negyedik, - ez lehet a fő szám - meztelen testére sárkányok, párzó sertések, szodomista jelenetek vannak tetoválva. Előtte egy állványzaton bőrszíjakon vasrudak, kuglibábúk, penis alakúra esztergált ebonitrudak függnék, azokat öklözi-rugdossa a kimerülésig, néha felnyög s egyre gyakrabban jönnek rá, a leginkább epilepsziás rohamokra emlékeztető rángások. Nyefeg, vakkant és üvölt, mint egy gonosz szellemekkel perelő sámán, aki kicsit túlméretezte a bolondgomba adagot, hogy transzba essen. A közönség sem mindennapi gyülekezet: bőrszerkós rockerek, WC-lánccal és zsilettpengéssel spékelve, brillantinnal felnyalt hajú, fazonra vasalt, fenyőszemüveges digók, elszabadult WC-keféket és partvisokat mintázó punkok és más mutációk Isten állatkertjéből. Akiknek már sikerült belőnie magát, ájultan fekszenek a fal tövében, semmibe meredő, üres tekintetekkel, a minden mindegy bamba vigyorával. Érthetetlen, hogy a még némileg maguknál lévő félzazák nem gázolják halálra őket. A fénycsóva egyszer csak ismerős arcra vetődik. A helyhez illő elemi erővel föl is szakad a melléből:

ALEX:

Szilvi-i-a-a-a!

(folyt.)

Alex átgázol az emberdzsungelen. Szilviát egy hobó, olyan, neandervölgyire visszaütő mutáns tapenolja, a "zene" ütemtelenségére. Alex először finoman lefejt a fickó kezeit Szilviáról, de az gurgulázó torokhangon anyázni, s ökleivel hadonászni kezd. Alex megmarkolja a nadrágszíjánál fogva, a feje fölé emeli, miközben az állványhoz lép, egy kicsit megpörgeti, a bőrszíjakba tekeri, megrendíti, majd elengedi. A fickó párszor átpördül a tartórúdon, majd az egészet magával rántva ráesik egy nagy bőrdobra, ami beszakadva egy óriási szellentéshez hasonló hangot produkál. A közönség őrvöng és visszatapsolja a produkciót, közben a szubkultúra vonagló papja is összeesik habzó szájjal s félrevonszolják, helyét átveszi egy újabb őstehetség.

Alex átkarolja Szilviát, aki rácsodálkozik:

SZILVIA:

Te itt?

ALEX:

Eegen, de te sem tétlenkedsz, gyorsan cseréled a krapekokat s ráadásul egyre rosszabb minőségűre.

SZILVIA:

Csak nem azt akarod mondani, hogy te vagy a csúcs?

ALEX:

Csúcs a Drakula, de nem érdekes, fő hogy találkoztunk.

SZILVIA:

Én nem ígértem neked semmit és nem akarom, hogy ...

ALEX:

De én akarom! Könyörgöm!
(folyt.)

térdepel le és átöleli combját s jó hangosan, hogy a zsvajt túlüvöltse, elkezdi szavalni:

„Mit bánom én, ha utcasarkok rongya,

De elkísérjen egész a síromba.

Álljon előmbe izzó, forró nyárban:

Téged szeretlek, Te vagy akit vártam ...”

(folyt.)

Először csak a mellettük tipródók hallgatják megkövülten, de már az utolsó sorokra a zene is elhallgat s minden szem részegeződik s áhítattal isszák szavai, oda támo lyog a gitáros.

GITÁROS:

Ez baromi jó! Te írtad öreg?

ALEX:

Te még sosem hallottál Adyról?
(folyt.)

GITÁROS:

Már hogy a francba ne! Én már a négy osztályos gimit is nyolc év alatt végeztem el, de erre a versre nem emlékszem. Gyere a mikrofonhoz, abba bögd bele, én meg olyan basszust impro ...

ALEX:

Akadj le! Bármelyik könyvtárban megtalálod. Én többet nem engedlek el! - *fordul vissza Szilviához.*

SZILVIA:

Most miért égetsz? Mindenki minket bámul.

ALEX:

Hű de szemérmes lettél egyszerre, bezzeg a buszon!

SZILVIA:

Miért kellett megint találkozoznunk? Tudod, hogy te is majdnem olyan örült vagy mint én?

ALEX:

Mert megőrijtettél, s azt hiszem, hogy így is maradok.

SZILVIA:

Jó vége lesz ennek? Én nem akarom.

ALEX:

De igenis akarod! Nem vagy te az a szexautomata, amit eljátszottál. A rossz nő álarca mögött egy kisleány rózsaszín lányregényről álmodik.

SZILVIA:

Te benned nemcsak egy költő, de egy pszichológus is megveszett, különben nem hordanál össze ennyi marhaságot!
(folyt.)

ALEX:

Én még ki merem mondani, amit érzek, nem akarok más lenni, mint aki, lehet, hogy nem okos dolog, de engem taszít a képmutatás.

SZILVIA:

Nem vagy valami korszerű s érzem, hogy ráfizetek, ezért menekültem el a repülőtéren, de úgy látszik engem is utolért a szerelem vagy egyszerűen csak még buggyantabb lettem. Tűzzünk el innen, jó? Most már kettesben szeretnék lenni veled s bebizonyítani, hogy igenis rossz nő vagyok, rosszabb, mint amilyet valaha is el tudnál képzelni. Nem szeretem, ha látják a könnyeim, az sokkal rosszabb, mintha az ember meztelenül áll a színpadon, a sok nyálcsurgató kéjéhes férfi felfaló tekintetei előtt.

- *indulnak a kijárat felé.*

AUÓBAN ÜLNEK, ÉJSZAKA, JÓVAL ÉJFÉL UTÁN

Szilvia egy kazettát csúsztat a magnóba és indít. Ta-ta-ta-tam, hangzik föl az ismerős dallam, Beethoven a Sorsszimfónia.

ALEX:

Apropó - a halál kopogtat az ajtón-, erről jut eszembe, kié volt az a másik verda a színház előtt, amibe bekígyóztatok a rendezővel?

SZILVIA:

Szóval te kémkedtél utánam?

ALEX:

Csak rád vártam egy hatalmas csokorral.

SZILVIA:

Hová lett?

ALEX:

Összetapostam, de nem is ez az érdekes.

SZILVIA:

Hanem?
(folyt.)

ALEX:

Egy főszer a levegőbe akart röpíteni benneteket, csak nem vett észre, hogy ott dekkolok s így sikerült megghiúsítanom a tervét.

SZILVIA:

Kik és mit akarnak?

ALEX:

Azt neked jobban kellene tudnod.

SZILVIA:

Néha olyan halálfélelmem van. Minden napunkat úgy kellene élnünk, mintha az utolsó lenne! Ez a zene úgy ringat, körülölel, csalogat: gyere itt nincs bánat, csalódás, nincsenek kicsinyes gondok, sem nagyra törő álmok, csak a végtelen. Ta-ta-ta-tam, Látod ezt?

(folyt.)

- *tartja Alex arca elé a bal karját. Vízszintes vonalkák, minden egyes heg a halál érintése s egyben segélykiáltás.*

ALEX:

Miért?

SZILVIA:

Én sem tudom pontosan. Anyám szerint, engem Isten a tenyerén hordoz, mert nekem minden sikerült. Az első föllépésemmel sztár lettem, s ha hétfelé szakadnék, az sem lenne elég. A kritikák csak szuperlatívuszokban szólnak rólam, a nézők rajonganak, és mégis ... Mi van akkor, ha Isten meggondolja magát és elejt vagy összeszorítja a markát? El tudod képzelni milyen érzés ez?

ALEX:

Sajnos nem. Én sohasem hittem senkiben és semmiben. Mindent a magam erejéből értem el. Nem hiszek az eleve elrendelésben, bár néha felködlik, hogy valaminek lennie kell, mert nem lehet minden véletlen, vagy ha az, akkor semmi értelme, az meg végképp nem lehet, hogy az események irányítsanak minket, ha van erőnk és kitartásunk, akkor mi irányítjuk az eseményeket és a sorsunkat is.
(folyt.)

SZILVIA:

Még hogy neked nincs hited? Ha nekem feleannyi lenne!

elővarázsol egy laposüveget, jól meghúzza és átadja Alexnak.

Tudod az a borzasztó, hogy rám a siker és a bukás, - bár én még nem buktam nagyot - egyformán hat. Mindig, mintha ez lett volna az utolsó sansz, soha nem vagyok elégedett, úgy érzem csak hízelegnek s hogy nem az igazi, nem hozom ki magamból, amire képes lennék. Én nem játszom, élem a szerepeimet! Minden szerep egy kisebb halál. Nincs lent és fent. Koordináta nélküli pont vagyok, légüres térben lebegek.

ALEX:

Nagyon elszálltál, de majd én a földre rántalak.

EGY BUDAI, DE MINDENESETRE KERTVÁROSI VILLA UDVARA, VIRRAD

megáll és kiszállnak. A kissé hűvös, de még kellemes szeptember hajnali levegő felfrissíti, és kicsit kijózanítja őket.

SZILVIA

Ez a kéróm

A VILLA HALJA, MÉG UGYANAZ A HAJNAL

Amikor belépnek a hallba, Alex azt gondolja, hallucinál. Csavart márványoszlopok, középen szökőkút aranyhalakkal, pálmák és páfrányok dzsungele övezi, s mögötte a fal mellett egy durva, gyalulatlan tölgyfaasztal, hatalmas műanyagól készült rántott hús szeletekkel, az egyiken egy nagy, zöld műanyag légy. Az asztal mellett egy guberáló életnagyságú szobra, fölötte a falon puffadt hasú, csontváz sovány afrikai gyerekek s összeaszott, lógómellű öregasszonyok fotói. Ahogy megfordul, szemben, a bejárati ajtó két oldalán, híres politikusok és filmcsillagok estélyeiről készült képek. Hivalkodó pompa, az asztalok nyencfalatoktól roskadoznak.

ALEX:

Te nem vagy normális!
öleli szorosan magához Szilviát.

Miért kell neked a világ összes gondját a nyakadba venni? Nem csoda, hogy annyiszor öngyilkos próbáltál lenni, agyonnyom a lelkiismeret.

SZILVIA:

Azt mondd? Bennem még ez nem kristályosodott ki ilyen tisztán, ahogy most

(folyt.)

megfogalmaztad, azt hittem egyszerűen csak mazoh vagyok, némi perverz beütéssel. Azért teljesen normális sem szeretnék lenni, legalább is úgy nem, ahogy ma azt sokan elképzelik.

ALEX:

Most már csak azt nem tudom, hogy a hálósobádba be merjek-e ezek után menni vagy kössem fel a nyúlcipőt?

SZILVIA:

Miért, milyennek képzeled?

ALEX:

A kilincsek ágaskodó férfi nemi szervek, az ülőkék és puffok női melleket formáznak, az ágy hatalmas anyaméh, a falakon nimfák zokognak pucéran, mert kiderült, hogy Pán homokos vagy minimum impotens; a plafonon kukkolók és a nyálcsurgató vénék stopperórával mérik, mennyi ideig maszturbál Zsuzsánna.

indulnak el a szóban forgó helyiség felé.

**HÁLÓSZOBA, MÉG HAJNAL, HALVÁNYZÖLD
FALAK, KÖZÉPEN PÜSPÖKLILA FRANCIAÁGY,
MELLETE KÉTOLDALT FEHÉR
ÉJJELISZEKRÉNYEK.**

*A plafon, mint egy planetáriumban, a téli égbolt
képével, a villódzó égitegek mögé rejtett lámpák
halvány fénye szolgáltatja a világítást.*

SZILVIA:

Ki kell hogy ábrándítsalak.

- *nyitja ki a hálószoa ajtaját SZILVIA.*

Remélem azért nem lankadtál le!

(folyt.)

- *lép ki a ruhájából, majd az egyik szekrényből italt és
poharakat vesz elő, tölt majd Alexhez lép, kezébe
nyomja a poharat, isznak s közben már öltöztetni
kezd őt is.*

ALEX:

Muszáj ennyit innod?

(folyt.)

SZILVIA:

Igen muszáj, de te miért nem tudod még piásan sem elengedni magad?

ALEX:

Bocs!

veti magát hanyatt s rántja magával Szilviát is, s a meredező dákóra veszi, föl is szisszen, mert teljesen szárazak s kissé fájdalmasra sikeredik mindkettőjük számára a hirtelen behatolás. Az ital rájuk ömlik, ahogy megrázkódnak s összekulcsolódó testük közé folyik. Alex megemeli Szilviát, lejjebb csúszik az ágyon, ajkát a lány combjai közé fúrja. A nő teste meg-megvonaglik, mellbimbói duzzadnak. Alex visszalöki magát az előbbi helyre, most már Szilvia irányít. Ütemesen ring csípője, teste ívbe hajlik, lassít, vár, újrakezd, lassít, vár ... Amikor egymásba hullnak, Szilvia két szál cigarettát vesz elő, az egyiket Alex szájába dugja, majd mindkettőt meggyújtja. A kábulat kiterjed, előnti őket,” lebegnek”.

ALEX ÁLMA

(A rendezőre van bízva, hogy ezt az álmot mennyire tudja képileg megvalósítani, de el is lehet hagyni): esteledik. Fenyők csúcsa, a fény átvillan az

ágak között. Por a cementgyár felől. Fű, szemetes kosár. Nagy zöld légy. Egy férfi, paralízis vagy agyhártyagyulladás csavarta ki a végtagjait. Monoton mondókát dünnyög

:

EGY FÉRFI,

„Ember a sötétben, késsel a kezében. Vajon mire készül? Vajat ken kenyérre.”

Koszorú zsák, guberál, dünnyög.

A fenyők csúcsa. A felhők vörösen. Sötétedik. Zöld, szürke, matt és fekete. Szétfolyó idő, lassú lüktetés, az idő kifordul sarkaiból, vissza.

Erdei tisztás, hajladozó fenyők. A hold, csak félig. Pattogó tűz. Szilvia, meztelen. Feszés, szétálló mellein a tűz fénye táncol. Vörös hajzuhatag omlik bronzszínű bőrére. Szemei zöld szikrák. A vágy szikrázva sikolt gerincemen. Magamhoz vonom.

SZILVIA

- Nem szabad.

Mégis. A fű közül egy kígyó siklik a tűzhöz, egy parazsat vesz a szájába. Szilviához csúszik a parazsat tenyerébe ejti, majd hamuvá omlik. Könnyecseppek, tobzódunk. Haja hervadt avar, öle megfagyott vízésés, mellei hideg szikladarabok. Rohanás, ágak csapódnak az arcomba, gyökerek a lábaimnál.

EGY FOGATLAN VÉNSÉG:

„Ami nincs az cseresnye”,

nyújtja felém pálinkás üvegét. Zsebembe kotrok, egy pénzdarab.

Állomás, Zsóka, ónix szemek. Szomorúság, egy langyos puszi. A vonat. Elment. Az utolsó vonat is. Az állomás roskadozik. Várok. A síneket rég fölszedték, várok.

BOROSTÁS ARC, VÉRERES SZEMEK

„Egy slukkot?”

Borosüveg. Húzok egyet.

„Lebegsz?”

„Ühüm.”

„Az jó.

Én már akármit csinálhatok, csak zuhanás, hideg és sötét. Fázom. Zavarlak?”

„Ühüm.”

Hatalmas szikla. Lemenő nap. Bearanyozza, narancs, majd vörösen lángol, ibolya. Koromfekete éj. Ránk borul. Andante. Fájdalmas-részeg lángolás.

- Hol vagy?

Száraz kórók, kiégett sivatag. Aszott karjaiban egy vézna csecsemő. Egy bogár. Hopp, megvan! Megrágom, a pépet a szájába gyömöszölöm. Bágyadtan szívja az élet utolsó cseppjeit a fonnyadt mellből. Felnyalábolom őket. Megfeszített inakkal rohanok. Még mindig. Város, emberek, riadt tekintetek. Már késő!

„Már van.”

„Mi az ami van?!”

*„Hát cseresnye!” Fogatlan száj, bűzös lehelet.
Az előbbi nyanya. Iszok.*

HÁLÓSZOBA, REGGEL

ALEX

Ne-e-em!

*- üvölt fel s lehuppan a szőnyegre. A nap ferdén
beeső fénye szivárvánnyá bomlik az ablaküvegen.
Imbolyogva föláll, de visszaesik. A feje fáj, a füle zúg,
hányingere van. Nagy nehezen sikerül
feltápáskodnia.*

FÜRDŐSZOBA, EGY PERCCSEL KÉSŐBB

*A márvány fürdőkád gyűrött virágsziromra, vagy
deformálódott kagylóhéjra emlékeztet, s akkora, hogy
egy népesebb család nyugodtan ellubickolhatna
benne.*

*Amint kinyitja az ajtót, elhányja magát, megcsúszik,
hanyatt esik. Gyomortartalma sugárban tör fel,
beteríti a falat és őt is.*

MARGÓ:

Fel vagy már kislányom?

*- nyit rá egy ötvenes nő, aki a látványtól szintén
öklendezni kezd s a folyosóra érve, ő is kiteszi a*

tegnap esti vacsoráját. Alex többszöri próbálkozás után végre föláll, lezuhanyozik, egy törölközőt teker magaköré, felmosórongyot keres s kitakarít.

FOLYOSÓ, FÉL ÓRA MÚLVA

pálmák, sárkányfák, falon néhány rézkarc. Nagy ablakok. Alex kilépve a folyosóra a hölgy hányadékaiban újra elesik, - a nő még mindig öklendezve ölel egy pálmát, de amint meglátja elrohan. Alex káromkodva visszamegy a fürdőszobába, zuhanyozni.

FÜRDŐSZOBA, TÍZ PERC MÚLVA

Szilvia gyűrötten botorkál a fürdőszobába.

SZILVIA:

Mi ez a förtelmes cefreszag?

ALEX:

Azt hiszem, megismerkedtem a mamáddal s konzultáltunk a tegnapi esti vacsoránkról.

SZILVIA:

Pedig a mama irtó zárkózott s veled az első találkozáskor ...

ALEX:

Hányást váltottunk.

SZILVIA:

Ja! Pedig hányszor megmondtam neki, hogy déli tizenkettő előtt kopogás nélkül ne nyisson a fürdőszobába, de ...

ALEX:

Nálad ez bevett dolog, hogy az ipsék így teszik le a névjegyüket?

SZILVIA:

Nem mind, de előfordult már párszor s anyu richtig olyankor állít be mindig s ráadásul, megvan az a hülye szokása, hogy a fürdőszobában keressen. Most pár hónapig azt hiszem nem kell tartanunk tőle, de te végérvényesen elástad magad nála.

ALEX:

Ez elég elszomorító, ugyanis életem hátralévő részét bűvkörödben szeretném eltölteni.

(folyt.)

SZILVIA:

Te meg vagy húzatva! Jó, hogy meg nem kéred meg a kezem!

ALEX:

Azt kevesellném, de az összes többi tartozékkal együtt igényt tartanék rá.

SZILVIA:

Te még nem józanodtál ki. Láttál már egy filmet is amiben játszottam? Ha azt mondom, hogy pornó, az még szolid kifejezés s nem fogod majd később szégyellni, hogy egy ... egy kurvát vettél feleségül?

ALEX:

Az film volt ...

SZILVIA:

De az benne a röhej, hogy élveztem is és végkép nem tudom, hogy mi történt velem s miért kezdem egyszerre szégyellni, amire eddig büszke voltam?

ALEX:

Mit érdekel engem, hogy mi volt, csak az a fontos, ami most van, s ami ezután jön.

SZILVIA:

Magadnak kerested, csak meg ne bánd és remélem én sem fogom megbánni! Összeütök valami reggelifélét, aztán bejelentkezünk az anyakönyvvezetőnél, mielőtt még kijózanodnánk, mert az tuti, hogy egyikőnk sem normális!

EGY TÁGAS, MODERN, DE SZOLID KONYHA, DÉLELŐTT

A reggeliből azonban nem lesz semmi, ahogy Szilvia még mindig meztelenül előszedi a zöldségeket, Alexben újra fellobban a fajfenntartó ösztön, ledobja a törölközőt, ott áll egy szál pucuban, amit ilyen állapotban nem igazán így neveznek, s egyre jobban begerjed, ahogy nézi a hűtő előtt hajladozó gyönyörű

testet. A háta mögé oson, s amikor megint behajlik a hűtőbe orvul megcsáklyázza.

SZILVIA:

Így akarod tartósítani a kapcsolatunkat? Ha te elveszted a fejed, miért akarod, hogy az enyém hideg maradjon? Vagy nem azért nyomod a hűtőbe?

ALEX:

Dehogy akarom!
(folyt.)

- *kapja az ölébe s az asztalra ülteti, párszor belecsókol a buja sikolyok öblébe, fölemelkedik, megfogja a lány fenekét, teljesen magára húzza. Az asztal eresztékei recsegnek, sírnak, egyre gyorsuló ütemű, különös, szárazfa-zene festi alá a nemek harcát. A végső eksztázisban az asztal lábai szétcsúsznak s az összegabalyodott pár a földre huppan. Retkek, vöröshagymák gurulnak szét, egy péppé lényegült saláta Szilvia feneké alatt pácolódik, egy lila padlizsán Alex hóna alól kandikál ki perverz vigyorral. Szótlanul pihegnek a hideg kövön. A*

*varázst a telefon erőszakos csengetése oszlatja szét.
Szilvia kelleetlenül kibontakozik s morcosan kérdi:*

SZILVIA:

Halló, ki a ...!?, Ja, te vagy az anyu? Igen itt van még és ülj le egy percre! Leültél? Akkor most jó erősen kapaszkodj meg a karfában! Feleségül megyek hozzá. Hogy mikor? Ha lehet még ma, de minél hamarább. Hogy megörültem? Nem hiszem, hogy ez újdonság neked. Örült vagyok, de jólesik és addig nincs baj míg jólesik. Igen, lehet hogy megbánom, de ha nem tenném meg, azt is megbánnám és nem akarok majd egész életemben azon rágódni, mi lett volna ha ... Ez lecsapta. Majd megbékül.

- fordul a még zöldségturmixban heverő Alexhez, rámeredő szeme, no meg nem csak a szemei meredeznek, arra az elhatározásra juttatják, hogy jobb ha kirohan a fürdőszobába és magára zárja, ha nem akarja, hogy egésznap ténykedésük a szeretkezés különböző módozataiban merüljön ki.

FÜRDŐSZOBA, DÉL ELŐTT NÉHÁNY PERCCEL

Szilvia monológja fürdés közben

SZILVIA:

Még nem ismertem ilyen ürgét, akiben ennyi cufla lett volna, ilyen vadállatias és az a csöppnyi gyöngédség épp elég... Úristen! Én most csak a hímbe habarodtam bele vagy abba a kisfiúba, aki e mögött a fene férfias álarc mögött, tördeli a kezeit kétségbeesetten, hogy vajon mindenben és mindenkinek eleget tett-e? Jé! Én is analizálok és boncolok, mintha valami lélekbúvár lennék! Az az egy biztos, jobb lesz, ha nem grasszállok előtte, meztelenül, mert ... ahányszor csak rám néz csűrűszkölnéknéje támad. Ezek szerint mégsem vagyok nimfomániás.

Fürdőköpenybe bújik, kikukucskál az ajtón, hogy Alex nincs-e lő távon belül, majd átrohan a hálósobába, pólót és testhezálló farmert húz magára s visszamerészkedik a konyhába.

KONYHA, DÉL, DE NEKIK MÉG REGGEL VAN

Alex még mindig meztelenül, elmerengve, hímtagja felmeredve, ácsorog a konyha közepén.

SZILVIA:

Most már egy kicsit takarékra állíthatod magad s föl is öltözhetsz, bár attól nem kell tartanod, hogy megerőszakollak.

(folyt.)

- *kezdi összetakarítani a péppé gyalult, szétlapított s csak elgurult zöldségeket Szilva.*

ALEX:

Kár. Engem még soha nem erőszakoltak meg, bizonyára ezért ilyen sivár a lelkipvilágom.

SZILVIA:

Majd én szétzilálom, de egyenlőre húzz el mosakodni, mert halszagod van!

(folyt.)

- *dob felé egy fonnyadt salátát, ami telibe találja Alex férfiasságát.*

ALEX:

„Homo-kaviár l’ salát.”

(folyt.)

már a következő zöldségkartácsot nem várja be. Mire A letusol és felöltözik, Szilvia már várja a reggelivel, ami igazán nem nagy kunszt, hisz csak meg kellett mosni a még használható zöldségeket felaprítani (a legmodernebb konyharobottal), különböző fűszerekkel megszórni, egy pár szelet sajt, müzli és kész a modern táplálkozás, biológiai szükségleteket figyelmen kívül hagyó amerikanizmus.

ALEX:

Miből gondoltad, hogy Fradi szurkoló vagy másféle füevő vagyok?

SZILVIA:

Hogy nekem is egy dögevővel kellett összejönnöm!
(folyt.)

ALEX:

Azt azért nem kívánhatod, hogy élő állatot marcangoljak. Nem tudom a zöldségezés mennyivel humánusabb és fennköltebb, hisz azok is élőlények, s ha minden igaz nekik is érzéseik vannak, de különben is nekem valami olyan kajára van szükségem, amiben hemzsegek a kalóriák, nem emészthetetlen ballaszt - majdnem szemetet mondtam.

SZILVIA:

Hidd el ettől nincs egészségesebb!

ALEX:

Nézd meg az ember fogazatát! Tetszik, nem tetszik mindenevők vagyunk s hiába ilyen-olyan ideológia áltudományossággal és részigazságokkal megspékelt önigazolása, fiziológiánk megköveteli ami jár neki, s ebben a koleszterin, zsírok meg mit tudom én, hogy még mik is benne vannak.

SZILVIA:

Tudod, te nem is vagy olyan izomagyú bunkó, mint először gondoltam s az is igaz, hogy minden ember megtalálja magának azt az eszmerendszert, ami az életvitelét legjobban igazolja. Az lesz a legegyszerűbb, ha tiszteletben tartjuk egymás szokásait, - de nemcsak táplálkozás terén -, s nem akarjuk egymást megváltoztatni vagy nevelni. Akkor teríts a te gusztusodnak megfelelően, a hűtőben találsz mindenféle ízlésű és vallású számára tápot, én meg addig telefonon megtudakolom, hogyan lehetne leghamarább törvényesíteni „ásó-kapa, nagyharang, holtomig-holtodiglan” fajfenntartásra kitalált absztrakcióját.
(folyt.)

Hang nélkül reggeliznek. Alex egy szelet gépsonkát csempész Szilvia tányérjára s cserébe a saját tányérjára emel egy villányi „sarjút”. Szilvia fintorogva a szájához emel egy falatot, Alex követi példáját s rá kell döbbernüük, hogy összhangban van a kétféle „táp”.

SZILVIA:

Jól meggondoltad ALEX? Most még dobbanthatsz, de szombaton az oltár elé vezetlek s a kizárólagos tulajdonomat fogod képezni!
(folyt.)

ALEX:

Semmi kifogásom, ám el nem válok, te leszel özvegy vagy én ..., mert ha ennek, - persze az lehetetlen, vége lenne, már nem lesz értelme az életemnek s ha valóban van túlvilág, miért ne vinnélek magammal?

SZILVIA:

Tőled önzőbb ..., én nem is találok szavakat!

ALEX:

A szerelemtől nincs nagyobb önzés.

SZILVIA:

Ne strapáld magad, én is szoktam olvasni!

Előadás után megvárhatsz!

- *azzal elviharzik.*

SZÍNHÁZI ÖLTÖZŐ, ESTE

Szilvia az utolsó pillanatban esik be, az ügyelő már a haját tépi, a rendező káromkodik. Gyorsan sminkel, a végszóra, beesik a színpadra s a megszokott fergeteges siker nem marad el.

AZ AUTÓBAN, ÉJSZAKA, A VÁROS FÉNYEI

(Hazafelé a kocsiban jókedvűen dúdolja)

SZILVIA:

„... rám nem hat ma a józanság szava, részegen ki visz majd haza?

FÜRDŐSZOBA, GYÜRT VIRÁGSZIROM ALAKÚ KÁD, DÉLELŐTT

Alex tettetett érdektelenséggel, háttal ül Szilviának a kádba s kitüntetett figyelmét az illatszeres polcnak szenteli.

SZILVIA:

A legtöbb krapek ezt szúrja ki. Egy nőnek nem kozmetikumoktól és illatszerektől kell vonzónak lennie, hanem a belső sugárzástól.

ALEX:

A bőröd illatától nem is kell hódítóbb illatú parfüm.

(folyt.)

*lehel egy csókot a nyakára, majd végig a gerincén,
lent a víz alatt is, míg el nem fogy a levegője.*

Azért valami kedvenc illatod csak van?

SZILVIA:

Persze az akác, szantál, zsálya, de csak módjával, használok.

(folyt.)

markol Alex hajába s párszor a víz alá nyomja a fejét.

A bőrt is hagyni kell lélegezni. Nem illatterrorral kell elnyomni a testszagot, hanem fürdeni kell. Különben is a bűz belülről jön s aki belül ..., az mosakodhat meg kenheti magára.

ALEX:

Erről kamaszkorom szenvedései jutnak eszembe: Irtó pattanásos voltam s ha egy lány jelentett valamit a számomra, a kisebbségi érzéstől rögtön verejtékezni kezdtem, s akkor meg azért kellett elhúznom, nehogy az illatfelhő csáberejétől részegüljenek meg. Az egész olyan öngerjesztő folyamat volt s bármit próbáltam ellene, a végén mindig úgy éreztem a szkurszok tiszteletbeli rokonná fogadnának. Rájöttem, jobb ha csak olyan lányokkal próbálkozom, akik hidegen hagynak és nem feszélyeznek. Azok jelenlétében nem izzadtam, löktem a poénokat ... Elkezdttem karatézni, cselgáncsozni, hegyet mászni s egyszer csak azt vettem észre, hogy eltűntek a pattanások, tudok magamon uralkodni, a legnagyobb fizikai és lelki igénybevételtől sem eregetek illatfelhőt, sőt még jóképű is vagyok s fenemód szerény.

SZILVIA:

Rögtön összezsikarom magam! Ez a nagy szerénység teljesen lenyűgöz! (folyt.)
rántja magával a víz alá. Összefonódik testük, a víz és a vágy hullámokat vet, mikor levegőt venni főljönnek

És amikor rájöttél, hogy olyan jóképű vagy elkezdted hegyezni a füttyidet?! Bár ezt mintha szilanizálták volna.

(folyt.)

tör föl egy bugyborékoló kacaj Szilviából.

Jé, megmozdult! Most már olyan mint egy rugóskés, csak nem tudom melyik gombra pattan ki.

ALEX:

Erre itt!

(folyt.)

- vonja az ölébe, siklik a zárba a kulcs.

SZILVIA:

Merle könyvében olvastam, hogy a delfineknek úgy működik mint egy rugóskés, ezek szerint te egész jó delfin lennél.

ALEX:

Delfin vagy főnix, tűzben vagy vízben, csak szorosan összeolvadva veled, mintha egy bőrünk lenne, a szétválaszthatatlan egész, a jin és a jang.

(folyt.)

Olyan erősen öleli, hogy SZILVIA fölszisszen.

SZILVIA:

Összetöröd a csontom, te állat!
*Delfinek tánca, kérészek repülése, habokba
hulló szárnyak.*

SZILVIA:

Nem vagy valami szexakrobata,
(folyt.)
jegyzi meg Szilvia, ahogy törölköznek
de van benned valami ősi, állatias ösztön,
kamaszos igyekezettel, hogy csődöt ne mondj,
ez olyan őszinte és megható. Olyan naiv és
kitárulkozó vagy, amilyen én soha nem voltam
s talán nem is leszek, minden szabadosságom,
szex központúságom ellenére sem. Egy
gesztusod, egy fél mondatod többet elárul
rólad, mint amit én legnagyobb őszinteségi
rohamomban felfednék előtted.

ALEX:

Csak előtted. Mások előtt én is bezárkózom.

SZILVIA:

Igen, mind bezárkózunk. Sok kis selyemgubó,
csak szálakat hagyunk legombolyítani, de

rögtön meg is bánjuk s másikat szövünk helyette.

ALEX:

Majd igyekszem, hogy ne legyen mit megbánnod.

AZ AUTÓBAN, SZÉP NAPSÜTÉSES DÉLELŐTT (PÁR PERCCEL)

Az esküvő napja. Szilvia ül a volánhoz. Szilvia almazöld ruhában, arny színű övvel és cipővel, Alex hagyományos sötét öltönyben.

ALEX:

Most már mindig te fogsz kormányozni?

SZILVIA:

Bejöttél a csőbe öcsi!

- feleli ő is nevetve, majd bekapcsolja az autórádiót, épp déli híreket mond.

AUTÓRÁDIÓ:

„a volt NDK-ban felgyújtottak egy menekültotthont, itthon a volt zsidógettó faláról leverték az emléktáblát, a Garai téren skinhedek leütöttek és összerugdostak egy férfit, mert zsidónak nézték ...”

Alex bosszúsan tekeri el, inkább zenét keres.

ALEX:

Pár éve még nem gondoltam volna, hogy nálunk is elszabadul a fajgyűlölet. A volt Jugoszláviában testvérek ölik egymást, még a nyelvük is azonos, csak az istenüket nevezik másképp, de milyen isten az, akinek a nevében ölni lehet?

SZILVIA:

Olvastam valahol, hogy az ember a legnagyobb szélhámos; kitalálta magának az Istent, hogy legyen aki megteremtse.

EGY PAZARUL BERBDEZETT, TÁGAS SZOBA, KÉSŐ DÉLUTÁN

Károly az ablak előtt áll, Az Alpokra néz. Mintha egy hosszú álomból ébredne.

KÁROLY:

Miért kavart úgy fel, hisz már évek óta csak egymás mellett és nem együtt éltünk? Tulajdonképpen törvényszerű volt; már évek óta csak a gyerekek tartottak össze minket s ezzel mindketten tisztában voltunk. Kifelé persze megtartottuk a látszatot, de ment mindenki a maga útján. Már a gyerekek születésnapját is rendre elfelejttem s még csak nem is mentegetődzöm érte, igaz nem is várja el senki. A család egy üres szó, elvont fogalom lett. Nincs harag, nem róttunk fel semmit egymásnak, indulatok nélkül, kultúrember módjára (folyt.) váltunk el. Ha cinikus lennék, azt mondanám, hogy olyan szenvtelenek voltunk, mintha soha nem is tartoztunk volna össze, mindig is idegenek lettünk volna. Úristen! Már huszonnyolc éve, hogy eljöttem, több mint életem fele! Talán minden másképp történik, ha akkor Margó

EGY FALUSI UTCA RÉSZLET A HATVANAS ÉVEKBŐL, ESTE

lámpaoszlopnak dőlve csókolóznak. Még egyikük sincs húsz éves. Itt a Szilviát alakító színésznő játssza

Margót. Kamera közelít, felülről eső fény, az arcok, a kezek. Később a hátér - homályosan, a kamera visszatér Margóra.

MARGÓ:

Én szeretlek Karesz, de az apám sohase adna egy traktorshoz, te meg a bűdös életben nem jutsz be az egyetemre a faterod miatt. Miért nem disszidálsz?

KÁROLY:

Ha velem jössz, máris indulhatunk.

MARGÓ:

A biztosat adjam fel a bizonytalanért? Te semmit sem veszíthetsz, esetleg nyerhetsz rajta, téged biztos tárt karokkal fogadnak, már csak a származásod miatt is.

KÁROLY:

És később utánam jössz?

MARGÓ:

Ugyan már, nekem itt van jövőm, neked ott!

KÁROLY:

És a szerelmünk?

MARGÓ:

Szerelmünk? Ne használj nagy szavakat! Jó volt, elismerem, de erre nem lehet alapozni.

KÁROLY:

Diplomára, pénzre vagy mire lehet? Keresek annyit, mint egy orvos, és attól, hogy diplomája van valakinek, lehet bunkó s diploma nélkül is lehet művelt és ember. Érted, ember!
(folyt.)

MARGÓ:

Ahogy azt a Móricka elképzei! Itt mindig is csak egy kuláckyerek leszel, s ráadásul a templomban orgonálsz, ha már kihúztad belőlem! Ha hozzád mennék, apámat elválnám vagy tagadtassam ki magam?

KÁROLY:

Engem nem érdekel apád és senki más! Azt mondd meg, de őszintén: szeretsz?

MARGÓ:

Hagyjál! Nem érted, hogy nem megy?!

KÁROLY:

Istenem, hová lett az a csodálkozó tekintetű kislány, aki „kéktiszta szerelem”-ről álmodott?

MARGÓ:

A lányok korán érnek.

KÁROLY:

Szegény, pici Margóm! Azt hiszed, hogy felnőtt lettél, mert behódoltál a szüleid értékítéletének? Hiába fog az öledbe hullani lakás, kocsi, diploma, nem fogod örömöd lelteni benne. Ami a lényegét adná, azt dobod most el.

MARGÓ:

Ne beszélj, ölelj!

pityeredik el.

Akarod, hogy még utoljára kimenjünk a présházba?

KÁROLY:

Nagyon megbánod még, hogy elküldesz, de én se heverem ki soha.

PRÉSHÁZ, ÉJSZAKA

Végigcsókolja a lányt a lába kisujjától a feje búbjáig. Mindent be akart vésni az emlékezetébe kitörölhetetlenül: a haja, a bőre illatát, mozdulatát, a rózsaszín fülcimpákat, meleg, barna szemeit, hangját, hullámzó keblét, s mindent, ami kapcsolatos volt vele és velük. Igen, most már talán örökre így: „volt”, pedig ez olyan hihetetlenül véglegesnek és visszavonhatatlannak tűnik!

HATALMAS SZOMORÚFŰZ, HAJNALODIK

Pirkadatkor lopództak haza a kertek alatt. Kedvenc fűzfájuk alatt még egy hosszú, könnyes csókot váltottak, aztán vége, elmúlt. Vége - elmúlt?

EGYSZERŰ FALUSI KONYHA, KEMENCÉVEL, ASZTAL, 4 SZÉK, KOMÓD, HAJNAL

Az anyja a konyhában várja virrasztva, szemeiben különös szomorúsággal.

ANYA:

Elmész fiam?

(folyt.)

Kétségbeesés van a hangjában, s nagyon megöregedett az éjszaka. Soha nem látta még ilyen megtörtnek. Már majdnem kicsúszik a száján: „Dehogy hagyom itt édesanyámat, de ő megelőzte.”

ANYA:

Menj csak fiam, ha el kell menni! Menj csak, később nehogy engem okolj, hogy maradnod kellett. Minden anyának ez a sorsa, a gyerekek felnőnek s a fiuk így vagy úgy, de elmennek. A kisbőröndbe már összepakoltam a legszükségesebbeket. Itt van a pénz is, ami volt itthon, nekem elég, ha kenyérre, sóra marad, más minden úgyis van itthon.

KÁROLY:

De honnan tudta édesanyám?

- öleli

át zokogva.

ANYA:

Már régen éreztem fiam, csak nem tudtam, hogy mikor fog bekövetkezni. Ma éjjel, ahogy vártalak, elbóbiskoltam egy kicsit és azt

álmodtam, vonatra szállsz, aztán meg egy nagy, ismeretlen városban bolyongsz. Amikor felébredtem, összekészítettem a holmid. Siess, le ne késsd! Az Isten áldjon meg!

AZ UDVARON, AZ AJTÓ ELŐTT, KORA REGGEL

Anyja sokáig áll az ajtóban és törölgette könnyeit a kötője sarkába, tördeli a kezeit.

ANYA:

Jaj Istenem, sohase látom többet! Soha.

KÁROLY PAZAR SZOBÁJA, KORA ESTE

Megint az ötven éves Károly

KÁROLY:

Üresnek érzem magam és kiégettnek, mintha az út kifogyott volna a lábam alól. Az egész életem azzal ment el, hogy legyek „valaki”, s lehet, hogy pont azt, akinek ez a produkció szól, nem is érdekli az egész, sőt talán már arra sem emlékszik, hogy valaha is a világon voltam. Hajszoltam a sikert, közben az élet elment mellettem. Egyáltalán mit keresek én itt? Magyarul álmodom, magyarul számolom a visszajáró aprót, magyar slágert dúdolok, ha

jókedvem van. Ez az egész csak önámítás, még ennyi idő alatt sem tudtam gyökeret verni. Aki egyszer futni kezd, annak soha nincs megállása, hacsak vissza nem tér oda, ahonnan elmenekült. Ezt már nem lehet így folytatnom, és semmi értelme sincs. Szembesülnöm kell a múltammal vagy önmagammal, nem is tudom. Haza kell mennem! Haza? Milyen furcsa? Anyám rég meghalt, még a temetésére sem mertem hazamenni, a bátyám marhákat tenyészt valahol Argentínában, az unokatestvéreim szétszéledtek Kanadától Izraelig és én épp most akarok hazamenni, amikor egy haza, amitől haza, már nem is létezik?! Margó! Igen, Margó! Nem igaz, hogy én milyen gátlásos kamasz voltam! Hacsak rám nézett vagy gondoltam rá, elzsibbadtam, lebénultam, nem tudtam egy értelmes szót kinyögni, mert a szavakat túl gyöngének, egyszerűnek éreztem ahhoz, hogy kifejezhessék mennyire szeretem. Őt bezzeg nem hatotta meg a költészet. Két lábbal állt a földön. Ő most boldog, megtalálta, amit keresett? Mindent akart, mindent, amit én, és ott nem tudtam megadni neki. Csak nevetett rajtam. Nem igaz, hogy az idő a sebeket begyógyítja, inkább elmélyíti, csak úgy lehet tenni, mintha nem lenne, mintha élnénk, mintha ..., vagy csak én vagyok ilyen hülye?

Reflexszerűen pakol, indítja a kocsit, valami lebegéshez hasonló önkívületi állapotban vezetett. Nem az út surrogott a kerekek alatt, hanem az elmúlt, a semmibe hullt évek s röpitették az emlékek.

**BUDAPEST NAGYVÁRAD TÉR, A
MEGSZOKOTT MINDENNAPOS FORGALOM,
NAPPAL, DÉL MULT PÁR PERCCEL**

Károly a SOTE épülete előtt andalog nosztalgiázva, amikor zajos, lökdösődő suhancok fogják körül, fejük simára van borotválva

EGYIK SUHANC:

Vesszek meg, ha ez a krapek nem egy zsidó patkány!
(folyt.)

SUHANCOK:

Rúgd le a fejét!

- biztatják a többiek. Az biztatást sem várva ütésre emeli a kezét, Károly ösztönösen, a már elfeledettnek vélt mozdulattal hárítja az ütest, majd egy másikkal letaglózza ellenfelét. Ettől a siserehad fölbőszült s egyszerre nekiesnek mindahányan, egy darabig

derekasan állja az adok - kapok - t, de végül a földre döntik s rugdosni kezdik.

A KOCSI, SZILVIA ÉS ALEX, DÉL ELMÚLT

Amint a Nagyvárad térre érnek, Alex érzékeli, hogy valaki fekszik a járdán, és bőrfejűek rugdossák. Reflexei működésbe lépnek, lerúgja Szilvia lábát a gáزرól, a fékre lép, kiugrik a kocsiból és átveti magát a szembejövő forgalmon. A két legvehemensebbet egy-egy ütéssel kivonja a forgalomból, mire a többi szétfut a szélrózsa minden irányába. Szilvia is odaér, letérdepel a férfi mellé

KÁROLY:

A bordám! Álmodom? Margó, te ..., de ez nem

...

SZILVIA:

Szilvia vagyok, biztos agyrázkódást kapott.

KÁROLY:

Azt hiszem a bordám tört el, különben jól vagyok, csak ön megtévesztésig hasonlít valakire.

(folyt.)

- *hárítja el a segítséget s megpróbál egyedül
fönlállni, de a fájdalomtól visszaesik a földre.
Alex és Szilvia óvatosan fölsegíti.
hitetlenkedve mered Szilviára.*

KÁROLY:

Döbbenetes hasonlóság! Csak az ő szeme és a
haja barna volt, de az arcvonások, a száj!
Tessék mondani, valóban ébren vagyok?

SZILVIA:

Nem tudom ez a veréstől van, vagy eredetileg
is hibás volt, de ha továbbra is vetköztet a
szemeivel én is behúzok magának, pedig
látom így is felférne egy nagyjavítás. Hol a
francba találunk most egy ügyeletes orvost, ja
csak meg kell fordulnunk s a klinikán leadjuk,
de az esküvőnkől azt hiszem így is késni
fogunk!

(folyt.)

a forgalmon keresztül átlavíroznak a kocsihoz.

KÁROLY:

Isten ments! Csak egy megálló metróval,
különben is egy törött bordával nem sok

mindent tudnak kezdeni. Köszönet a segítségért és elnézést, hogy kellemetlenséget okoztam.

- *szabadkozik s elindul az aluljáró felé.*

SZILVIA:

Ezt ennyivel nem ússza meg. Szükségünk lenn esküvői tanura, ha valóban nincsen baja.

KÁROLY:

Akkor talán bemutatkoznék: Schmidt Károly, tegnap jöttem Salzburgból, de itt születtem. Jó negyedszázada, hogy nem jártam itthon.

SZILVIA:

Kramszki Szilvia.

ALEX:

Nagy Sándor. Tudja miért verték le?

KÁROLY:

Zsidó kinézetűnek találták a fizimiskámat. Sohasem gondoltam volna, hogy haza kell jönnöm, hogy zsidónak nézzenek és összerugdossanak érte. Eddig azt hittem, amit

a magyarországi skinhedekről írtak a kinti lapok, az el van túlozva, hogy kisebbség vele a német és az osztrák újnácizmus körüli felhajtást, és eltereljék róla a figyelmet.

ALEX:

Sajnálom, hogy így kellett megismerkednünk.
Beszállnak a járgányba(Mercedes)

**EGY MŰVELŐDÉSI HÁZ VAGY
POLGÁRMESTERI HIVATAL LÉPCSŐJE.
NAGYON KORA DÉLUTÁN**

*Szilvia anyja(Margó) már idegesen topog a
művelődési ház lépcsőjén. Közben esküvői menetek
jönnek, mennek.*

MARGÓ:

Kislányom nem is te lennél, ha még az
esküvődről is nem késnél el! Apád ...

*a többi mondanivaló belészorul, amint Károlyt is
megpillantja.*

Te hogyan keveredté ide, és honnan tudtad,
hogy pont ma lesz a lá ... nyom esküvője?

KÁROLY:

Margó! Hát ezért ez a nagy hasonlóság! Én semmit sem tudtam, csak véletlenül szedtek föl, amikor el akart gázolni egy elefántcsorda.

SZILVIA: (csodálkozva)

Szóval ti ismeritek egymást? Most már értem a Margótt is, anyukám, nem lepődnek meg ha

...

MARGÓ: (mérgesen fölfortyanva)

Nem vagyok kíváncsi az otromba föltételezéseidre! Inkább siessünk a házasságkötő terembe, mert öt perc múlva már a következő pár jön.

A lépcsőn fényképezkedő násznépből Szilvia egy szimpatikus nőt karon ragad s így megvan a másik tanú is.

HÁZASSÁGKÖTŐ TEREM, NAGYON KORA DÉLUTÁN

a magnóról a halál dala, a Volt egyszer egy vadnyugatból.

Az anyakönyvvezető idegesen és gépiesen darálja a megszokott szöveget, a következő pár és násznépe már az ajtóban tolong, s amikor Alex értetlenkedve néz rá, hogy miféle gyűrűt, majdnem kijön a béketűrésből, de

Margó erre fel van készülve s az anyakönyvvezető elé teszi a gyűrűket.

MARGÓ:
(*sziszegi*)

Tudtam, hogy elfelejti a bunkó!

KÁROLY:

Te semmit sem változtál.

MARGÓ:

Te igen, de nem előnyödre.

**PARKOLÓ A MŰV,HÁZ ELŐTT, KORA
DÉLUTÁN**

Margó int a fejével Károlynak, hogy üljön be a kocsijába. Szilvia és Alex beül a Szilvia autójába.

**AUTÓBAN, KÁROLY, MARGÓ, KORA
DÉLUTÁN**

MARGÓ:
(*támadóan*)

Mi a rossz tört ide, pont most?

KÁROLY:

Elváltam és hirtelen jöhetnékem támadt, persze azt remélni sem mertem, hogy rögtön a lányodba, aztán meg beléd botlok. Az élet csupa paradoxon, de ez a mai még egy törött bordát is megér nekem.

MARGÓ:

Egy bordatörést én is jobban elviselnék, mint ezt a mai napot.

KÁROLY:

Látom nem szimpatizálsz a vőddel, de hagyd élni őket.

MARGÓ:

A lányod olyan fa ...

KÁROLY:
(*csodálkozva*)

Hogy mondtad?

MARGÓ:

Csak nyelvbtlás volt. Igen, a fenébe is! Ha már kicsúszott a számon. Azon az átkozott éjszakán teherbe estem. Megmondtam apámnak, mert gondoltam, el tudja intézni, hogy elvetessem, de ő ehelyett, egy megfelelő apát keresett és persze olyan vőt, aki viheti valamire és vitte is azóta. Csak ...

KÁROLY:

Csak?
(folyt.)

MARGÓ:

Tulajdonképpen semmi okom panaszra, megvan mindenem ... hagyjál! Mi a francnak jöttél ide?

KÁROLY:

Szóval mégsem vagy boldog?

MARGÓ:

Hát nem, de ehhez semmi közöd! Jó, itt vagy, egy régi kedves ismerős, de eszedbe ne jusson Szilviának vagy bárki másnak elmondani amit kikottyantottam, mert esküszöm, hogy megöllek!

KÁROLY:

Állj meg, kiszállok, ha ennyire terhedre vagyok!

MARGÓ:

Nem, csak maradj! Nehéz bevallani, de igazad lett: megvan mindenem, csak a lényeg, az sikkadt el valahol. Ha legalább írtál volna!

KÁROLY:

De hiszen naponta írtam!

MARGÓ:

Persze gondolhattam volna, apám biztos gondoskodott róla, hogy ne kerüljenek a kezembe. Most már mindegy.

KÁROLY:

Nem mindegy! Tudod, hogy még mindig nem tudok betelni a hangoddal?

MARGÓ:
(*cinikusan*)

Majd adok egy kazettát.

KÁROLY:

Nagyon megkeseredtél.
(*folyt.*)

MARGÓ:

Most egy kicsit összejött nekem, de veled mi van, hogy megy a sorod?

KÁROLY:

Látszólag jól ment eddig, csak a napokban döbbsentem rá, hogy ez csak látszat, semmi értelme. Sikeres lettem, híres, de mit ér a siker, ha nincs kivel megosztani.

LAKÓTELEP, LELKETLEN PANELDZSUNGEL, DÉLUTÁN

minden képzeletet nélkülöző hasábházak monoton rendje, szabvány kalitkákkal. .

EGY TÍZ EMELETES BÉRHÁZ LÉPCSŐHÁZA

Ahogy benyitnak a lépcsőházba, Alex ölébe kapja Szilviát s a lépcsőkön rohan vele a tizedik emeletre s ugyancsak kifulladás, mire beesnek legénylakásába.

MÁSFÉL SZOBA ÖSSZKOMFORT NYOMOR, DÉLUTÁN

Egyszerű stílbútorok, a polcok tele könyvekkel és folyóiratokkal, rengeteg lemez. Az ablak alatt hifitorony, mellette egy óriási kaktusz, óvatosan ejti Szilviát s rohan bezárni az ajtót, de a huzat megelőzi s úgy bevágja, hogy az egész emelet döng belé.

ALEX:

Íme másfélszoba összkomfort nyomor.

SZILVIA:

Szóval itt dekkolsz?
(folyt.)

Szilvia Föláll s az ablakhoz megy, amerre ellát szürke panelrengeteg, néhol egy csenevész fa, magas drótkerítéssel körülvett „dühöngő”, kamaszok vinnyogtatják fölfúrt robogóikat. Távolabb a házak mögött gyárkémények erdeje eregeti füstjét az ég felé. Kamera.

SZILVIA:
(Nevetve)

Lenyűgöző egy panoráma, ha megtartod is titkos kéjlaknak, remélem te költözöl hozzám!

ALEX:

Valóban annak tartjuk meg, mert a Keletiben nincs akkora forgalom, mint a ti köreitekben s én szeretnék kettesben s minél több időt eltölteni veled.

- húzza magához.

(folyt.)

SZILVIA:

El a kezekkel! Előbb fürdeni szeretnék, remélem a zuhanyt és a melegvizet errefelé is feltalálták már.

SZILVIA BELÉP A FÜRDŐSZOBÁNAK NEVEZETT HELYISÉGBE.

SZILVIA:

Egy ekkora lyukba még a klotyót is volt
pofájuk bezsúfolni?

ALEX:

Sokaknak már ez is elérhetetlen luxus lett
mára.

(folyt.)

*dobja le Alex is a ruháit s beáll mellé a parányi kádba
s szorosan magához öleli.*

Ha csak a bőrödhöz érek vagy csak
elképzelem is, már csak úgy száguldozik a vér
az ereimben és ...

SZILVIA:

És ötven év múlva?

ALEX:

Száz év múlva is, de csak úgy érdemes addig,
ha veled élek.

(folyt)

Szilvia karjaival a nyakába csimpaszkodik, hátát a hűvös csempének támasztja, lábaival átfonja a csípőjét.

SZILVIA:

Te hiszel a reinkarnációban?

ALEX:

Hogy jön ez most ide? Hallani hallottam, de nem tudom mit kezdjek vele.

SZILVIA:

Olyan ismerősnek tűnnek a gesztusaid, néha előre sejtem, hogy mit fogsz mondani s én milyen hülyeséget lökök rá. Mintha valamikor, valahol már éltünk volna együtt.

(folyt.)

ALEX:

Valami van benne. Eleinte csodálkoztam magamon, hogy pont én és ... -

SZILVIA:

Mondd csak ki, ha már belefogtál! Egy ilyen rossz nőt. Igaz?

ALEX:

Hát tudod az első benyomások. Hiába a józanész. Egyszerűen megbabonáztál te boszorka!

SZILVIA:

Én meg azt hittem, hogy csak azért lapítasz így a falhoz, mert ilyen kis helyen nem férni el máskép.

(folyt.)

- *püföli a fejét tréfásan.*

ALEX:

Ha kellemetlen,
bontakozik ki tettettett sértődöttséggel.

SZILVIA:

De nagy legény vagy! Vagy te is hallottál a trantrikus jógáról?

ALEX:

Nőnemű az illető?

SZILVIA:

A hülyeséggel megtermékenyített agysejtjeid azok!

ALEX

Hogyan fogyasztják?

SZILVIA:

Ülve, állva, fekvé, ecetes tormával, de főleg hámozott retekkal!

(folyt.)

ALEX:

Ha jól értem a szexbomba kibiztosítva ketyeg s azt várja, hogy meghámozza a retkemet?

- *vonja újra magához.*

SZILVIA:

Te beképzelt majom! A keletiek sokkal jobban elmélyülnek a dolgokban, még a szexben is ...

ALEX:

Ennél jobban?

SZILVIA:

Épp ezt magyarázom! Ők nem csak nekiesnek, és piff-paff-puff, mint mi itt t.)

Európában; nekik ez maga a teremtés. Benne van az őskáosz, a vágy, a beteljesülés, az ősrobbanás, a vágytalanság egy leheletnyi nirvánája. Szerintük mikor az ősrobbanás létrehozta a világegyetemet, mi elszakadunk a lelkünkötől, - vagy ahogy mi emlegetjük: tudatalattinktól -, s a keresése hajt minket egyre újabb és újabb reinkarnálódásba. Csak akkor tudunk beteljesülni, mikor a tudatalattink egyesül önmagunkkal, akik ezt el tudják érni, megszűnnek anyagi lények lenni, Buddhák lesznek. Őket már nem érdekli az emberiség léte vagy nem léte, mi mégis az ő erejüket szeretnénk felhasználni. Amivel legjobban magunkhoz tudjuk vonzani őket, az a szexualitás kisugárzása, amit ők már nem tudnak megélni. Hogy minél erősebb legyen ez a kisugárzás, ahhoz a szeretkezésnek minél hosszabb ideig kell tartani, orgazmus nélkül.

ALEX:

A végén sem?

SZILVIA:

De csak nagyon a végén.

ALEX:

Én ezt eddig is gyakoroltam, csak minden ilyen misztikus körítés nélkül. Valahogy nem is vágyom igazán, hogy meghitt percekben anyagtalan szellemek kukkoljanak, s ha már a nirvána teljes vágytalanság, akkor mért pont a szex vonzza őket, ha meg vonzza őket, akkor már ki is estek a szerepükből és olyat reinkarnálódnak, hogy arról koldulnak!

- Kiszáll a kádból, Szilviát is kiemeli s beviszi a szobába.

**EGY VIDÉKI KERTES HÁZ TERASZA,
ESTELEDIK**

Károly és Margó a ház teraszán állnak, Margó a hátát egy oszlopnak veti, épp úgy mint negyedszázada.

KÁROLY:

Furcsa egy esküvő volt!

MARGÓ:

(csalódottan)

Elhiheted, én sem így képzeltem el! Azt hittem, hogy a lányomé klasszikus, olyan igazi esküvő lesz, ha már az enyém ... Majd elájultam, amikor a házasságkötő teremben fölcsendült a halál dala, de nem is lenne a te lányod, ha ..., a fenébe!

(folyt.)

- gyúl fel a régi tűz Károly szemében, hozzálép s magához vonja

KÁROLY:

Margó!.

MARGÓ:

Van ennek értelme, a régi érzelmeket fölmelegíteni?

(folyt.)

- próbálja eltolni magától, de minden meggyőződés nélkül.

KÁROLY:

Nem érdekel, hogy van-e értelme. Én még mindig ugyanúgy érzek és egy perc, vagy egy óra ...

MARGÓ:

Ami egyszer elmúlt, azt már sohasem lehet visszahozni.

KÁROLY:

Semmi sem múlt el, csak elmulasztottunk egy alkalmat, egy negyed századot, de még nem veszett el minden! Vagy már a férjed szereted? **(folyt.)**

MARGÓ:

Ugyan mit lehetne rajta? Tudod akkor nem gondoltam, hogy így fog fájni, olyan ez, mint amikor a kötést leveszik az elgennyedt sebről és már nem csak érzi, de látja is az ember, hogy nem gyógyult, sőt!

KÁROLY:

Akkor miért tétovázol?

- *csúsztatja a kezét finoman a blúz kivágásába.*

MARGÓ:

Félek, hogy távolság és idő túlzottan megszépítette az akkori érzéseinket, múltbeli mivoltunkat. Ha most lerántjuk a leplet és csak két kiaszott vén testet és az emlék utáni nosztalgiát találjuk; nem fogunk kiábrándulni?

KÁROLY:

Hisz olyan rugalmas még most is a tested és a bőröd! Én még mindig megveszek érted s mindenben csak téged öleltelek.

MARGÓ:

Lehet, hogy hazudsz, de ha hazugság, akkor is jólesik, csak mondd, mondd és ne csak mondd

...

Nem csak mondta, de a várakozás a vágyat, mint idő a bort ... Testük szétvált, majd összeforrt. Túl sok volt, amit elmulasztottak s ezért túl rövid az éj.

**EGY ABLAKTALAN, KÉPERNYŐKKEL
ZSÚFOLT SZOBA(iroda)**

Kortalan férfi ül a félhomályban, súlyos íróasztal mögött. A falakon képernyők villódnak, minden fontos hírközlő szerv műsora ott pereg. Percről-percre követi a nemzetközi politikai és gazdasági élet minden mozzanatát. Mindenről tud, ami a felszínen, s ami az alatt történik. A belépőt rászegeződő fénycsóva vakítja el, senkinek sem szabad ismernie az arcát, beszélni is egy hanggenerátorral kiegészített számítógép beszél helyette, aminek a billentyűi szinte már az ujjaihoz nőttek.

MANIPULÁTOR:

Elintéztétek a tetves buziját?

BELÉPŐ:

Igen. Itt van az óra is, csak vele együtt ezt is eltrafáltuk.

(folyt.)

- rázkódik össze, pedig nem először van a „szentélyben”, egy nylonzacskót csúsztat az asztalra

MANIPULÁTOR:

Nem baj. Majd a technikusaim ellenőrzik, hogy valóban az-e? Azt hiszem több volt a blöff, mint amit tudott, azért a társulat többi tagjánál is nézzetek szét, hátha széthintett valamit biztosítékként. Ha valaki gyanús,

némítsátok el, mielőtt megszólalna. Ettől azért elegánsabb megoldást várok, miért nem álcáztátok balesetnek, vagy öngyilkosságnak? Tudjátok, hogy nem szeretem a csinnadrattát, nem kell, hogy idő előtt tudomást szerezzenek rólunk! Elkotródhatsz.

(folyt.)

Most egy másik férfi lép be, karját a szeme elé emelve hunyorog.

MANIPULÁTOR:

Mit szóltak a tervemhez?

TANÍTVÁNY:

Örültek, mint majom a farkának. Még mindig bosszúért lihegnek az Irakra mért csapásért, de azért még hasznot is szeretnének húzni belőle.

MANIPULÁTOR:

Erre számítottam. Pénz, pénz s na persze modern fegyverek.

TANÍTVÁNY:

Itt van tételesen.

- tesz egy irattartót az asztalra.

MANIPULÁTOR:

Majd tanulmányozom. Más már eltűnt volna a süllyesztőben, de tudod mennyire kedvellek, ezért szólok, hogy a lányod nem jó helyen van. Sibenyák próbált megzsarolni s a lányod elég bensőséges viszonyban volt vele s ha valami információt csöpögtetett belé, hát az káros lehet az egészségére. Honkongban van egy érdekeltségünk, pár filmstúdióval, ott igazi nemzetközi sztár lehetne, s egy kicsit elfelejtkezhet a zűrös Európáról. Az értésére adnád?

(folyt.)

TANÍTVÁNY:

Nem a lányom és pár napja férjhez ment, de amilyen önfejű úgysem lehet szépszóval hatni rá, a fenyegetéstől meg még jobban megmakacsolja magát.

MANIPULÁTOR:

Hát ez bizony hiba, nagyon nagy hiba. Sajnálom, akkor nem tehetek egyebet ...

TANÍTVÁNY:

Nem fog megrázni, engem sokkal jobban izgat, hogy mi lesz ha ezek még több fegyverhez jutnak, hisz a vallásuk is azt hirdeti, hogy tűzzel-vassal, Nosztradámusz ...

MANIPULÁTOR:

Ezt igazán nem vártam! Egy Materialista Nosztradámusz jóslatával jöjjön nekem! Hát már mindenki elhülyült? Ez a kapitalista mákony már mindenkit megmérgez? Ufók, csodák, misztikumok, csak minél homályosabbak és vészjóslóbbak legyenek, hadd rettegjen az elbutított proli, s legalább nem foglalkozik addig sem nyomorának okozójával. Már a rómaiak megmondták: „Panem et circenses.”, és ha kevés a kenyér, annál nagyobbak kell lenni a cirkusznak. Azoktól pedig ott, nincs miért tartanod, hisz évtizedekig el lesznek foglalva a maguk kis helyi háborúival, s ha netalán kezdenének belefáradni, tudom hogyan kell a tüzet egy csöpp olajjal újra lángra lobbantani.

SZILVIA SZOBÁJA. EGY DÉLELŐTT

A telefon csöng, a film producere van vonalban.

SZILVIA:

Micsoda? Lelőtték? Kik és miért? Ez nem lehet igaz!

ül le remegve s visszaejti a kagylót.

Hoznál egy italt Alex?

ALEX:

Kit lőttek le?

- *kérdi, míg az italokat tölti.*

(folyt.)

SZILVIA:

A Zsoltot az EM - hármason, valahol Hatvan környékén. Szinte kettéfűrészelték egy sorozattal.

ALEX:

Nekem mindig gyanús volt az ürge, ahogy azok az apró malacszelei vibráltak, mintha

mindig ugrásra készen lenne, mert nagyon fél valamitől.

SZILVIA:

(Szipog)

Makogott nekem egyszer valamit, lehet, hogy nem jó húzást csinált, mert rámehet a bőre, de ha bejön ..., de én nem vettem komolyan, meg amilyen zűrös volt, ezt akármire is lehetett érteni.

ALEX:

Tudod cicám,
öleli át vigasztalóan a vállát

mostanában sok időm volt, s nézegettem a képeket s újságcikkeket, hogy hol merre jártatok; már maguk a városnevek sokat mondanak: Bejrut, Belfast, Bogota, Caracas és még sorolhatnám. Tudod mi a közös ezekben a helyekben?

SZILVIA:

Igen, mondta a Zsolt is, hogy ezek terrorista főhadiszállások s ezért normális emberek nem szívesen vállalnak ott fellépéseket, de pont ezért nagyobb összegeket lehet leszakítani.

ALEX:

Azt hiszem pénzmosás, és kábítószer-kereskedelem jöhet szóba, ahol Zsolt így vagy úgy érdekelt volt s félek tőle, hogy tudtotokon kívül titeket is felhasznált. Nem tudod miféle alakokkal találkozott, s nem adott át nekik, vagy vett át valamit tőlük?

SZILVIA:

Ő mindig szeretett nyüzsögni és mindig találkozott valakivel s apró porcelán csecsebecsékkel árasztotta el amerre járt.
(folyt.)

ALEX:

Hmm? Porcelán. Legtöbbször üreges és alkalmas arra ...

SZILVIA:

Ha kábítószerre gondolsz, azt a kutyák kiszúrták volna, különben is nem hiszem, hogy innen vitt volna pont oda, bár igaz, az MDEA - t és az MDMA - t nálunk is gyártják s lehet, hogy jóval olcsóbban, de ez olyan valószínűtlen.

ALEX:

Úgy érzem, az a barom oltári nagy szarba tenyerelhetett. Aki a saját életét kockára teszi, az a máséval sem törődik, titeket is bekenhetett. Jó lenne, ha egy kicsit nyugton maradnál a fenekeden s nem pendliznél annyit.

SZILVIA:

Tudod, hogy ez lehetetlen. Ebben a szakmában minden perc jelenlét számít, mihelyt lehetőséget hagysz, máris a helyedre nyomul valaki.

EGY SZÁLLODA HALLJA, DÉLELŐTT

A recepción a portás fejével int, hogy egy úr már órák óta várja, kifizeti számlát, s indul szobájába, hogy a holmiját összeszedje. Valaki utána lép, megfogja a karját. Ösztönszerűen rántja ki karját, előreugrik, megperdül tengelye körül, védekezően emeli kezét.

ÖCS:

Ne bomolj Karl.

KÁROLY:

(meglepetten)

Mit keresel te itt?

(folyt.)

- *engedi le csodálkozva ökleit. Régen látott unokaöccse bocsánatkérően tárja szét karjait.*

ÖCS:

Gyere, üljünk be a kocsimba, ne keltsünk feltűnést!

AUTÓBAN, DÉLELŐTT

KÁROLY:

Alig változtál valamit Joah. Anyám azt írta halála előtt, hogy te is disszidáltál, hogy kerülsz most ide?

ÖCS:

Jó látni újra,
indít -

de ezt a találkozást nem igazán így szerettem volna. Emlékszel még kedvenc játékunkra?

KÁROLY:

Már hogyan emlékeznék?

ÖCS:

A játék valóság lett s én most a segítséged kérem, a rossz fiúk leleplezéséhez.

KÁROLY:

Te mindig ki tudtad választani a leglehetősebb időpontot!

ÖCS:

Ne haragudj Karl, de ezen most nemzetek sorsa múlik!

KÁROLY:

A nagyzási mániád is a régi.

ÖCS:

Előbb hallgass meg, s ha úgy találod, hogy nem érint, akár el is felejtheted az egészet. Különben én sem gondoltam, hogy pont itt és pont veled találkozom, de úgy látszik, az élet szeret olyan dolgokat produkálni, amilyenek

csak pihentagyú írók fejében fordulnak meg.
A lányod Izraelben került a látókörünkbe, őt
követtem, s mondhatom meglepődtem, amikor
te is feltűntél.

KÁROLY:

Szóval te tudtál róla, hogy van egy lányom és
meg sem próbáltál értesíteni?

(folyt.)

ÖCS:

Dehogynem! Alig adtam fel a levelet, pár óra
múlva már ott volt nálam két nyomozó és arról
faggattak, honnan tudom a címed, mi a célom.
Hazaárulással meg mit tudom én mivel
vádoltak, be is vittek, két hónapig ültem, de
semmit nem tudtak rám bizonyítani, hát
kiengedtek s utána is állandóan zaklattak, azért
szántam rá magam, hogy én is máshol keresem
a boldogulást, csak a véletlennek köszönhető,
hogy pont Izraelben kötöttem ki.

KÁROLY:

Csak nem a MOSZAD-nak dolgozol?

ÖCS:

Jobb ha nem tudsz semmit. A papírjaim szerint egy elektronikai cég üzletkötője vagyok. Elégedj meg ennyivel!

KÁROLY:

Gyere ki a farbával, legyünk túl minél hamarább rajta!

ÖCS:

Az Interpol felfigyelt rá, hogy a terrorista-szervezetek között információ-áramlás, sőt valamiféle együttműködés van kialakulóban. Kezdik összehangolni az akcióikat, a szervezett alvilágot is bevonva a politikai szférát is kezdik megkaparintani. Ha a teljes integráció sikerül nekik, beláthatatlan következményekkel fog járni. Ezt meg kell mindenképpen akadályoznunk! Sajnos úgy tűnik, hogy a katonai csúcstechnológiai kutatásokról is kész információik vannak, mi több saját kutatóbázisaik, amit közösen finanszíroznak s nem lehetetlen, hogy olyan fegyver van készülőben, amit feltűnés nélkül el tudnak juttatni bárhová s ha sikerül nekik, elkezdik a totális háborút a fennálló rend ellen. A feszült nemzetközi helyzetben most

kulcskérdés az arab-izraeli megbékélés. Kézenfekvő, hogy ezt próbálják megakadályozni s jó próbaterep a fegyver kipróbálására. Fő kutatóbázisuk valahol nagyon szem előtt lehet, - ez a legjobb álcázás - olyan helyen, ahol a gazdasági viszonyok most vannak átalakulóban, még tisztázatlanok a sorok s könnyű észrevétlenül megszerezni olyan ipari objektumokat, ami az alapanyagot szolgáltatják s fedőcéggént is működhetnek. Erre a legmegfelelőbbek a volt szocialista országok s a prímet Magyarország viszi. Az a kis színtársulat, amivel a lányod is utazgat, azért lett gyanús, mert pont a terrorista főhadiszállásokat látogatja. Úgy volt, hogy én próbálok beépülni, - (folyt.) már az előkészületeket meg is tettük -, de engem ismernek, valószínűleg beépített emberük van a MO ..., szervezetemnél. Szükségem lenne egy gyors észjárású, intelligens emberre, akiben feltétel nélkül megbízhatok.

KÁROLY:

És miből gondolod, hogy ez én vagyok?

ÖCS:

(nevetve)

Érzem a vizeletemből.

KÁROLY:

Ez meggyőző érv.

ÖCS:

Tudtam én, hogy egy jó kis balhéból úgysem maradnál ki. Mi már létrehoztunk Németországban egy teljesen hitelesnek ható terrorista-csoportot, robbantgatott itt-ott s elrabolt egy-két fejest, persze a végén váltságdíjért visszaadtuk őket, jó nagy palávert csapott a sajtó körülötte; te ennek a csoportnak vagy a vezetője. Az Interpol fogja értesíteni a magyar rendőri szerveket, hogy egy veszélyes terrorista érkezett Magyarországra és kéri hogy figyeljenek.

KÁROLY:

Ezzel elriasztod őket.

ÖCS:

Épp ellenkezőleg, felkeltjük az érdeklődésüket irántad, azt hiszik, hogy lépéselőnyben vannak, ami sajnos félig-meddig igaz is. Jól ismerik az itteni viszonyokat s beépített embereik is vannak. Magadra leszel utalva, ha nem muszáj, ne kockáztass. Szerezz meg

minél több információt róluk, aztán majd megtaláljuk a módját, de erről még korai álmodozni. Itt vannak az újságcikkek, a többi lényeges adat az embereidről, ez a bankszámlaszám, ez a lichtensteini fedőcég, mind igazi, te vagy a kakukktojás, de ezt rajtam és rajtad kívül senki sem tudja, az előéleted viszont nagyon hiteles és pont beleillik a képbe.

Ad át egy iratköteget Károlynak.

TEMETŐ KAPU ELŐTT, DÉLUTÁN

A temetőből szálingóznak kifelé a gyászolók, a producer a kapuban áll cigaretázva és megállít mindenkit, akinek köze volt az utolsó filmhez, amin Zsolt utoljára dolgozott.

PRODUCER:

Látom mind itt vagytok. Ne ütközzetek meg azon, amit mondok, hisz ismertétek Zsoltot s ő sem tenne másképp. Minél hamarább a piacra kell dobnunk a filmet, még az emberekben elevenen él a tragédia, ez most olyan lehetőség, amit holmi álszeméremből kár lenne kihagyni. Van valakinek ellenvéleménye? Nincs? Nos akkor irány a vetítőterem. Lehet, hogy arra a pár snittre már

nincs is igazán szükség. Ezt neked is látnod kell!

(folyt.)

- *veregeti hátba barátságosan Alexet. Szilvia a haja tövéig elpirul, először mióta ismerik egymást.*

ALEX:

Valami baj van?

SZILVIA:

Tudod, ezt még azelőtt forgattuk, hogy megismerkedtünk volna, most már semmi pénzért nem vállalnám.

ALEX:

(vigyorogva)

Pornó?

SZILVIA:

Remélem nem hervad le a vigyorod vetítés alatt sem, de ez a múlt és most már nem tudom visszacsínálni.

ALEX:

Nyugi nem vagyok prűd!

- öleli át megnyugtatóan.

VETÍTŐ-TEREM, ESTE

A film faluképpel indít: hullámozó búzamező, kaszások, marokszedő LÁNYok, asszonyok. Az egyik fiatalasszony a földre rogy és vajúdni kezd. A többi asszony körülfogja, távolabb zavarják a férfiakat, egy surmót pedig elszalajtanak a bábaasszonyért. Mire a bába megérkezik, addigra a fiú már megszületik. Nagy, erős, egészséges gyerek, ágaskodó pénisze többszöröse az elvárhatónak.

BÁBA:

Ebből a falu csődőre lesz.

- emeli föl a bába, hogy a férfiaknak is megmutassa. A film szélesvásznú, a kép ketté van osztva, a falusi jelenettel párhuzamosan fut: Egy barokk kastély belső termei, parókás, libériás inasok, cselédlányok, kongó folyosók. Egy a rokokó minden pompájával fölcicomázott, félhomályos szobában, a mahagóni baldachinos ágyban, habfodros párnák és csipkék között egy hercegnő szintén vajúdik. Ott is megszületik a gyerek, egyazon pillanatban a másikkal s ezt a háziorvos emeli föl s ennyit nyög ki:

DOKTOR:

Mein Got! -

s hányja magára a keresztet. Ezután már teljes szélességében csak hol az egyik, hol a másik fiú életútját követi a film, egészen tizennégy éves korukig, míg el nem vesztik szüzességüket, ezt szintén párhuzamosan jeleníti meg. A fiúk megvadultan vetik magukat a nemi élet csatáiba, ezért mindkettőnek arra az elhatározásra jut az apja, hogy egy kis katonáskodás nem ártana nekik. Azonos huszárszászlóaljba kerülnek, a parasztfiú pont a Prinz csicskája lesz, együtt hajszolják tovább az élvezeteket az egész monarchia területén. Szilvia mint az egyik hercegnő társalkodónője tűnik fel s tanítani kezdi a két autodidaktát. A jelenetek egyre vadabbak és perverzebbek lesznek,

VETÍTŐ, ESTE

Alexnek kezd fölfordulni a gyomra. Kirúgja maga alól a széket és kirohan.

Szilvia utána szalad

UTCA, ESTE

SZILVIA:

Én szóltam Alex!

ALEX:

Hogy tudtál ekkora mocskban henteregni?!
(folyt.)

SZILVIA:

Alex! Ez csak film, ez nem én vagyok! Már szégyellem, de megtettem. Azt mondtad nem vagy prűd!

ALEX:

Az nem, de mindennek van határa, ám ez minden határt átlép. Ez a film most fog a mozikba kerülni, most hogy a feleségem vagy!

SZILVIA:

Változtat ez valamin?

ALEX:

Ha a haverok meglátják, a pofámba fognak röhögni.

SZILVIA:

Szard le őket nagy ívben, azt mondom, hogy nem vagy prűd.

ALEX:

De hát mindennek van határa! Szilvia én nem tudom olyan könnyen ...

SZILVIA:

Ne folytasd! Nem prűd vagy, hanem faszfej!
Menj csak és nyalogasd a sebeidet, de annyit mondok, ha most elmész, nincs visszaút!

(folyt.)

Alex dühösen hátat fordít, céltalanul elindul.

SZILVIA:

(sikoltva)

Alex ne hagyj itt! Végzetes hibát követsz el, ha most elmész!

Alex csak megvonja a vállát és megy tovább.

Pár lépés után már meg is bánja, csak még egyszer szólna Szilvia, de nem szól. Szilvia csak áll magába roskadva és zokog. .

SZILVIA:
(*Gondolja*)

„Olyan jó lenne a mama vállára borulni és kisírní magam! Úgy elaludni, és reggel arra ébredni, hogy rendben van minden, mint régen!”

AUTÓBAN, ESTE

SZILVIA:

„Francba a férfiakkal! Soha ne higgy a szép szavaknak! Engem többet nem húznak csőbe!”

*Automatikus mozdulattal bekapcsolja az ablaktörlőt,
ezen elmosolyodik:*

„De hülye vagyok, nem is esik az eső, csak én böögöm szét a képem.”

**AZ ISMERT KERTES HÁZ UDVARA(MARGÓ),
ÉJSZAKA**

A kapu tárva-nyitva, az udvar fényözönben a fekete merci a ház előtt áll, apja épp lezárja a csomagtartót.

SZILVIA:

Már utazol is apa?
- nyom egy puszit a borotvált arcra.

APA:

Ne nyálazz össze! Ideje, hogy megtudd: nem én vagyok az apád, de végre megszabadulok mindkettőtöktől.

SZILVIA:

Apu! Ezt nem mondod komolyan!

APA:

Sosem voltam komolyabb, már régen meg kellett volna mondanom, nem is tudom mi tartott vissza eddig.
- csapja be a merci ajtaját maga után. Szilvia kétségbeesetten ront a lakásba

MARGÓ SZOBÁJA, ÉJSZAKA

Anyja kisírt szemekkel ül az ágy szélén, a telefon himbálódzik a zsinórján.

MARGÓ:

A szemét, a szemét!

SZILVIA:

Mi történt és mi ez az egész?
- *térdel elé s visszarakja a kagylót a helyére.*
(folyt.)

MARGÓ:

Csak törleszteni akart a mocsok s én bedőltem
neki.

SZILVIA:
(értetlenül)

Az apu?

MARGÓ:

Ő mindig rendes volt, csak egy kicsit fatutu.
Én adtam ki az útját.

SZILVIA:

De mama miért mondta azt, hogy nem ő az
apám?

MARGÓ:
Tévedtem, ő is mocsok.

SZILVIA:
(*Hisztérikusan*)

Én ebből egy kukkot sem értek. Most már mindent tudni akarok!

MARGÓ:
(*Lemondóan*)

Már úgyis mindegy, valóban nem ő az apád, de ennek úgyszincs jelentősége.

SZILVIA:

Már hogyne lenne! Ti becsaptatok engem, és azt mered mondani, hogy nincs jelentősége?! Most már szeretném tudni ki az apám!

MARGÓ:

Már semmi szükséged rá. Ha szükséged lesz valamire, én mindig itt leszek, csak kérlek hagyj most magamra, mert most magányra van szükségem!

SZILVIA:

Nekem meg igenis társaságra, a te társaságodra van szükségem, és addig egy

tapodtat sem mozdulok, míg meg nem
mondod ki az apám! Csak nem az a főszer?
(folyt.)

MARGÓ:

Igen, Károly az. - adja meg magát. Buta
kislány voltam, egy sablonos, mindennapi
történet volt a miénk, csak a történelem ... -
nekem nem volt kedvem Júliát játszani. Ennyi.

SZILVIA:
(dühösen)

Ennyi?

*kezd törni-zúzni SZILVIA, direkt anyja legkedvesebb
porcelánjait veri a falakhoz és földhöz.*

Ma ment tönkre a házasságom, idejövök, hogy
te majd megvigasztalsz s erre ..., erre ...

MARGÓ:

Túl fogod élni. Nem is hinnéd, mennyi
mindent kibír az ember. Már azt a meiszenit se
hagyd ott, s ha kitomboltad magad,
(folyt.)

- mutat egy ép vázára -
hagyj végre magamra!

SZILVIA:
(kétségbeesetten)

Téged az sem érdekel, hogy nekem ez mekkora megrázkódtatás és pont most? Anyu! Ha majd valami visszavonhatatlan történik, gondolj erre a percre!
(folyt.)

- nyom egy puszit búcsúzóul anyja homlokára.

MARGÓ:

Ugyan! Mindig ez a fenyegetődzés, már belefáradtam. Ebbe is ...

AUTÓBAN, ÉJSZAKA

Szilvia csak ül a kormányra borulva és zokog. Egy papír zsebkendővel letörli könnyeit, indít, gázt ad, csikorgó kerekekkel farol ki az utcára. Beteszi a Sorsszímfóniát a magnóba, ütemére ringatja a kocsit hol jobbra, hol balra, a szembejövők nem kis riadalmára. Nem is tudja, hogy hová megy, csak mikor feltűnik az ismerős bár, akkor lassít.

FÜSTÖS, ZSÚFOLT BÁR, ÉJSZAKA

A Nepper ott ül megszokott helyén (kissé sötétbőrű fazon), Szilvia hozzálép:

SZILVIA:

Adj nekem három adagot, de a legerősebből!

NEPPER:

Csendesebben te örült!

(folyt.)

karolja át és lenyomja magamellé egy székre.

Le akarsz buktatni? Tudod, hogy nem hordom magamnál. Majd tíz perc múlva gyere utánam a dufalt alá!

- áll föl, Szilvia le nem veszi a szemét az óráról, végtelennek tűnik az a tíz perc. Végre.

DUFALT, FÉLHOMÁLY, KUKÁK, ÉJSZAKA

Szilvia türelmetlenül toporog. A férfi is felbukkan, óvatosan körülmélel s kezébe nyomja a kis tasakot. Szilvia beül az autójába.

AUTÓ, ÉJSZAKA

Szilvia a kesztyűtartóból egyszer használatos tűt vesz elő s egy ampullát, letöri a tetejét, a púderdoboz a tetején feloldja a mérget, felszívja, stranggumival elszorítja a karját és .. Lassan oldódni kezd a

feszültség, rosszkedve elmúlik, egy dal zsong a fülében, énekelni kezdi:

SZILVIA:
(dúdolva)

*Te rongyos élet, toprongyos élet ...
elindul. Céltalanul, üresen, kötelékek nélkül. Az út
kígyózik, lüktet, dorombol a motor. Mint egy
videóklipp, egyszerre látja kívülről s éli át belül. Észre
sem veszi, hogy már harmadszor hajt végig a Rodán.*

"RODA" ÉJSZAKA

*Különböző korú, fazonú, bőrszínű lányok álldogálnak
az út mellett, kuncsaftra várva. Az autók lépésben
haladnak, ablakok lehúzva, a bent ülő férfiak a
lányokat stírolják s néha ajánlatot tesznek, alku, s ha
összejött az üzlet, a lány beül a kocsiba és elhajtanak.
A strigók a háttérből figyelik őket. Egy lány a járda
szélére lép, jobb kezének mutatóujjával mutatja a
nemzetközi jelet s beordít Szilviának azt ablakon:*

PÁRDUC:

*Mit szórakozol itt? Húzz el, vagy szólok a
srácoknak!*

(folyt.)

*Szilvia hirtelen a fékre lép, majdnem egymásba
szalad az egész kocsisor. Kinyitja az ajtót.*

SZILVIA:

Szállj be!

PÁRDUC:

Dupla, mint a rendes és perkáld le előre!

SZILVIA:

(határozatlan)

Én csak ..., mennyi az?

A lány megmondja, kifizeti. A lét elveszi tőle a stricije, mielőtt még beülne.

**SZILVIA AUTÓJÁBAN, MÉG MINDIG
ÉJSZAKA**

PÁRDUC:

(meglepetten)

Csak nem te vagy a Kramszki, aki mindig ...

SZILVIA:

Kurvákat játszik. Igen, én vagyok az, legalábbis még egy ideig.

PÁRDUC:

Ha időben kapcsolok fizetned sem kell, tudod mi már a lányokkal tiszteletbeli prostivá avattunk.

SZILVIA:

Te komolyan azt hiszed, hogy én leszbikus vagyok ?

PÁRDUC:

Nincs abban semmi különös. Amilyen mocsok és undorító tud lenni a legtöbb férfi, a lányok egy része meleg lesz s valljuk be: egy nő jobban is tudja, mint egy faszi, hogy mire pöccen az ember lánya. Nem is gondolnád, hogy kik megfordulnak itt. - De ha azt nem akarod, akkor szakmai környezettanulmány egy új filmhez vagy? Szegényes a fantáziám, hogy rájöjjek mit akarsz.
(folyt.)

SZILVIA:

Én sem tudom, azt sem tudtam hol vagyok, amikor rám ordítottál, de ha így összejöttünk, csinálhatnánk valami jó murit, s ha belegondolok még nem is próbáltam, hogy

milyen az a monohomo, lehet tudatlanul
halnék meg.

PÁRDUC:

Ilyen baromságok járnak a fejedben? Neked?
Töltenél csak pár napot az utcán, mindjárt ...

SZILVIA:

Nem is mondasz hülyeséget. Cserélünk?

PÁRDUC:

Hogy érted?

SZILVIA:

Majd otthon mindent elmagyarázok. Te még
nem vagy nagyon lestrapálva. mióta vagy az
utcán?

PÁRDUC:

Miért, mennyinek saccolsz?

SZILVIA:

Úgy harmincnak.

PÁRDUC:

Most leszek húsz.

SZILVIA:

Hú-ú-sz?! Soha nem gondoltál rá, hogy abbahagyd, hogy eltűnj innen?

PÁRDUC:

Innen nincs menekvés, ez egy önmagába záródó körmenet.

(folyt.)

SZILVIA:

Ahogy elnézlek, eléggé hasonlítunk egymásra. Személyiséget cserélünk. Te megkapod a bankszámlám, kocsim és minden semmirekellő szart, amit felhalmoztam. Eltűnsz az ismerőseim látóköréből, hogy észre ne vegyék a cserét, tíz év múlva meg a kutya

sem fog emlékezni rám. Én meg megnézem az érem másik oldalát, mielőtt eldobom ezt a kis semmit ..., az üres csillogást, a részegítő fényt.

PÁRDUC:

Te mebuggyantál? Állj meg! Ki akarok szállni!

SZILVIA:

A francba, hogy mindenkinek lelke van, csak azoknak nincs, akiktől elvárnám.

Érzелgős liba! Még kinőheted. Hogy lettél kurva ekkora szívvel, vagy pont ezért?

A MANIPULÁTOR SZENTÉLYE, ITT NEM ÉRDEKES A NAPSZAK

A nagy MANIPULÁTOR másodpercnyi pontossággal veszi be az esedékes serkentőtablettákat, kortyol a gyümölcsleéből, feláll, kinyújtóztatja elgémberedett tagjait. Komótos léptekkel tesz pár kört a képernyők előtt, szemét és fülét egy pillanatra le nem véve róluk. Akármennyire is lekötik figyelmét a világ eseményei, - az egyik képernyőn a boszniai háború, a másikon az Amerikai Kereskedelmi Központ elleni merénylet utáni káosz képei -, ez nem akadályozza meg abban, hogy világhódító terveit szövögesse.

MANIPULÁTOR:

Hát tessék, megkaptátok azt a hön óhajtott, nagy-nagy szabadságot. Mire mentetek vele? Így van ez, ha nincs egy közös, összetartó eszme. Nagyformátumú politikusok? Öld meg a hangya vagy a méhkirálynőt; néhány tucat szürke, kis impotens dolgozó, látványosan átalakul, és nőni kezd, hogy betöltse az űrt és átvegye az uralmat. Az addig olajozottan működő kis társadalom pártokra esik szét, marakodni kezdenek, mert mind a maga jelöltjét akarja a trónra ültetni. Páneurópa, tiszta nemzetállam?! Tudjátok is ti, hogy mit akartok! Olyan emberre és olyan eszmére van most szükségetek, aki megint egybetereli a százfelé húzó, egyre jobban szétaprózódó nyáját. Holmi szobatudósok azon vitatkoznak, hogy az ember melyik ponton és mikor emelkedett ki az állatvilágból. A jó fenéket! Hol az az etológus, aki azt meri állítani, hogy nem a csordaöszön még mindig a legerősebb? Nincs szükségetek nagy emberekre, nagy eszmékre? Azt fogjátok kapni, amit megérdemeltek!

(folyt.)

Gondolatmenetét a telefon szakítja félbe, az asztalhoz lép, visszaül „trónusára” s fölemeli az egyik kagylót.

MANIPULÁTOR:

Megkerült? Szóval nem adott túl rajta. A lánynál volt? Hogy mit csináljatok vele? Mindegy, csak balesetnek tűnjön. Hogy már második napja egy prostival van együtt? Nem, azt mégsem. Várjátok meg, míg egyedül lesz! A férjét? Persze, hogy azt is, ennyi eszed már igazán lehetne, igaz nem az eszedért tartalak.

Amint megszakad a vonal, ő hív egy számot.

MANIPULÁTOR:

Amitől féltem bekövetkezett. Fogadd előre is részvétemet. Hogy megszakítottál velük minden kapcsolatot? Helyesen döntöttél, kár, hogy nem sokkal régebben. Minden energiádat az ügynek szenteled? Soha jobbkor, barátaink orbitális pályára helyezték a fejlesztésünket, pár percen belül azon a hírközlő eszközön szólalhatunk meg, amelyiken akarunk s nincs a Földön olyt.)

olyan tömegkommunikációs eszköz, számítógép vagy számítógépes rendszer, amit ne tartanánk az ellenőrzésünk s az irányításunk alatt. Azt hiszem kis időre még szükség lesz, amíg minden verőérre rátesszük ujjainkat. A megfeszített igazi nagy munka előtt nem ártana a fiúknak egy kis szórakozás,

gondoskodj nekik játékszerekről! Még valami?
Nem minket szoktak megkeresni, hanem mi
keressük meg azt, aki arra érdemes. Rád
bízom.

*Ahogy leteszi a kagylót, a számítógép billentyűit leüti:
„Karl Schmidt, s már sorjáznak is az adatok
Károlyról és „különítményéről”.*

A RODÁN, MINDJÁRT ESTE LESZ

*Szilvia és párduc búcsúzkodik. Senki nem mondaná
meg, hogy melyikkőjük kicsoda.*

Párduc marad a kocsiban, Szilvia a placcon.

PÁRDUC:
(szipogva)

Isten veled nővérkém! Ne tévesszen meg,
hogy ide is besüt a Nap néha, az nem az Isten
Napja. Senkiben ne bízz! Nem mehetnénk
mégis együtt?

SZILVIA:

Ne hisztériázz!

- rácsapja az ajtót.

PLACC, ESTE, SÖTÉTEDIK

*Egy kreolbőrű, göndör hajú férfi jár fújtatva fel s alá
Párduc placcán. „Ez lehet a Jocó.” - gondolja Szilvia.*

A férfi is észreveszi, hozzálép, s akkora pofont leken neki, hogy a szája kireped. Szilvia sem rest, herén rúgja s a ridikül sarkával, - amiben egy súlyos vasdarab van -, jól halántékon vágja. A férfi elterül, mint egy béka, még csak meg se nyekken, a két szomszédos placcon álló lány oda rohan.

KÉT LÁNY:

Megőrültél? Ha magához tér, neked annyi. Jobban járnál, ha dühében rögtön megölne, így lehet, hogy elad donornak. Húzz már el, nem látod, hogy éledezik? Jobb lesz, ha örökre felszívódsz, Dezső papa biztos segít. Vigyázz! Tűnés! Siess!

SZILVIA:

„Ekkora hibát!”
gondolja Szilvia, miközben futásnak ered.

„Már az első pillanatban kiestem a szerepemből, pedig Lívia előre figyelmeztetett, hogy Jocó a legkegyetlenebb az egész Rodán.

Visszaemlékezik Párducra

PÁRDUC:

Első szabály: Jocónak mindig igaza van, meg ne próbálj neki ellentmondani. Nagyon kényes a tekintélyére, ő egy félistennek, vagy valami hasonlónak képzelet magát. Nagyon férfiasnak akar látszani, állandóan kondi terembe jár, karatézik, judozik, de mindenki tudja, hogy mekkora csíra. Ha késel, kevés a zsozsó vagy csak úgy kedve szottyán rá, megpofoz, késsel szurkálja a nyakad, eloltja a cigit a melleden és neked ezt mind el kell tűrnöd, vagy bífsztekké szabdalja a képed, sörösüvegre ültet, rugdossa a veséd s ha kiszadizta magát rajtad, elmegy és fölszed egy kamasz fiút.

SZILVIA:

Hát ezekben a nyalánkságokból már nem lesz részem, de most hova menjek? Ez a műsor ugrott. Ott jön egy taxi, leintem.

TAXIS:

Rég láttalak Párduc. Megint a Pántlikáshoz?

SZILVIA:

Oda.

RÉGI BAPOKKOS BÉRHÁZ LÉPCSŐHÁZA, ÉJSZAKA

, a sejtelmes éjszakai megvilágításban a gipszstukkók vetette árnyékok s az ólomüveg táblákon átszüremlő fények egy horrorfilm hangulatát idézik. A kovácsoltvas kapu nyikordulása, a sötét boltívek, beugrók. Beleborzong. Egy pillanatra olyan érzése támad, hogy ez az egész nem is valóság, hanem egy rossz álom. Szilvia előveszi az öngyújtót, föl kattintja, a láng elé tartja bal tenyerét, hogy a huzat ki ne oltsa s elindul a lépcsőn fölfelé. Megcsikordul mögötte a vaskapu s hallja amint valaki elfordítja a kulcsot ..., léptek ..., lihegés ... Már a saját léptei visszhangja, fölgyorsult érverése dobolása, szapora légzése is félelemmel tölti el. előveszi a gázspray-t s a nyakába szuszogó alak képébe fújja.

PÁNTLIKÁS:
(sírva-prüszkölve)

Teljesen elment az eszed Párduc?
Megvakítottál. Mire volt ez jó? Vagy már
téged is jól lefizettek, hogy alám tégy?

SZILVIA:

Bocs, csak megijedtem!
- karol a férfiba.

PÁNTLIKÁS: (dohogva)

Megijedtem, megijedtem! Valahogy be kellett, hogy engedjelek s tudod, hogy óvatosnak kell lennem, mert minden lépésemet figyelik. Alig várják, hogy valamit találjanak a magánéletemben, amivel lejáráthatnak. Elfelejtik, hogy a politikus is csak olyan ember, mint a többi s akkor bizonyos biológiai szükségletei is vannak ugye.

veregeti meg Szilvia fenekét. Közben felértek a lépcsőn s beosonnak a lakásba.

PÁNTLIKÁS SZOBÁJA, ÉJSZAKA

Az EGYIK falon Salvador Dali „Szodomizált szűz”-ének freskóvá nagyított kivetülése. Jobbra súlyos bársonyfüggöny előtt Ciccolína életnagyságú szobra, derekára kígyóként tekeredő pénisszel, az ellentétes sarokban egy maori faszobor, a férfiasság primitív, túlhangsúlyozott ábrázolásával. A szoba közepén hatalmas franciaágy, leopárdmintás műszőrme huzattal, mellette alacsony füstüveg asztal, kristálypoharakkal s az asztal közepén egy üvegcipő.

Amint Szilvia tekintete az üvegcipőre téved, nem kap levegőt, kiszalad belőle a vér, s a földre rogyik.

SZILVIA:
(motyogva)

Nincs már bűn, nincs kinek gyónni, jó vagy gonosz egyre megy. Minden olyan üres, értelmetlen.”

(folyt.)

PÁNTLIKÁS:

Mi történt, rosszul vagy?
(folyt.)

- mered rá értetlenül a férfi, majd utánakap, de aztán meggondolja magát, konyakot hoz és tölt mindkettőjüknek. Amikor az egyik pohár tartalmát óvatosan Szilviába diktálja, a sajátját is megissza, fanyar mosoly húzódik arcára, megtapogatja a máját. Atyáskodva magához öleli a lányt, egy csókot lehel a feje búbjára s gyöngéden simogatni kezdi:

PÁNTLIKÁS

Nyugodj meg kislány, mond el Dezső papának mi bánt! Tudod, hogy ami tőlem telik, megteszem érted, sőt többet is.

SZILVIA:
(motyogva)

Üvegcipő. Üvegcipő ...

PÁNTLIKÁS:

Attól a vacaktól borultál ki? Hisz már ezerszer láttad. Ha csak ez a baj máris kivágom a kukába.

- *nyúl érte.*

SZILVIA:
(*sikoltva*)

Ne nyúlj hozzá!

PÁNTLIKÁS:

Rendben, rendben.

SZILVIA:

Voltak már megérzéseid? Olyanok, amik lehet, hogy nem úgy, nem pont ott, de azt jelenti, vagy még szörnyűbbet, mint amit megérszel?

PÁNTLIKÁS:

Kicsit homályos a fogalmazásod, de azt hiszem értelek. Valami látomásod vagy megérzésed támadt az üvegcipő kapcsán? Mondd el, hátha megkönnyít!

(folyt.)

SZILVIA:

(szemei távolba révednek)

Hatalmas szikla, lemenő nap, bearanyozza, narancs, majd vörösen izzik, ibolya. Koromfekete éj, ránk borul. Fájdalmas-részeg lángolás, a férfi ... talán Alex. Megfogamzok. Reggel. Száradt kórók, kiégett sivatag. Egy vézna csecsemőt tartok karjaimba, aszott vagyok, mint a kórók s a csöppség is az. Utolsó erejét megfeszítve próbál egy csöpp tejet kipréselni mellemből, de nem sikerül. A férfi egy bogarat talál, megrágja, a pépet a gyerek szájába gyömöszöli. A Nap egyre jobban éget, már alig bírom vonszolni magam. A levegő vibrál, egyszer csak zenélni kezd a homok: ta-ta-ta-tam. Beethoven Sorsszimfóniája. Füst és égett hús szaga. Az én húsom. Nem fáj, nem úgy fáj. Már nincs értelme semminek. Nincsenek bűnök, hiábavaló a gyónás. A jó és gonosz egyre

megy. Káosz, nincs mérce és mérték, minden egyformán számít, és semminek sincs jelentősége.

PÁNTLIKÁS:

Ez bizony kemény. Nem adagoltad túl magad?
Az szokott ilyen hatással lenni egyesekre.

SZILVIA:

(felháborodottan)

Menj a sunyiba! Nem hallucináció volt. Én már csak tudom! Nevezd látomásnak vagy aminek akarod, de biztos, hogy nem kamu!

PÁNTLIKÁS:

Milyen gyönyörű vagy, ha fölizgatod magad,
most pont oly ...
- *harapja el a szót.*

SZILVIA:

Mint a Kramszki, akit mindig az első sorból
bámulsz.

PÁNTLIKÁS:

(meglepetten)

Te ezt honnan tudod?

SZILVIA:

Ez is megérzés. Ma ilyen passzban vagyok.

PÁNTLIKÁS:

És még azt mondják nincsenek boszorkányok!
Ilyen boszorkányok nélkül valóban egy
rémálom lenne az élet.

(Folyt.)

*Az egyik barokk szekreterhez lép, antik ezüstszelencét
vesz elő s odanyújtja.*

Szippants egy kicsit, ettől elmúlik a
lidércnyomás. Ha minden ilyen álom
teljesülne, már többszörösen kimúlt volna az
emberiség, vagy álmatlanul lófrálnánk mind az
utcán, mert nem mernénk elaludni.

*Szilvia szippant a porból s engedelmesen tűri, hogy a
férfi kihámozza ruhájából, közben szuggerálja magát:*

SZILVIA:

(magában)

„Párduc vagy, több hibát nem szabad
elkövetned, ha hányingered van is tőle,
engedelmeskedned kell!”

(folyt.)

*A férfi remegő mozdulatokkal simít végig a nő testén,
kedves malacságokat suttog a fülébe, gyöngéd és
minden porcikája reszket a túlfűtött izgalomtól.
Egymáshoz simulnak, testük egybeolvad.*

PÁNTLIKÁS:

Amikor egy ilyen hamvas és üde testtel
fonódik össze az én torz férfiasságot
parodizáló torzóm, nem érzem, hogy duzzadt a
májam s talán már csak napjaim vannak hátra.
A fiatalságba mártózva erőt merítek; csak
azért is tovább élek, züllök, hullok, vétkezem.

UGYANAZ A SZOBA, REGGEL

Ágyban vannak, Szilvia az öreg ujjongására ébred

PÁNTLIKÁS:

Fölállt párdúc, már megint fölállt!

SZILVIA:

Na és ez olyan nagy szám? És húzd be azt a
rohadt függönyt, mert szétmegy a fejem. - A
fények és hangok ..
(folyt.)

*Az öreg engedelmesen behúzza a függönyt, s mintha
ráérezne, már tölti is a konyakot, majd még egyet.*

PÁNTLIKÁS:

Akkor ismételhetnénk?
(folyt.)

SZILVIA:

Nekem semmi ihletésem, de csűrűszkölj atyus,
csak ne tartson sokáig!

UGYANAZ A SZOBA, DÉLUTÁN

*Amikor Szilvia is eszmél, az öreg már az ágy szélén ül,
kezében pohár. A televízióra mered s úgy sír, mint egy
gyerek.*

PÁNTLIKÁS:

(zokogva)

Hát elpusztítottak Kisvirág? A romlás
gyönyörű kis virága voltál, de éppen ez
vonzott benned, hisz fizikai valómba már a
romlás fészkelte be magát; reméltem, hogy
egyszer ez a kétféle romlás gyönyörre egyesül,
de ezek a piszkok megsemmisítettek téged!
Óh, miért nem mertelek megkeresni,
megszólítani? Legalább bőröd illatát
érezhettem volna! Még megkeserültek!
Ígérem, hogy bosszút állok. Tudom kik
tehték, és miért. Az életembe fog kerülni, de

akkor is ..., hisz már így is túl sokat tudok, s kezdek kényelmetlen lenni nekik s eddig csak azért nem tapostak el, mert azt várták, hogy halálra igyam magam.

(folyt.)

Odahozza az ágyhoz a telefont, meglehetősen jó angolsággal szólal meg. Kábítószer-kereskedelemről, pénzmosásról, valami titkos koszovói és magyarországi központról beszél, neveket, címeket ad meg.

SZILVIA:

Milyen szervezet és mi ez az egész?

PÁNTLIKÁS:

Jobb, ha nem tudsz semmit, épp most mondta be a tévé, hogy Kramszki S
nem tudja folytatni a rátörő zokogástól.

SZILVIA:

Nyögd már ki! Mi van vele?

PÁNTLIKÁS:

Fölrobbantották a kocsiját.

SZILVIA:

Meghalt? Kik és miért?
(folyt.)

PÁNTLIKÁS:

Veszélyes a tudás s különben is gyorsan el kell tűnnöd, mert biztos lehallgatják a telefont, már csak perceim lehetnek hátra s ha itt találnak, téged sem fognak kímélni.

SZILVIA:

De az Istenért, legalább egy címet! Nekem is elszámolnivalóm van velük

(folyt.)

. - *kapkodja gyorsan magára a ruhát. A férfi először meglepődik egy kicsit, majd egy noteszlapra firkantja a címet.*

PÁNTLIKÁS:

Ez egy irodájuk címe, ami látszólag táncosnőket és bár girl-öket közvetít nyugati mulatókba, de soha sem érkeznek meg. Még talán ezen keresztül tudsz közel férközni hozzájuk, de nagy valószínűsége van, hogy a

halálba mész. De most már menj, mert bármelyik pillanatba itt lehetnek!

Szilvia pusztit nyom a homlokára, megfordul benne, hogy fölfedje valódi énjét, de nem akarja jobban bonyolítani a dolgokat.

Amint becsapódik Szilvia mögött az ajtó, a férfi fecskendőt vesz elő, teleszívja, alsónadrágját letolja, a párnákat egy helyre halmozza az ágyra s úgy kucorodik föl rá, hogy pucér feneke köszöntse a szobába lépőt s beadja magának a halálos adagot.

FODRÁSZ ÜZLET, DÉLUTÁN

Az üzlet pici, de tiszta és világos. Az öreg egy töltött galamb bóbitáján pizmog, a segéd, fején fülhallgatóval újságot böngész, de amint Szilvia belép, mindkettőt leteszi, s szolgálatkészzen pattan föl. Észrevéve Szilvia arcán átsuhanó fintort, csalódottan kérdezi:

SEGÉD:

Inkább meg tetszik várni a mestert?

SZILVIA:

(bizonytalanul)

Á, dehogy. Csak az az igazság, hogy nem tudom, milyenre kellene. Ha lehet, ne legyen túl hivalkodó s talán az ellenkezője a mostaninak.

SEGÉD:

Rám bízza magát?

(folyt.)

- csillan fel a fiú szeme. Szilvia csak bólint. A fiú eddig szunnyadó zsenije szárnyakat kap a lehetőségtől. Szilvia alig akar hinni a szemének. Egy mandulaszemű tizenegynehány éves fruska csodálkozik rá a tükörből. Még csak véletlenül sem emlékeztet Párducra vagy Kramszkira és az egész olyan kevés sminkkel s egyáltalán nem mesterkél.

SZILVIA:

Igazi zseni vagy. Mivel tartozom?

(folyt.)

SEGÉD:

Semmivel, nekem megtiszteltetés volt művésznő.

SZILVIA:

Psz!

teszi az ujját a szája elé.

Ha nem akarod, hogy a hidegre tegyenek, nem láttál! Oké?

SZILVIA:
(magában)

„Ezt a kurvás szerkót is le kell cserélnem valami szolidabbra.”

indul el, egy jó butikot keresni, megakad a szeme egy feliraton: „Turkáló. Eredeti, bontatlan holland bálák. Egy kiló 300 Ft.”

TURKÁLÓ ZÁRÁS ELŐTT, DÉLUTÁN

Keskeny, hosszú folyosószerű üzlet, egy nagyobb helyiségből van leválasztva rácsokkal és polcokkal. A másik részben használt autóalkatrészeket és műszaki cikkeket árulnak. Egy tizenhat év körüli kislány válogat az egyik „kelengyés ládában”, édesanyja gyűrött százasokat szorongat, látszik, hogy aggódik, vajon elég lesz-e arra, amit a kislány kiválaszt. Szilviának elfacsarodik a szíve. „Istenem, de szerencsétlenek.” A lány ujjongva húz elő egy farmerruhát:

LÁNY:

Anyu ez vadi új!
(folyt.)

Lemérik, még egy százasuk meg is marad. A kislány boldogan öleli magához szerzeményét. Szilvia irigykedve nézi őket.

SZILVIA:
(*magában*)

„Ha olvasni tudnának a gondolataimban, biztos azt hinnék, hogy meghibbantam. Milyen kevés kell nekik az örömhöz s lehet, hogy hónap végén még kenyérre sem futja, mégis szívesen cserélnék velük. Sosem tudtam mi a kisdolgozók öröme. Kicsiké? A nagyokét sem. Mindig, minden az ölembe hullt. Azt a megfoghatatlan valamit, a halhatatlanság tíz percét hajszoltam, hogy valami maradandót, felejthetlent alkossak! Nevetséges, semmi sem örök, a hírnév, a siker sem. Most kell rádöbbenem, hogy az ő életük mennyivel teljesebb. Mi csak a felszínen lubickolunk, de mindenben; érzelmekben, kapcsolatokban is. Istenem, ha még csak egyszer! Én olyan, de olyan hétköznapi és szürke életet élnék!”

(folyt.)

Az eladónő pipiskedő járással, fensőbbbsége tudatában megy oda Szilviához, s ráförmed

MACA:

Vásárolni is akar, vagy csak melegedni?

SZILVIA:
(*dühtől remegve*)

Egy kis udvariasságot és mosolyt is importálhattatok volna!

MACA:
(flegmán)

Még vigyorogjak, meg enyelegjek is azért a koszos párszáz forintért?

SZILVIA:
(düh)

Ha azét nem is, de hogy te a csórók nyomorúságos párszáz forintjaiból a Pierre Cardennél rittyentheted ki magad, megismerem a márkát - valamivel nagyobb tiszteletet érdemelnének!

(folyt.)

már üvölt, egyre jobban fölhergeli magát, megmarkolja a nőn a blúzt, s hatalmasat taszít a nagydarab némbereken, az pedig feldönti a polcokat, ládákat, turkáló alkalmatosságokat, s egy halom használtruha közül pislog ijedten Szilviára. Szilvia nyugalmat erőltet magára, kiválaszt egy kopottas farmernadrágot, kabáttal, egy pólót s egy vászoncipőt, ami ugyan egérszagú egy kicsit, hanyag mozdulattal a mérlegre dobja

(folyt.)

.

SZILVIA:

Na ezt mérdd le Maca!

A nő szolgálatkészén ugrik, de szeme a kijáraton, hogy elmeneküljön, ha újra megtámadná.

SZILVIA:

Na látod. Nem lehetett volna rögtön így kezdeni? Aztán udvarias légy ám a vevőkkel!

- fenyegeti meg még az ajtóból. Valahonnan beugrik egy cím. Nem emlékszik már rá, hogy kitől és mikor hallotta, de tudja, hogyan szerezhet új iratokat, személyiséget.

BELVÁROSI UTCA, ESTE

Alex fülében még ott visszhangzik: „Faszfej!” Egy sörözőből vérpezsdítő latinamerikai ritmusok szűrődnek ki, arra veszi lépteit, már az ajtónál van, amikor észreveszi a férfit, aki fél kézzel a falnak támaszkodva kidobja a rókabőrt. A látványtól felfordul a gyomra s érzi ő is mindjárt öklendezni kezd. Megfordul és futásnak ered, közben jó mély lélegzeteket vesz.

PARK, ÉJSZAKA

Egy park, bokrokkal, fákkal, padokkal. Már teljesen besötétedett. A parkban lelassít s egy kavicsot kezd rugdosni. A park mélyéről kőkemény haevimetál

dübörög az éjszakába, önkéntelenül is arra lépdél. A magnó egy félig szétvert padon áll, punkok kókadoznak körülötte, akik még kicsit eszmélnek, azok egy üveget adogatnak körbe. A bokrok alatt s a járdán is testek vonaglanak, félreérthetetlen nyögdécselések közepette. A pad mellől fenyegetőnek szánt testtartással egy ismerős fazon próbál fölemelkedni.

ALEX:

Helló String de kicombosodtál! Csak nem akarsz megverni?

STRING:

Ismerjük egymást faszikám?

ALEX:

Azt nem állítanám, de néhány hete találkoztunk már s akkor védőoltást adtatok ész ellen, de nem volt elég hatásos.

STRING:

Potyázni szeretnél mi? Sajnos kifogyóban az anyag, kanyink meg egy száll se, ha pár ronggyal megdobnál, mindjárt másképp nézne ki.
(folyt.)

Alex előveszi a tárcáját, s ami pénz csak van benne, azt STRING mancsába rázza.

STRING:

*Hú ez van vagy ötven rupó!
tekeri ki gyorsan az üveget kókadozó társa kezéből s
nyújtja nagylelkűen Alex felé.*

*Nyugodtan lehúzhatod mind, rögtön hozom
az utánpótlást. A legjobbkor tévedtél erre.
Néha kezdem azt hinni, hogy van Isten.*

*Alex kihörpinti a maradékot az üvegből, kissé
távolabb húzódik a bömbölő magnótól s leheveredik a
fűbe. Egy platán gyökereire hajtja fejét, bámulni kezdi
a csillagos eget. A szer hatni kezd, valami végtelen
nyugalom tölti el, úgy érzi, hogy fölemelkedik, ott
lebeg a végtelen világmindenség részeként ő is. Egy
rekedt hang rántja vissza a földre, amint kinyitja a
szemét egy valamikori ember torz karikatúrája hajol
fölé.*

BÜDÖSKE:

*Figyelj giliszta! Hekus vagy vagy cooci ..co
..l..llógus?*

ALEX:

Ha ez megnyugtat, csak egy oltári nagy barom vagyok, nagy meztelen csiga testvér.

BÜDÖSKE:

Oké. Egy kibaszott kanyik sincs s ha ...

ALEX:

Ami volt nálam, már leszúrtam Stringnek.

BÜDÖSKE:

Jól van Ödön, akkor mindjárt repülünk! Kell a csajom? Olyanokat tud ...

ALEX:

Kösz, de megvagyok nélküle.

BÜDÖSKE:

Én csak jót akartam.

- tápázkodik föl s elimbolyog valamerre.

Alexnek megmagyarázhatatlan rossz előérzete támad.

Úgy érzi valami végzetes hibát követett el, s Szilvia bajban van. Fölugrik s rohan, hogy valami közlekedési eszközt keressen, amivel minél hamarább hazaérhetne. Érzi, hogy valamit lekésett, valami

visszavonhatatlan történt. Már majdnem kiér a parkból, amikor Nagy Csámpás testvérbe ütközik. -

CSÁMPÁS:

Most akarsz elmenni, amikor fölgyorsítjuk a ringispilt?

ALEX:

Ne haragudj haver, majd legközelebb!

CSÁMPÁS:

Ezt azért rakd el!

csúsztat a kezébe egy lapos, kerek dobozt. Alex meg sem nézi, csak zsebébe süllyeszti. Dünnyög egy köszönömöt s rohan tovább.

AZ ÚT A PARK MELLETT, ÉJSZAKA

Alig van forgalom. Alexnek kilépve az utcára csak annyi ideje mered, hogy fölrántva térdeit, ösztönösen a magasba ugorjon, s hátracsapja a könyökeit. Átgurul a sikoltva fékező autón, betört szélvédőt hagyva maga után. Rögtön talpra is ugrik. A gép száznolcvan fokos fordulat után megáll s behemót vezetője böszülten kiugrik belőle.

JENŐ:

Sajnálhatod, hogy az agyvelőd nem loccsant a kerekekre, mert így én leszek kénytelen ...

(folyt.)

- robban Alexnek. Alex kitér s egy jobb egyenessel s egy balcsapottal megállítja. Még arra is van ideje, hogy elkapja, hogy a férfi ne essen a következő jármű alá. Annak csak egy pillanatnyi volt a megroggyanása, átöleli Alex derekát s teljes erőből a virágágyásba vágja. Ő újra talpon s védekező pózban mondja:

ALEX:

Örülök, hogy nem lett komolyabb bajod.

JENŐ:

Az a te bajod, úgysem nyugszom míg a cipőmre nem kenem az agyad! Tíz éve spórolok a verdára, s te az első kilométernél meggyalázod.

(folyt.)

ALEX:

Bocs, de ha lehet, a törlesztést halaszd
máskorra vagy megint kénytelen leszek leütni.

JENŐ:

Oké pipec, megkegyelmezek, de nincs
elfelejtve.

- *nyújtja békülékenyen a jobbját.*

ALEX:

Nagy Sándor.

JENŐ:

Kis Jenő.

(folyt.)

*de ezt már egyikük se tudja röhögés nélkül megállni,
hisz az ipse még ALEXtől is magasabb egy fejjel.*

JENŐ

Hová rohantál te kamikáze?

ALEX:

Arra most nincs időm, hogy elmagyarázzam,
de azt hiszem, hogy a szélvédőn kívül semmi
baja a járgányodnak. Elvinnél?

JENŐ:

Neked aztán van bőr a képeden! Na nyomás, azt hiszem nem az a fajta vagy, aki könnyen elveszti a fejét.

ALEX:

Sajnos most épp ez történt.
- *mondja Alex miközben beszélnek.*

**TÖRÖTT SZÉLVÉDŐJŰ JÁRGÁNYBAN,
ÉJSZAKA**

Nem törődik most már vele, hogy a bejáratós a gép, űzi, hajtja. Az utcákon alig van forgalom s rendőrfőnökre sem futnak bele. Szúnyogok és muslicák kenődnek szét képükön.

JENŐ:

Navigálj és vevő vagyok a sztoridra.
(folyt.)

ALEX:

Érzem, hogy a feleségem veszélyben van s én marha pont most szívtam föl magam egy

baromságon és sértődötten elrohantam, mint egy éretlen kamasz!

JENŐ:

Hát van ez így haver. A nejed tévében szokott szerepelni, vagy hol láthattam?

ALEX:

Mond neked valamit az a név, hogy: Kramszki Sz ...

JENŐ:

Az anyád! Te feleségül vetted a pornókirálynőt?

(folyt.)

Ahogy befordulnak az utcába,(valahol Óbudán vagy Budán egy hegyre felfelé tartó út.) Alexet mintha ágyékon rúgnák. Izgalom fut végig a gerincén, szétrobban a fejében, idegszájai megfeszülnek, érzékszervei fókuszálódnak. Jenő már veszi le a lábát a gázzal és lassítani kezd, amikor észrevesznek pár házzal távolabb egy BMW-t, s mintha két alak is lapulna benne. Lerúgja Jenő lábát a fékről s a gázra lép.

ALEX

Hajts tovább!

- sziszegi, de már a másik is kapcsol, valami furcsamód, mintha telepatikus úton venné gondolatait.

JENŐ:

Az a BMW!

ALEX:

Az. Az utca végén jobbra, majd megint jobbra, aztán állj meg a kanyar előtt.
Amikor megállnak Alex el akar búcsúzni, de ...

JENŐ:

Csak nem akarsz egy ilyen jó balhéból kihagyni!

ALEX:

De nagyon veszélyes, biztosan fegyver van náluk.

(folyt.)

JENŐ:

Hát az az élet sója haver s én egy kicsit sósabban eszem, mint a köznép.

ALEX:

Én itt beugrom a kerítésen, végiglopódzom az előkerteken, ugrásra készen várlak. Te játszd meg a részegét, amikor odaérsz föltéped a jobboldali ajtót, semlegesítsd rögtön a főszerzt, hogy ne tudja a fegyverét használni! Én a másik oldalon szinkronban fogok működni veled. egy apró hiba és konyec.

JENŐ:

Oké.

indul el, nagyon élethűen adva a részegét s rázendít az „Akácos út”-ra. Néhányszor elvágódik, tápázkodik, káromkodik, majd újra nyikorgatja a hangszálait. A gyanús autó mellett újra a földre tottyan, ugyanazzal a mozdulattal nyitja az ajtót, kirántja az ürgét s még estében lekezeli. Alex a másik oldalon óramű pontossággal hajtja végre az akciót. Fölállnak kezükben a rongybabákkal s mutatják egymásnak a zsákmányolt UZI - t.

KONDITEREM, ÉJSZAKA

Becipelik a két tagot a ház pincéjébe, a konditerembe, s a fekpadokra kötik őket.

A kondi teremben Jenő faggatja a két delikvenst, hogy ki fia-borja s mi a jó édesanyjukat akartak. Azok

*szemrebbenés nélkül tűrik a tortúrát, kemény fiúk s
lenéző ajakbiggyesztéssel semmibe veszik őket.*

GORILLA:

Szerencsétlen barom! Hiába szadizol, úgysem
szedsz ki belőlünk semmit, jobb ha a
fáradtságot megtakarítod és kinyírsz minket!

JENŐ:

Óh micsoda öntudat, micsoda jellem?
- *töri el pár ujját.*

GORILLA:

Dögölj meg buzi!
(folyt.)

*Alex a bőrönd tartalmát vizsgálja, azok a pisilő
kisfiúk, cigarettát kakáló tevék és szamarak,
mindmegannyi kifecamodott ízlésű barom
agyszüleményei porcelánba öntve. Néhányat széttör,
hátha van benne valami, de semmi. Nem érti. Ezért
ölnének? Nincs ideje alaposabban átgondolni, mert
fölberreg a kapucsengő. Benyomja a gombot, a
monitoron egy civilt lát, de mögötte ott áll egy
rendőrségi Ford.*

ALEX:

Némítsd el őket, mert látogatónk jött!

A MÁR ISMERT KONYHA, ÉJSZAKA

Kerekes Sándor. - mutatja az igazolványát a hadnagy, sajnos nem egy ilyen helyzetet átélt már. Rögtön a hűtőt keresi, italt vesz elő, tölt Alexnek s magának is felbont egy dobozos sört, bár ezt a szabályzat tiltja, de valamit old a feszültségen, kényszeredetten belekezd:

HADNAGY

Rossz hírt kell közölnöm, bár még semmi sem biztos, de a felesége Mercédesze a hegyeshalmi határátkelő előtt felrobbant és kiégett. Egy fiatal nő tetemét találtuk benne, nagy valószínűség szerint a feleségéét.

ALEX:

Ez nem lehet igaz!

HADNAGY:

Kölcsön is adhatta a kocsit és a stomatológiai vizsgálatok ...

ALEX:

(könnyeivel küszködve)

Nem sok maradhatott belőle! A rohadékok!

HADNAGY:

Ezek szerint van valamilyen elképzelése.

ALEX:

Sajnos van. Azt hiszem az a filmrendező keverte bele valamibe, akivel az utolsó filmjé forgatta, és együtt turnéztak Belfastban, Caracasban, meg hasonló helyeken.

(folyt.)

A hadnagy hitetlenül csóválja a fejét s jegyzetel, majd egy nylontasakot húz elő, amiben Szilvia fülbevalójából egy megperzselt, kettéhasadt gyöngy van.

HADNAGY:

Ez a feleségéé volt?

ALEX:

Óh!

HADNAGY:

Hívjak orvost?
- *kérdezi, s elteszi a gyöngyöt.*

ALEX:

Majd megbirkózom vele. De ha most
magamra hagyna.
- *dörmögi s mutatja neki a kijáratot. Amint bezáródik
a kapu a rendőr mögött, vérben forgó szemekkel ront
a konditerembe.*

UGYANAZ A KONDITEREM, UGYANAZ AZ ÉJSZAKA

*Alex előveszi pillangókését, szemében gyűlölet lángol,
a Gorillák is megérik, s egyszerre elvesztik
bátorságukat.*

ALEX:

A rohadt kurva anyátokat! Ti öltétek meg?

GORILLÁK:

Az nem a mi dolgunk volt.

ALEX:

Énekeljetek, vagy kiheréllek benneteket!

- lép közelebb vészjóslóan.

GORILLA:

Mi kis pontok vagyunk, nekünk az lett volna a feladatunk, hogy téged intézzünk el, nem is gondoltuk, hogy betarthatsz nekünk, különben

...

(folyt.)

ALEX:

Ki a megbízótok?

GORILLA:

Pilátus a fedőneve, de vele sem mész sokra, ő is egy kis senki a gépezetben. A nagyfőnök láthatatlan és érinthetetlen.

ALEX:

Nocsak, nocsak. Amit tudtok, arra azért kíváncsi vagyok. Semmit sem elhallgatni, mert különben!

- villogtatja meg a kést.

GORILLA:

Mindenki csak a társát és a közvetlen felette állót ismeri, hogyha lebukik ne ránthasson magával mindenkit. Mielőtt szereltünk volna le, a nevelőtiszt odajött hozzánk: „Fiúk tudom, hogy intézetbeliek vagytok, se kutyátok se macskátok, a civil életben semmi reményetek emberi éltre, lakás, feleség meg ilyesmi. A kapitalizmus farkastörvényei uralkodnak, de én tudnék egy testhezálló munkát nektek, majdnem olyan, mint a katonaság, csak sokkal (folyt.)
jobban fizet és persze tartani kell a szátokat.

ALEX:

A tiszt neve, alakulata?

GORILLA:

Klementina, gépkocsizó dandár blblblbl.....

GÉPKOCSIBAN, AZ M3-ON, DÉLELŐTT
*Károly egy elakadásjelző háromszögre lesz figyelmes.
A lerobbant mikrobusz mellett egy férfi integet.
Félrehúzódik a busz mellé és megáll.*

KÁROLY:

Miben segíthetek? - húzza le az ablakot.
(folyt.)

ROSSZARCÚ:

Schmidt Károlyhoz van szerencsém?

KÁROLY:

Igen.

ROSSZARCÚ:

Velem folytatja az utat, a slusszkulcsot hagyja
a kocsiban!
*rakja el az elakadásjelzőt s int Károlynak is, hogy
szálljon be.*

MIKROBUSZBAN, NAPPAL

*Már két férfi ül bent, nem valami bizalomgerjesztők,
de nincs mit tenni. Amint beül, rácsapják az ajtót s
indulnak. A két vamzer alaposan megmotozza, még
fémkeresővel is végigpásztázzák, az óráját és
mandzsettagombját leveszik és kidobják az egyik
ablakon.*

KÁROLY:

Ember! Ez huszonnégy karátos arany volt!

ROSSZARCÚ:

Lehet öreg,
(folyt.)

próbál unott képet vágni, de nem tudja titkolni, hogy mennyire élvezi a szitut.

de a technika ma olyan, de olyan bizgentyűkre képes és különben is lehet, hogy már nem lesz szükséged ilyesmire. Vagy ha minden klappol, akkor mindegyikből kétszer ekkorát is vehetsz.

Károly egy darabig nézi a tájat, de túl hosszúnak tűnik az utazás és elbóbiskol.

ROSSZARCÚ:

Ébresztő!

- taszít rajta durván a Rosszarcú. Kiesik a buszból egyensúlyát visszanyerve, sarkával hátrarúg. Mint kiszúrt labda, hull mellé szörcsögve a modortalan utaskísérő. A másik gorilla kaján vigyorral nyugtázza:

GORILLA:

Végre emberedre akadtál. De ezentúl ne fordíts neki hátat öreg!

(folyt.)

ROSSZARCÚ:

Ezt is jegyeztem, rohadékok!

- sziszegi tápáskodva. Jobb kezével el nem engedi sokkolt testrészét, mintha attól félne, ha elengedi rögtön leszakad.

Egy ovális, tálszerű völgy tárul eléjük. Talán vulkáni kráter vagy egy meteor becsapódás nyoma lehet. Száz- százötven méter magas, csipkés kőtaréj koszorúzza. A lejtő alján évszázados tölgyek lombja vöröslík, fölötte örökzöldek sötétlenek, majd csenevész bokrok, vadkomló, mohák, zuzmók, szürkészöld andezit. Pár lépésre tőlük áll egy hatalmas kiszáradt tölgy. Halott ágait sárga és halványzöld zuzmó fedi, itt-ott kivillannak hámlott kérgű, göcsörtös ágai, mint foszló tetem fehérlő csontjai. Alatta ezernyi halványlila kikerics bókol. A nap már a kőcsipkéhez ér s lassan lebukik, de a tépett felhőfoszlányok még egy darabig véresen izzanak.

„Az utolsó ítélet napját így képzelném el.” -
gondolja KÁROLY.

AZ ANTIKRISZTUS SZENTÉLYÉBEN, ITT NINCSENEK NAPSZAKOK

Károly belép a félhomályos helyiségbe, a rémalak int neki, hogy üljön le, kisvártatva két fehérköpenyes

elmeápolószerű pribék jelenik meg egy géppel és elektródákkal. Károly majdnem elmosolyodik.

MANIPULÁTOR:

Gondolom ismerős herkentyű?

KÁROLY:

Igen, hazugság vizsgáló, ahogy a köznyelv ismeri, csak azt nem értem, hogy mi szükség van rá.

MANIPULÁTOR:

Sajnos a bizalom, egymás megbecsülése, meg a hasonló avitt fogalmak a szemétdombra kerültek, kénytelen vagyok ellenőrizni a megbízhatóságát mindeninek, akivel kapcsolatba kerülök.
(folyt.)

Először gyanút elaltató szabványkérdéseket teszi föl:

MANIPULÁTOR:

születési hely?

KÁROLY:

Sátoraljaújhely
(folyt.)

MANIPULÁTOR:

anyja neve?

KÁROLY:

Hocváth Teréz

Az első, látszólag nem is olyan rázós (de fontos) kérdés:

MANIPULÁTOR:

Miért távozott Magyarországról
hatvanháromban? Nem értett egyet a fönnálló
politikai rendszerrel?

KÁROLY:

Nem az volt az alapvető szempont, egyszerűen
nem hagytak érvényesülni.

MANIPULÁTOR:

Hidegen hagyják a politikai történések?

KÁROLY:

Már hogyan hagynának! Elítélem és harcolok az elnyomás minden formája ellen.

MANIPULÁTOR:

Milyen társadalmat fogadna el?

KÁROLY:

A jelenlegiekből egyet sem.

MANIPULÁTOR:

A háza, nyaralója, cirka húszmillió schillingnyi részvény és értékpapír nem része a társadalmi igazságtalanságnak?

KÁROLY:

Igen, de én azt bármikor kész vagyok az ügy rendelkezésére bocsátani.

(folyt.)

MANIPULÁTOR: *(elgondolkodva)*

Az ügy, az ügy. Mégis hogyan képzelned el ennek a sokféle „rendnek” a lebontását?

KÁROLY:

A pénz, hitelkártyák, részvények és minden ilyen megegyezésem alapon értékke kikiáltott eszközök, egyik napról a másikra azok lennének, amik valójában: hasznavehetetlen színes papírok, szemét. Eltörölni a bankokat, tőzsdéket a Föld felszínéről, ahol néhány manipulátor forgatja, sokszorozza és újraosztja a pénzt, minden igazi mögöttes érték nélkül. Természetesen a technika vívmányainak kikiáltott bizgentyűk is elvesztenék emberföölötti uralmukat, mert az ember találmányai, nem uralhatják alkotóját. Nem egy virtuálisan leképzett világba kell menekülnünk s nem kell az információáramlás gyorsforgalmú sztrádája sem, hanem a szó embertől emberig. Számúzni a feleslegest, a luxust, fölhagyni a Föld kizsigerezésével, csak annyit elvenni, amennyire valóban szükség van, de a szükségleteit mindenkinek kielégíteni. Ha megtaláljuk helyünket, az emberi kapcsolatok is visszanyerik értéküket s

talán nem fog még egyszer ilyen tévútra menni, elkorcsosulni a civilizációnk.

MANIPULÁTOR:

Szürrealista eszmefuttatás, de mint minden örültségben, ott rejlik a racionális mag. Egy gazdasági és társadalmi „ősrobbanás” nem biztos, hogy életképes világot hagyna maga után.

(folyt.)

megnyom egy gombot, a két gnóm bejön, int nekik, hogy szedjék le Károlyról a vezetőkeket s folytatja:

Az átkos technikai civilizációnknak köszönhetjük, hogy kiemelkedtünk az állati sorból. Az emberiség a vesztébe rohan a pillanatnyi önös érdekek és profit utáni hajsza miatt. A nagy eszme csődöt mondott, széthullnak az erőszakkal összetákolts birodalmak, senki sem azt nézi, ami közös benne a másik emberrel, nemzettel, hanem azt, ami elválasztja őket. Az egész csak azért, mert amikor a nagy gondolkodók kiöltötték a kommunizmust, olyat is beépítettek a rendszerbe, ami nincs; az öntudatot. Ego van, a legkisebb egyénitől, föl a nagy-nagy nemzetiig. Megint Mammon került az oltárra, gyűl már a keserűség, s ha a nyomás eléri a kritikus mértéket, csak egy szikra kell. De mi lesz utána? Addig egységes a tömeg, míg ütni,

rombolni kell, de mihelyt a romok helyén újat akarnak építeni, mind a saját elképzelését, ködös ideáit akarja megvalósítani. Ebből megint csak harc lesz, rombolás. Kell, ami összetartsa őket, egy eszme vagy akár egy hazugság, csak elég hihető és elég nagyszabású legyen, hogy eltörpüljenek mellette az olyan apróságok, mint: (folyt.)
bórszín, vallás, nyelv, és hasonló. Mégis mi az, ami a gnúkat a végtelen szavannákon, az óceánok hullámait meglovagoló delfineket vagy az őserdők lombkoronájában trécselő majmokat összetartja?

KÁROLY:

A fajfenntartás ösztöne?

MANIPULÁTOR:

Az legalább annyira szét is választ, mert a nőstényért szintén folyik a harc. A félelem. A legősebb, a legőszintébb érzés. A megfoghatatlan, alaktalan, legyőzhetetlen félelem. Ha valahol kitör egy vulkán vagy tájfun söpör végig, az emberek rögtön egymás segítségére sietnek, félretéve bórszínt, vallást és minden más ilyenkor lényegtelenné váló szempontot. Persze tudom, hogy az a nagy-

nagy odaadás és segítőszándék nem mindig igazán a rászorulóknak szól, hanem nekünk többieknek: "ím milyen jók és együttérzőek ők", de ez csak szépséghiba. Nem kellett a megváltás? Nem kellett az internacionalizmus? Azt fogják kapni, amit érdemelnek; a megfoghatatlan, a kiismerhetetlen félelmet. Az majd megint összetereli az emberiséget

KÁROLY:

Félelem? Egyidős az emberiséggel, s vele együtt nőtt: félelem az éhségtől, vadállatoktól, a tüztől, atombombától, AIDS-től. Hozzászoktunk, bármennyire is félünk mindezekről, soha senkit nem tartott vissza, hogy megtegye azt, amire hajlamai készítenek. Mivel lehet az egész emberiséget egyformán rettegésben tartani, hogy megjuhászodjon? Kiszámíthatóak lesznek a félelemre adott válaszreakciók? A sarokba szorított állat hajmeresztő dolgokra képes, hát még az ember!

MANIPULÁTOR:

Mindent lehet. A hit csodákra képes. Újra kell teremteni önmagunkat, át kell formálni a tudatot s beláthatatlan távlatok nyílnak előttünk.

KISVÁROS, PARASZTHÁZ UDVARA, ÉJSZAKA

Pilátus nem a városka falusias periferiáján egy félreeső utcában, egy régi parasztházban lakik. Alex többször végighajt az utcán, hogy felmérje a terepet, már mindjárt éjfél. Egy elhagyott, romos ház előtt leparkol, átugrik a kerítésen s a kertek alatt becserkészi a házat. A tévé még villózik, a delikvens még ébren van. Odalopózik az ablakhoz, hogy kifürkéssze egyedül van-e. A sötétítő el van húzva, nem lát semmit, csak bemozdó hangjai szűrődnek ki, valami hírműsor angol nyelven. Elindul, hogy az első ablaknál hátha többet lát, amikor az eddig igazak álmát alvó németjuhász (amit nem vett észre) fölébred s elkezd kegyetlenül jajgatni (ő legalább annyira megijedt, mint Alex), majd magához térve a láncát tépve acsarkodik.

ALEX:
(Sziszeg)

A kurva életbe! Hogy a francba lehettem ilyen figyelmetlen?

PILÁTUS:

Mi a bajod Cézár?
nyílik az ajtó, Alex a fal mellé lapul, kibiztosítja stukkerét. Az ipse közben a kutyához ér, eloldja a

láncról, az rögtön Alexnek rohan. Nincs mit tenni, a fejébe lő a rárontó dögnék s hatalmas ugrásokkal az ajtó előtt terem, hogy elvágja az útját az eszmélő férfinak. Az fölrugaskodik a levegőbe, hogy hatalmas lendülettel lerúgja Alex fejét, de ő véd, sőt megkontrázza, s az ájultan hull a földre. Alex körülkémlel, hogy nem figyelt-e föl valaki a lövésre, de minden csendes. Fölnyalábolja, közben a fegyvert lövésre készen tartja, hátha van valaki nála s becipeli a lakásba.

PILÁTUS SZOBÁJA, ÉJSZAKA

Ledobja az ágyra, az éjjeli lámpa vezetékével jó erősen megkötözi és körülnéz a lakásban. Semmi arra utalót nem talál azonban, hogy ki is ez a férfi valójában. Még egyszer tüzetesen átvizsgál mindent, de semmi. Már épp feladja, amikor a bútorok elrendezése föltűnik neki. Mint az aggregényeknél általában, kényszeresen túlzott rend, a bútoroktól a hamutartóig minden párhuzamosan, függőlegesen, derékszögben elvágólag. Egy régi komód azonban megtöri ezt a geometrikus szimmetriát, vagy tíz centivel kijebb lóg a szekrények síkjától. Elhúzza a faltól, nem látszik semmi, de érzi, hogy itt valaminek lennie kell. Jobban szemügyre veszi a parkettát, s alig egy hajszálnyival, de mintha nagyobb rés lenne az egyik lécz körül, előveszi kését s kiemeli vele. Egy elektronikus kapcsoló számszárát rejti. Hallja, hogy mocorogni kezd magához térve a házigazda.

ALEX:

Mi a kód?

(folyt.)

- fordul felé fenyegetően, a pisztolyt homlokára szegezve. Az utálattal megvonja a vállát. Alex gyomorszájon vágja, arra vigyáz, hogy el ne ájuljon, de a lehető legnagyobb fájdalmat okozza.

PILÁTUS:

(vérben forgó szemekkel)

Ezt nem úszod meg élve!

(folyt.)

ALEX:

Az efféle esélyeid neked is egyre csökkennek.

(folyt.)

- próbálkozik Alex egy másik érzékeny ponttal, de látja, hogy ilyen módszerrel nem megy semmire. Aljas húzásnak tartja, de egy ötlete támad. Egy falon függő képre mutat.

Mit gondolsz, édesanyád is így tűri a fájdalmakat?

PILÁTUS:

Meg ne próbáld, te szemét!

(folyt.)

Alex a telefonhoz lép, mintha tárcsázni akarna.

PILÁTUS:

Nekem nyolc, úgyis a fübe harapsz. Mára az USA-tól, Tobagón át Trinidadig nincs kormány, politikai szervezet, polgári szerveződés, egyház vagy szekta, ahol ne lennének embereink vezető pozíciókban. A vegyipar, atomenergia és (folyt.)

számítástechnika fellekvárai, a géntechnológia legújabb vívmányai, mind a kezünkben vannak. Nincs aki legyőzhetne minket, mire beköszönt a második évezred átvesszük az irányítást és egységes, igazságos társadalmat hozunk létre. Az eddig fegyverre és luxusra herdált eszközöket a tudomány s a világűr meghódításának a céljába állítjuk. Ha kilépünk a világűrbe, elvetjük a Földhözragadt kicsinyes nézőpontokat, akkor lép az emberiség felnőttkorába. Ezt valaki vagy valami megakadályozhatja!?

ALEX:

Letörhet a bili füle vagy fölébredtek. Én is szeretem Vernét, sőt Bradburyt és Asimovot is, de erre csak annyit tudok mondani, hogy marhaság. Az elmélet és gyakorlat kettő s eddig még nagyon ritkán sikerült az elméletet

százszázalékosan megvalósítani s ilyen nagyszabású elmebajnál, - mert ez tervnek meredek - egy százalék, sőt ezrelék elég, hogy egész másképp süljön el. Engem ez a világmegváltó maszlag egyáltalán nem érdekel, konkrétumot szeretnék: kinek állt útjában Kramszki Szilvia, miért s kik ölték meg?

PILÁTUS:

Kramszki? Erről az apja sokkal többet tud mint én.

(folyt.)

ALEX:

(Döbbenten)

Az apja?

PILÁTUS:

Igen. Ő már egészen közel van a tűzhöz, s ha valaki, akkor ő tisztában van vele, hogy miért lett kényelmetlen.

AUTÓBAN, M3, DÉLELŐTT

Alex nem tudja mióta suhan a nihil peremén, de valami kizökkenti és lassítani kezd. Próbálja felidézni

mi volt az. Mintha egy lassított film kockáit merevítené ki. „Igen a fekete Mercédész, s benne Szilvia apja, - gyilkosa!” Megfordul s nyomába ered. Pár kocsit beenged maguk közé, fel ne tűnjön, hogy követi. Az M3-as, Miskolc, a harminchetes, Szerencs, Újhely. A Zemplén. Máskor magával ragadta volna a táj szépsége, de most tudomást sem vesz róla. A vénasszonyok nyara simogatja végig megszelídült sugaraival a vulkáni kúpokat, hegysorokat s a színpompában tobzódó erdőket. Mint egy primadonna a búcsúelőadáson, ilyenkor a természet is magára ölti legszebb ruháját, nem takarékoskodva a színekkel s a színek megannyi árnyalatával. Harsogó és matt, szürkébe hajló zöldek, halvány mélyülő és sötétkékek, hivalkodó, majd ellágyuló vörösbe váltó sárgák, fellángoló, parázsló s rozsdabarnába haló vörös.

A harmadik faluban, ahol az út elágazik Hollóháza és Telkibánya felé, Alex szem elől veszti üldözöttjét. A központban templom, OTP, kocsma. „Szentháromság” tér. „Akár korunk jelképe is lehetne.” - gondolja. „Az egyiknek Isten, a másiknak pénz, a harmadiknak csak alkohol jut.” Beáll a vendéglő parkolójába s észreveszi az eltűntnek hitt kocsit. Készletéből elővesz egy nyomkövetőt, körülkémlél, odalép s a lökhárító belső felére tapasztja. Kinn a teraszon leül, rendel egy kávét s egy kólát, újságot vesz maga elé, szemét le nem veszi a járgányról.

ANTIKVÁRIUM, DÉLELŐTT

A pince hűvös és dohszagú, első pillantásra nem a legmegfelelőbbnek tűnik régi könyvek számára. Néhányan válogatnak csak a megfakult pergamenek és igazi bőrkötésű könyvek között. A pénztárgép mögött egy könyvmoly kinézetű huszoneves lány lapozgat valami latin nyelvű fűvészkönyvet.

SZILVIA:

Corvinák érdekelnének.

(folyt.)

- *A lány sokáig mustrálja szemüvege mögül, majd föláll:*

LÁNY:

Jöjjön velem.

(folyt.)

- *A bolt hátsó traktusába vezeti, egy paravánnal leválasztott részhez, még visszakémszel, majd elhúzza kezét egy láthatatlan érintkező előtt, a falmélyedésben föltáruul egy ajtó s ők belépnek egy légkondicionált helyiségbe. A tárlókban és vitrinekben valódi unikumok sorakoznak: egy Károly Biblia, középkori kódexek, s különálló kódexlapok, régi kézzel festett portugál és holland térképek, Kondor rézkarcai, Gulácsy festményei, s ki tudja felsorolni.*

A lány nem hagyja Szilviát elmerülni a szemlélődésben, ridegen a tárgyra tér:

LÁNY:

Vannak útlevelek, anyakönyvi kivonatok, házassági okiratok s minden, amit csak el tudsz képzelni a személyazonosságod igazolásához. Vannak eredeti okmányok; ezeknek kicsit borsosabb az ára; és hamisítványok, de nagyon jó minőségben.

SZILVIA:

Eredetit.

(folyt.)

A lány lefényképezi egy digitális fényképezővel, a képet letölti a számítógépbe s még bepötyög valamit. A számítógépen megjelenik három Szilviához nagyon hasonló nő arcképe, alattuk sorszám. A lány kihúzza a megfelelő kartotékos fiókot s kivesz három útlevelet. Szilvia csak rápillant az elsőre, a másik kettőt meg sem nézi, kész az üzlet. A lány azért még annyit hozzáfűz:

LÁNY:

Ezt a nőt keresik a szerbek, s ha most feszült is velük a viszony, lehet, hogy előbb-utóbb kiadnak nekik a magyar hatóságok. Jobb, ha gyorsan elhúzol egy olyan országba, amelyiknek nincs kiadatási egyezménye velük.

Bár fogalmam sincs mi érvényes, mi nem abból, amit még jugóként kötöttek.

SZILVIA:

Ez már az én gondom.

**KÍVÜL FRISSEN VAKOLT ÉS TATAROZOTT,
BELÜL OMLADOZÓ, ALÁDÚCOLT BÉRHÁZ,
DÉLUTÁN**

Szilvia belép a régi bérház kapuján

SZILVIA:

(gondolja)

„Minden illegális üzlet itt van szem előtt s a kutya sem törődik vele, vagy ennyire nagy nálunk a korrupció, hogy az illetékesek minden fölött szemet hunynak, föltéve, hogy megéri nekik az a kis hunyorgás? Valószínűleg olyan lányok jönnek ide, akik nem a legegzenesebb úton akarják becserkészni a vágyálmaikban tündöklő pénz birodalmát. A csalóka fénytől elvakultan észre sem veszik vagy nem is akarnak tudomást venni róla, hogy ez csak lidércfény, s mielőtt elérnék, elnyeli őket az ingovány.”

Szilvia fintorogva kerülgeti a borzolt szőrű, girhes macskákat s búzölgő ürülékeiket. Viszolyogva rázza le magáról a lépten-nyomon rápottyánó salétromos vakolatot.

SZILVIA:
(gondolja)

„Ez a bérház pont olyan, mint az ország, az utca felőli homlokzat átfestve, frissen renoválva, belül aládúcolva, toldozva-foltozva, s rohad az egész, ha így marad nemsokára a nyakunkba szakad.”

Értetlenül nézi az erősen felületkezelt, legdögösebb ruhákban, a legészbontóbb tartással riszáló lányokat.

SZILVIA:

„Hogy a fenébe veszik be, hogy egy ilyen lepratalepről van csatlakozás az osztályon felüli lokálok és mulatók tánckarába? Magára valamit adó cég menedzsere ilyen házba be sem lép, nemhogy irodát nyisson benne.”

Egy lány majd elsodorja, ahogy boldogságban ringatódзва, rózsaszín felhőbodrocskákkal a feje körül kilibeg az ajtón.

IRODA, ÖT PERC MÚLVA

Az irodába benyitva bántó a kontraszt, mintha egy trópusi esőerdőben lenne, igaz itt van légkondicionálás, egy machete azért nem ártana, ha nem is liánok, de a lányok között utat vágni.

Először egy negyven körüli nő szemrevételezi az „árút”, az irataikat közben beadja egy ajtón, ahonnan néhány perc elteltével visszaadnak néhányat, a nő sajnálkozva tanácsolja el értetlenkedő tulajdonosaikat. A többieket pedig betereli egy próbaterembe, ahol egy zongora áll. Amikor belepillant Szilvia útlevelébe, összerezzen. Az összes lányt kitereli, még a próbateremből is, kiteszi a „Zárva” táblát, s belülről ráfordítja a kulcsot. Szilviára dörren:

NEGYVENES NŐ:

Három napot késett! Miért jött ide, miért nem az összekötőn keresztül jelentkezett?

SZILVIA: *(blöfföl)*

Nekem úgy tűnt, hogy követik az összekötőt, s új szempontok is felmerültek amiről csak a főnöknek beszélhetek.

A nő úgy néz rá, mint egy elmebetegre, aztán megvonja a vállát s int, hogy kövesse.

SZILVIA:
(magában)

„Hogy én mindig beletenyerelek, pont az ő emberük útlevelét tudtam kiszúrni! Nagyon jól kell improvizálnom, hogy le ne bukjak az elején. De az vajon miért nem jelentkezett, s ő vagy más bocsátotta áruba az útlevelét, s miért?” -

„KUKKOLÓ SZOBA”, FÉL PERC MÚLVA

Három férfi ül a tükörnek azon a bizonyos oldalán, A lányokat nézik a trükkös tükrön keresztül. Kettőről rögtön látszik, hogy testőr, a harmadik ... Szilviának elakad a lélegzete, az akit az apjának hitt eddig.

SZILVIA:
(magában)

„Nyugi, nyugi! Színésznő lennél vagy mifene, a külsőd meg úgy el van változtatva, hogy anyád sem ismerne rád. Szóval ilyenben utazik az öreg! A faáruval meg a kőolajjal csak fedezte magát, közben leánykereskedő s ki tudja, hogy még milyen más sötét üzletekben van benne? Lehet arról is tudott, ami ellenem

készül, de nem mozdította értem a kisujját sem!? Lehet itt is tele van a nadrágja mindig, mint otthon, s ezek is madzagon rángatják, mint anyu tette? Gyűlölöm kellene, de én csak sajnálni tudom.”

APA (TANÍTVÁNY):

Nem kellett volna ide jönnie! Legalább arra ügyelt, hogy követik-e?

SZILVIA:

Igen.

APA:

Miért szegte meg a konspirációs szabályokat?
(folyt.)

SZILVIA:
(blöff)

Két napig figyeltem az összekötőt, állítom, hogy követték, meg különben sem szerettem volna úgy járni, mint a maga lánya.

APA:
(pribékjeihez)

Kötözzétek meg a kurvát! Ez megbuggyant vagy nem az, akinek mondja magát.

SZILVIA:

A nagyfőnökkel kell beszélnem!

APA:

Meglesz, de lehet, hogy az utolsó beszélgetésed lesz.

(folyt.)

- int fejével, hogy mi lesz már, miért nem kötözik meg? Szilvia nem adja meg magát könnyen. Rúg, harap és karmol. Az egyiket sikerül úgy herén rúgnia, hogy az összegörnyedve nyöszörög, a másik nagy nehezen ártalmatlanná teszi. Káromkodva, s még mindig föl-fölvinnyogva közelít a védekezésre képtelen, összekötözött lány felé. Előveszi rokkant kályhacsövét, s az arcába vizek. Szilvia öklendezve próbálja elvonszolni magát a véres vizelet sugár elől, de nem sok sikerrel. Amikor a férfi túl közel tartja arcához lankadt műszerét, a húsába mélyedő kötéssel dacolva hirtelen előrehajol, bekapja a férfi makkját s összezárja fogait teljes erejéből. Pár oldalirányú álkapocs mozdulat s kiköpi a véres csonkot, a meggondolatlan muskétás sikolt egyet és összerogy.

*Szilvia undorral, de nagy elégtétellel köpköd még,
hogy megszabaduljon a véres sós vizelettől. A másik
fickó lebénulva a látottaktól csak ennyit tud kinyögni:*

FICKÓ:

Ezt varrd föl haver!

APA:

Úgy kell neked hülye barom! Már kezdek
önnek hinni nagysád.
fordul Szilviához.

Szeretem a belevaló bigéket, azt hiszem, mi
egész jól együtt tudnánk működni.
(folyt.)

SZILVIA:

Megcsócsáljam a tiédet is?

APA:

Csócsáld az édesapádét

Elmennek, egy jó idő múlva Szilviát két újabb pribék rángatja föl. Az egyik lefogja, a másik tűt döf a karjába, majd durván magához szorítja.

PRIBÉK:

Csak semmi firnyákoskodás, szépen jössz velem, mintha a csajom lennél vagy meglékellek! - nyomja a bordái közé a kést.

PANORÁMABUSZBAN, ÉJSZAKA

Szilviát levezetik az udvarra, már ott áll egy panorámabusz. Föltaszigálják rá. harminc-negyven lány ül rajta boldog vigyorral, alig várva, hogy elinduljanak az Ígéret Földjére. Lelőki egy ülésre, a többire rá sem hederítenek, csak őt figyelik ugrásra készen.

SZILVIA:

(magában)

„Mi az? Csak nem félnek egy gyöngé nőtől?
Úgy látszik hallottak a kasztrálásról.”

- mosolyodik el, amikor elindulnak, Szilviának egy gyermekkori emléke jut eszébe:

Négy vagy öt éves lehet. Az apja megint készül valahová. A nagy fekete Volga ott áll az udvaron. Ő megint hiába könyörög, hogy vigye magával. A sofőr szokás szerint a szomszéd kutyáját idegeli, a csomagtartó nyitva s most senki sem figyel rá.

Gyorsan bemászik, a nagy kockás plédet magára húzza. Megpróbál olyan picire összegömbölyödni, amilyenre csak lehet. Léptek, valami dobozt vagy ládát rádobnak, majdnem felsír a fájdalomtól. Lecsapódik a csomagtartó teteje, az ő nevét kiáltják, de ő nem moccan, nem mukkan. A motor duruzsolni kezd, a kerekek surrognak, monoton ringató mozgás. Elálmosodik, de a benzingőzttől és kipufogógáztól hányingere lesz. Szerencsére nem reggelizett, de valami savas keserűség felbőffen. Lekínlódja magáról a ládát és plédet, aztán elalszik.

A VÖLGY, DÉLUTÁN

A nap szemébe süt, inkább csak sejti, mint látja, hogy a sofőr föléhajlik s elordítja magát: A völgyben gépek sürgölődnek, s mindenfelé fegyveres őrök.

SOFŐR:

Kramszki elvtárs!

MICU:

Valami baj van?

- dörmög egy kellemes bariton.

APA:

Nem tudom hogyan és mikor csinálta, de a lányom bevackolta magát a csomagtartóba.

MICU:

Gyönyörű kis teremtés. -
emeli ki az ismeretlen bácsi. - Biztos te vagy az a gyöngyhajú lány ugye, akiről énekelnek? Hallottad már?

SZILVIA:

Igen. És te ki vagy?

MICU:

Az az igazság, hogy én nem is létezek, de a kedvedért legyek Micu. Jó?

SZILVIA:

Jó. Azok a bácsik a puskákkal postások vagy vasutasok? Mert azt toom, hogy a katonáknak milyen ruhája van.

MICU:

Azok nem léteznek, a puskáik sem igaziak. Ne foglalkozz velük! Gyere velem, gyűjtünk szép kristályokat.

Egy hatalmas tölgyfa alatt mennek el, még zöldek a levelei, de mintha haldokolna. A hegy oldalából egy hatalmas nyílás ásít rájuk, kis vonat zakatol elő, a csillékből kibillentik a követ, egy hatalmas forgó micsoda megfordítja az egész szerelvényt, s már indulna is vissza, de Micu bácsi int a parányi mozdony vezetőjének, így megvárja őket. A mozdony után van egy fülke is akasztva, ami pont olyan, mint a vidámparkban a szellemkastély kocsija, felülnek rá. A bácsi egy sisakot nyom a fejébe, amin lámpa van s indulnak is a kanyargós folyosókon a mélybe.

SZENTÉLY, VALMIKOR

MANIPULÁTOR:

Szóval azt mondod fiam, hogy az emberiség felnőtt félelmeihez? Én korántsem hiszem, s a félelem csak egyik komponense a tervemnek. Az emberek igazságra is vágnak, bár az igazság nézőpontonként más és más. A rossz gazdasági és politikai döntések következményei mindig azokat sújtják,

akiknek tulajdonképpen nincs is beleszólásuk a történesekbe. Nem a miniszter, a képviselő, a gyárigazgató vagy a bankár lesz munkanélküli és kilakoltatott, mert nem tud lakbért, rezsit fizetni, hanem a kisember, s ráadásul aki ezt az egészet elszarta, még meg is szedi magát, és senki az égvilágon nem vonja felelősségre, sem erkölcsileg, sem anyagilag. Igazságos ez? Szépen el kell hinteni a sajtóban, hogy mikor milyen vezető pozícióban, ki és mekkora kárt követett el, ő meg hány milliót tett zsebre. Tudom demagógnak hangzik, de nem véletlenül kövesednek meg úgymond az ilyen demagógiák, mert valami ősigazság ott leledzik bennük, amire a köznép fogékony. Az emberek mivel már nem bízhatnak másban; a misztikus, természetfölötti, mondhatni transzcendens erőkhöz fordulnak, mert úgy érzik, hogy már csak a csoda segíthet rajtuk. Mit gondolsz a véletlen műve, hogy a kézrátétellel gyógyítók, kiopraktikusok és más ilyen parajelenségeket produkáló személyek többsége pont a volt szocialista tömb országaiban tűnnek fel? Én idejében ráéreztem a dolog jelentőségére, már szétküldtem prófétáimat és csodatevőimet. Úgy szuggerálom a tömeget, ahogy akarom. Abban a bizonyos pillanatban világ összes hírközlő szerve fel fogja szólítani a politikai és gazdasági vezetőket, hogy adják át a hatalmat

az én jelöltjeimnek, mert különben lesz sírás-rívás, fogaknak csikorgatása. Lesz aki nagyszabású tréfának fogja tartani, lesz aki rögtön átlátja, de a hatalomról senki sem mond le önként s ezért kénytelenek leszünk némi demonstrációra, az majd végképp meggyőz mindenkit, és a tömegpszichózis a továbbiakban már gondoskodik róla, hogy minden úgy működjön, ahogy elterveztük. A zene lesz a legfőbb segítségünk, na és persze apró, kis, semmitmondó tárgyak, amikben a zene hatalmas energiákat fog felszabadítani. Úgy nézel rám, mint valami örültre, aki nem tudja mit beszél. Nem tudom, meddig terjednek fizikai ismereteid, nagy vonalakban vázolom tudósaim felfedezését. Persze sok új elem nincs benne, ők csak az apró összefüggéseket vették észre, de hát a nagy dolgok mindig igazán egyszerűek. Sikerült egy nagyon egyszerű, ugyanakkor nagyon hatásos fegyvert kifejlesztenünk. Nem is hinnéd mekkora erő, és hatalom rejlik a zenében. Nagyon ősi, korábban létezett, mint az ember vagy maga a Föld, sőt a Naprendszer s a csillagok. Szerintem az egész világegyetem a zenének köszönheti a létezését. Nem véletlen, hogy a sámánok, varázslók zenekísérettel tudták elérni a felsőbb tudatállapotot vagy más néven transzt, s a most annyira divatos relaxációs állapotot - ami semmiben sem

különbözik az előbbtől - eléréséhez szintén nélkülözhetetlen a zene. Az anyagoknak, az őket felépítő legkisebb részecskéknél is van egy ilyen transz, vagy egy kicsit tudományosabban megfogalmazva, rezonanciára képesek. A zene tulajdonképpen a rezgések s a közöttük lévő szünetek ritmikus váltakozása, tehát nem is olyan különlegesség. Minden anyagnak, részecskének megvan a rá jellemző rezgése, mondhatni zenéje s a hasonló anyagok atomjai, ha nem is ugyanolyan, de azonos stílusú zenére „táncolnak”. Ha megtaláljuk azt a rezgést, ami az adott anyagra jellemző és közöljük vele, - itt bejön a képbe még az interferencia, amit nem boncolgatok s az elem, amelyik minden élő szervezetben és épületben megtalálható -, s mi a megfelelő zenét közvetítjük az anyagnak, az átvált egy másik létezési tartományba, a mi világunk számára megszűnik, semmivé lesz. A megfelelő pillanatban műholdjaink le fogják játszani a dallamot, s ellenségeink átlényegülnek, eltűnnek a mi világunkból, hogy helyet adjanak nekünk s a nagy rendezési tervnek.

A VÖLGY, MÁR MAJDNEM HAJNALODIK

Amikor megállnak és leszállnak, rögtön ráismer a tölgyre s a vadászházra. Négyesével, tízperces időnként viszik őket a vadászházba, ahol egy liftbe

beszállva ereszkednek a mélybe. Egy gyógyszereszagú, leginkább kórház intenzív-szobájához hasonló helyiségben landolnak. Egy fehérköpenyes férfi ellentmondást nem tűrően rájuk förmed, hogy vetkőzzenek pucérra. Engedelmeskednek. Vért vesz tőlük s elvégzi a „szükséges” orvosi vizsgálatokat, majd egy fürkébe tereli őket. A zuhanyrózsából fertőtlenítő szagú víz spriccel rájuk olyan erővel, hogy szinte már fáj, majd a halogénszerű lámpák megszáritják őket, ruháik megszáritva kifertőtlenítve már várnak rájuk. Egy másik kiborg megint a liftbe tereli őket, újabb zuhanás, egy végtelen folyosó. Kitárul négy cellaajtó, a tag nagylelkűen int, hogy válasszanak, ami kész röhej, hisz mind hajszálla egyforma. Amint belépnek, az ajtó hangtalanul bezárul.

CELLÁBAN, ITT SINCSENEK NAPSZAKOK

Szilvia rögtön a középén tornyosuló hűtőhöz lép. Elégedetten nyugtázza, hogy az ételeken kívül, az italok nagyvonalú választéka is reprezentálva van; sőt ha valaki kicsinek találná az étletteret, egyszer használatos fecskendők és drogok, hogy egy apró szűrással megnagyobbíthassa foglya. Már nyúl a tűért, de mégis meggondolja magát, inkább egy üveg vodka mellett dönt. Lecsavarja a kupakot, meghúzza s leheveredik a terpeszkedő franciaágyra. Rögtön kiszúrja a plafon geometrikus mintái közé rejtett kandikáló szemet, s a másikat a bal sarokban, a tévé fölött egy kisplasztikában.

SZILVIA:

Eddig oké, de hol a klotyó?

*A tévétől jobbra elcsúszik a fal s feltárul a
kérdezett helyiség, bidével, fürdőkáddal, s mindennel,
amire csak szüksége lehet egy nőnek.*

SZILVIA:

Rendben, bezárhatod, csak kíváncsi voltam.
Te csak kukkolni fogsz és várod a parancsaim,
vagy netán szóba is állsz velem?
Nem jön válasz.

SZILVIA:

Gondolhattam volna, hogy egy szar gép vagy.

SZENTÉLY, EGY RENDHAGYÓ NAP

*A Manipulátor a monitorokon keresztül figyeli az
előkészületeket, a nagyteremben kis kínai pincérek
sürgölődnek, hosszú asztalsorok mellett. Sülteket,
hidegtálakat, süteményeket hordoznak, italokat
töltögetnek.*

MANIPULÁTOR: (félhangosan)

Meggyaláztak, méltatlanok voltak hozzám. Hamarosan megmutatom milyen igazságtalanok voltak hozzám! Hiába fognak azonban a lábaimnál esedezni, én már nem leszek egy nemzet atyja, népek fölötti leszek, mint az istenek. Egy nő szerelmétől gúzsba kötve nem tudunk kibontakozni, megmutatni igazi nagyságunkat, - de az igazi nagyság taszítja őket, ezért vagyunk magányosak mi nagy emberek. Az ünnep azért, csak nőkkel együtt igazán ünnep. Zombiaimnak biológiai szükségletei is vannak, s amennyire jó hatással van a teljesítményre az önmegtartóztatás - egy bizonyos határig -, azon túl legalább annyira romboló. Ma hadd áldozzanak a test ördögének. A mai nap a ritka napok egyike s mellékesen alkalmas lesz egy kísérlet elvégzésére.

Leüti a számítógép billentyűit, egy géphang több nyelven invitálja az ünnepségre a cellák lakóit. A zene halkan búgó, egyre erősödő hangjai s villódzó fény nyilacskák jelölik az utat, a többbit rábízza a spontanitásra s az ösztönökre. Nyílnak a cellaajtók, kígyóznak a sorok. Egymásba fonódnak a karok. Felkorbácsolódnak az elfojtott vágyak, felszínre tör a nemiség, csak az örök állnak rendítetlen, a többiek lila ködbe burkolódzva, öntudatlan sodródnak.

Károlyra és Szilviára nem hat a tömegpszichózis, de kíváncsiak s egy sejtés a folyosókra löki őket. érzékelik egymást, a másik keresésére indulnak. Ráéreznek, hogy itt a soha vissza nem térő alakalom, a szabadulás mulékony pillanata. Átélik, érzékelik egymás életét, gondolatait, együvé tartozásukat. Mindent tudnak egymásról, még azt is, amit legszívesebben eltitkolnának. A szökés esélyeit latolgatják, míg egymásra találnek. A nagyterem bejáratánál, leomló növények zöld zuhataga alatt érnek egymáshoz lépteik. Egymásra talál apa és lánya, telepatikus úton cserélődnek gondolataik, pszihikumukat leárnyékolják az idegenek elől.

FALLANSZTER FOLYOSÓJA, NAGYTEREM ELŐT, VALAMIKOR

SZILVIA:

Apám!

KÁROLY:

Kislányom!

NAGYTEREM

Belépnek a nagyterembe, az ajtó hangtalanul zárul, a mennyezet gipszstukkói közül éteri szózat, isteni kinyilatkoztatás nehezedik rájuk:

MANIPULÁTOR:

Kedves gyermekeim! Arra tettem föl életem, hogy világos jövőt, emberi életet biztosítsak számotokra. Egy valóban humánus társadalmat, ahol nincsenek kasztok, osztálykülönbségek. Sajnos az emberben megmaradt az ősi, gyűjtögető, vadászgató ösztön, ami azt sugallja, hogy többet, még többet, nekem és csak nekem. Ölni egy darab kenyérért, egy talpalatnyi földért, vallásért, nemzetért. Ráadásul a tudósok mindent megtesznek azért, hogy akik érdemtelenek rá, megszülessenek, s aki életképes, de anyagi helyzete nem engedi, az elenyésszen. Így elkorcsosulunk, életképtelenné tesszük magunkat, a profit utáni hajsza hevületében lakhatatlanná tesszük a földet, saját magunknak ássuk a sírt. Az ésszerűség határait átléptük, az irracionalitás kerekedett felül. Még nem visszafordíthatatlan a folyamat, de a huszonnegyedik órában vagyunk. Mi vagyunk a kiválasztottak, a mi feladatunk az újratereztetés, de nyugodtan mondhatom: genezis. Újra kell teremteni önmagunkat, s a

minket körülvevő világot. Nem lesz könnyű és fájdalomtól mentes, de a jövő mindent megér. Nem könnyű a kiválasztottak sorsa, fölfoghatatlanul nagynak tűnik az áldozat, s csak unokáink tudják majd kellőképpen értékelni tetteinket, de szent örültek, fanatikus harcosok nélkül elveszünk. Kövessetek! Az emberiség jövője érdekében feltétlen engedelmet, feltétlen engedelmet, feltétlen engedelmet követelek!

Az önfeláldozó harc előtt, most szórakozzatok felszabadultan és gondtalanul, mint amilyen gondtalan és felszabadult lesz az emberiség, ha ügyünket győzelemre vittük!

Hangjai még pár pillanatig visszhangzik a falak között, dobol dobhártyáikon s agyukban a két szó: „föltétlen engedelmesség ... föltétlen engedelmesség ...”. Majd fölcsendültek az internacionálé taktusai s mindenki nagy áhítattal, teljes átéléssel énekli a saját nyelvén. Szinte minden nemzet képviselve van itt s annak is legharcosabb fia. Erős, eltökélt, fanatikus had. Kánon, egybecsendül, majd szét, össze, össze-vissza a sok nyelv bábeli káosza, hol rezonálva, hol egymás hangjait kioltva.

Károly és Szilvia az első pillanatban, amikor érzékeli az ismeretlen módon fölerősített szuggesztiót, egymásba kapaszkodik, egyesítik akarataijüket, hogy ki tudják magukat vonni hatása alól. A zene hangjai elülnek, nyílik az ajtó, guruló asztalkákon pezsgőt szolgálnak föl az aprócska lakájok.

KÁROLY:

Gyorsan ki innen!

(folyt.)

Igyekeznek minél távolabb kerülni a teremtől, úgy viselkednek, mintha egymásra talált pár lennének s egy zugot, egy nyugodt helyet keresnének, hogy szabadjára engedhessék ösztönkorbácsolta vágyukat. Érzik amint a pszichikai sugárzás gyengül, majd hirtelen megszűnik, helyét hasogató fejfájás veszi át, koponyájuk szét akar robbanni, gondolataik elszabadulnak, bambán, üres tekintettel bámulnak egymásra, a padló meglódul talpuk alatt, meg kell támaszkodniuk a falban. Pár pillanatig tart az egész, visszatér egyensúlyérzékük, gondolataik rendeződnek, lábuk még remeg, émelyegnek s a fejben a hasogatás.

KÁROLY:

Ez egy nagyszabású kísérlet volt. Azt hiszem a többiek ott - int hátra fejével - ezentúl a legőrültebb parancsát is gondolkodás nélkül fogják teljesíteni annak a valakinek. Horror filmekben szívesen szerepeltettek zombikat, de ma leléptek a filmvászonról.

- Közben odalép a kis kínai pincérhez, aki épp akkor akart belépni a konyhába, amikor a szűnő szuggesztio

őket is majdnem leverte a lábukról, ő azonban nem állt ellen s szinte letaglózta. Károly olyan szögben áll, hogy takarja Szilviát a kamera elől, míg átkutatja a pöttömöt a mikrochipért, ami az ajtókat nyitja. Persze kérdés, hogy a szabaduláshoz vezető ajtót is nyitja-e s mikor tűnnek fel a kamerák előtt gubbasztó őrnök. Szinte repülnek a folyosókon, ki kell használni a pillanatnyi (valószínűleg nem várt) zűrzavart.

AUTÓBAN, DÉLUTÁN

Alex üldözőbe veszi Szilvia apját, lelkében gyilkos harag gyúl. Érzí a vér ízét, hallja a halálhörgést és sikolyokat. Suhan. Kis falu, szántás, almáskert, erdő ereszkedik alá a hegyről, ráborul az útra. Elhagyott vadászház, gazfelverte udvar, elvadult szőlőlugas, szilvafák. Észrevétlen emelkedik az út. Kígyózó aszfaltcsík, surranó kerekek, az őszi szélben hajladozó áttört lombú fák, sejtelmes félhomály.

Az üldözött éles kanyarral hirtelen jobbra föl a hegyre hág. Alex is lassít, szemével az utat keresi, amin a másik az erdőbe váltott. Hamarosan megpillantja az erdei utat, sorompóval van lezárva. A bejáratnál tábla: Magánterület. Azon van, hogy megáll s fölnyitja a sorompót, de észreveszi távolabb a fák közt rejtőző terepruhás alakot. Továbbhajt s alig pár száz méterrel távolabb, fölfedez egy elhagyott, gazzal és cserjékkel benőtt régi utat. Gondolkodás nélkül ráfordul, néhány méter után inkább vízmosásnak tűnik, mint útnak, s alig egy kilométernyi

hegymenet után valóban egy vízmosás állja útját. Alex magához veszi az UZI-kat, plasztikot. A nyomkövető vevőjét bosszúsan földhöz vágja (már nem jelez), gyalog folytatja tovább az útját. Lent még sűrű és kevert az erdő, mindenféle szúrós cserje akarja kihámozni ruháiból. Ahogy egyre meredekebb lesz a hegy, úgy ritkulnak a fák, tűnik el az aljnövényzet. Csak az örök félhomályt és nedvességet kedvelő mohák és páfrányok tartanak ki. A vasoxidtól vöröslő agyag itt is ott is elő-előbukkan a többéves avar alól. Mindenhol bemélyedések, s fölējük tornyosuló óriási vakondtúrások. A több száz éve felhagyott horpák törmelékében kvarckristályok csillannak. A hegyoldal egyre meredekebb és csúszósabb, a végén már csak négykézláb tud előrejutni. Kiér az útra, fölegyenесedik. A szélén lopakodik nesztelen. Már alig lát, most döbben rá, hogy borongós este lett. A felhőfoszlányok közül a hold ki-kikandikál.

Bal, majd egy jobbkanyar után kétszintes kőbánya sziluettje magasodik az út fölé. Hirtelen rohanja meg a fáradtság, a bánya egy félreeső zugába botorkál, egy hatalmas kőtömb mögé leheveredik, s álomtalan ájulásba zuhan.

Még félálomban van, nem tudja, hogy mit s miért tesz. A fegyvert kibiztosítja, tüzelőállásba gördül. „Igen lövések voltak!” - jut el a tudatáig. Hallja egy kutya örömteli csaholását.

„Vadászidény van.” - esik le a tantusz. Kis idő múlva meghallja a terepjáró duruzsolását, ahogy ereszkedik le az úton, a fényszóró pászmái hasogatják

a megrebbenő fák közt átszüremelve permetező ködöt. A Toyota halkan morogva elandalog a kőbánya alatt. Világosodik, összekapja magát. Ösztöneire, megérzéseire hagyatkozva indul fölfelé az úton. Az út mellett itt is, ott is szeder kínálja sötétkék-feketéllő gyümölcsét, nem tud neki ellenállni, nem csak éhségét, szomját is oltja. Le-föl, jobbra-balra tekergőzik az út, mintha igazából nem is vezetne sehová, csak önmagáért lenne. Fennsík, moha lepte függőleges sziklafal, az út újra lefelé, balra kanyarodik. Tarkója bizseregni kezd, lágyékába belenyilall. Szemmagasságban valami megcsillan. Azt hiszi, hogy egy kvarckristály, jobban szemügyre veszi. Nem kristály, egy videokamera lencséje. Lehajol, úgy tesz mintha kioldódott volna a cipőfűzője, közben körülkémlél. A keréknyomok a szikla alatt tűnnek el. Főlegyenesedik, fütyörészve tovább baktat. Nemcsak a szikla furcsa, hanem az egész hegyorom. Lent az út alatt hatvan-hetven éves fák, természetes önrítkulással. Mindegyik annyi helyet foglal el, mint amennyire lombkoronájának szüksége van. Sarjak, aljnövényzet alig, pókhálószerű gombafonalak szövik át az avart. Piros, zöld és kéksapkás galambgombák, citrom és párducgalócák kandikálnak ki az avar alól. Kifordult, korhadó tuskókon tőke és kénvirág gombák csokrai, s mint hatalmas dobverők, nagy őzlábgomba fiatal példányai. Jobbra fönt, úgy harminc-negyven éve tarra vágott hegy kobakja, karvastagságú, sűrű, ferdén nőtt fák. Áthatolhatatlan sűrűség. Kényelmes tempóban poroszkál, "röntgenezi" a sűrűséget. nem

lát lesikamerát, mégis az egész olyan furcsa, természetellenes.

Megáll, kinéz magának az úthoz közel egy nyúlánk éget, fölmászik rá, egészen addig, míg meg nem hajlik a súlya alatt. Meglengeti, amikor elég közel hajlik a következő teherbíró fához, elengedi s átlendül. Följebb kúszik, újra lenget, mint egy gibbon vagy sifaka szökell ágról ágra. Elfogynak a fák, a sziklaperem tar, megtisztítva minden növénytől. Dróthuzal fut a tálszerű völgy körül. Világos minden: itt egy egér, amőba és semmi, ami él, nem juthat be észrevétlen. Odalent a völgy asztallap simaságú. Holtában is impozáns tölgy, néhány feketefenyő, vadászház. Szeméhez emeli a távcsövet.

Sötétedésig figyeli az őrzáratok rendjét s vési kitörölhetetlenül emlékezetébe. A sziklafal is gyakorta föltáru, hogy egy-egy luxuscirkáló begördüljön s kiokádja a nemzetközi politikai és gazdasági élet prominens Képviselőt A hegy gyomra elnyeli a kocsikat, s a vadászház a kiöklendezett utasokat.

ALEX:

„Egy akciófilmben ilyenkor a magányos hős (a vegytiszta jó) emelt fővel, fedetlen mellel beront a viperafészekbe, s a rosszfiúk hiába vannak többtucatnyian, s tüzelnek különböző szupermicsodákkal, őt elkerülik a golyók, esetleg megsérül, de csak azért, hogy még hősiesebb és önfeláldozóbb legyen a harca, a

rosszfiúk elnyerik méltó büntetésük, a hős kiszabadítja az érte epedő szüzet, ásó-kapa, nagyharang (gyerek, kiskutya). Sajnos az élet nem film, de a legnagyobb baj, hogy nem mi rendezzük! Tranziens dolgokkal szarjuk el életünk nagy részét, de erre csak ilyen valószínűtlen helyzetekben jövünk rá, vagy amikor már késő.”

- *gondolja, miközben ereszkedik lefelé, most azonban nem megy olyan jól a légi akrobatika, mint felfelé jövet, azért valahogy csak leér az útra. Nem az úton megy, még lejjebb ereszkedik, betájolja merre lehet a kőbánya, s elindul. A kőbányában kiválaszt egy félszobányi ingó kötömböt, ami elég közel fekszik az úthoz. Plasztikot tapaszt az aljára, de csak annyit, hogy a robbanás ereje az útra gördítse. Távolabb húzódik, belefülel az éjszakába, nem hall semmi gyanúsat, megnyomja a gombot. A kő milliméter pontosan odahengeredik, ahová szánta. Most újra aláaknázza, bebújik egy bokor mögé és vár. A Volvo halkán, még az érzékelhetőség határán kívül suhan, amikor Alex már érzi a gerincében a feszültséget, s örökkévalóságnak tűnik az a néhány perc, míg előbukkan a fák közül. A kőhöz érve a sofőr átkozódva száll ki s rúg tehetetlenül a sziklatömbbe. Alex elrugaszkodik, a sofőr arra ébred, hogy nem ébred, Alex továbbrebben, fölrántja az ajtót, kiemeli az utast, torkához szorítva az UZI-t.*

KÉPVISELŐ:

Megörült? Tudja, hogy én ...
- *dadogja ijedten. Alex most ismer rá.*

ALEX:

Igen a képviselő úr. Hát ez lenne az Európába vezető út? Nem kanyargós egy kicsit? És nem fogunk úgy járni vele, mint a szocializmussal? De elsősorban nem is a politikai kérdéseket akartam megvitatni. Mi ez a nemzetközi susmus és mire megy ki a játék?

KÉPVISELŐ:

Kinek dolgozik? Mi sokkal ...

ALEX:

Én kérdeztem! Nem mindenkit lehet megvásárolni.

KÉPVISELŐ:

Semmi esélye.

ALEX:

Az az én gondom. Kik ezek és hogy jutok be?

(folyt.)

- *int fejével a bázis felé. A disznószemű azonban megmakacsolja magát és hallgat. Alex egy rántással letépi a fülét, és szájába gyömöszöli. A férfi felvonyít fájdalomában.*

KÉPVISELŐ:

(sírva)

Ne bántson! Én nem ...

ALEX:

Hogy jutok be?

KÉPVISELŐ:

Az örök személyesen ismernek mindenkit, náluk van egy mikrochip ...

- *Nem tudja folytatni, mert elájul. Alex megkötözi s belöki a bokorba a sofőr mellé. Kimaszkírozza magát, hogy megtévesztésig hasonlítson rá, beül a járgányba, hátratulat, megnyomja a gombot, a kő eltűnik s beletapos a gázba.*

A szikla önműködően feltárul, az őr eléáll, int hogy szálljon ki. Alex rosszullétet színlel, kéri, hogy segítsen neki. Az őr gyanútlanul nyitja az ajtót, s a következő pillanatban eszméletlenül terül el a földön. Alex kipattan, körülnéz, hogy nincsen-e kamera, ami fölvette az akciót, szerencsére a kamerák kifelé irányulnak. Megkötözi az ipsét, a száját is beköti, átkutatja, a chipet, rádióadóját, fegyverét magához veszi. A férfit belöki a csomagtartóba. Plasztikot ragaszt a „kapura”, beledugja a detonátort. A garázshoz hajt, beáll. Itt is kamerák vannak, de szerencsére sok a holttér, két betárazott UZI-t, s amennyi plasztikot csak lehet a zakója alá rejt. Felcsillan a szeme, amikor az üzemanyagöltőt észreveszi. Megvárja míg a kamera elfordul, gyorsan megpatkolja, indul a vadászház felé. Rá sem néz az órájára, lehasal a fűben, nyílik az ajtó, a két őr kilép. Nem messze tőle megállnak s rágyújtanak.

ŐR:

Hogy pont most kell őrségben lennünk!
Úgysem juthat be senki, s különben is állam
vagyunk az államban.

Nem tudja befejezni, Alex mögékúszik, rávetődik, s ugyanazzal a mozdulattal elmettszi a torkát, s mire föleszmélne a másikat is leteríti.

ALEX:

A chip elég, hogy bejussak?
- *kérdi foglyát. Foglya halálfélelmében bevizel.*

ŐR:

(félelemtől remegve)

I
gen.

ALEX:

Nincs írisz vagy ujjlenyomat azonosítás?

ŐR:

Nincs.

Leüti, ezt már nincs ereje megölni, túl személytelen a gyűlölete, még mindig nincs benne elég keserűség, hogy érzelmek nélkül meg tudjon ölni bárkit, aki az ellenséghez tartozik. Összekötözi, kitépi zubbonya válltömését, a szájába dugja.

elép a vadászházba, majd a liftbe, a kibiztosított fegyvereket szívmagasságban tartja, lövésre készen, már nem érdeklik a kamerák. találomra nyomja meg a gombot. Zuhanás, a lift megáll. Mintha zsinóron húznák, túl simán, akadálytalanul halad. Senki sem akarja megállítani. Valahonnan valcer ritmusa hangzik, néma falak, csukott ajtók, elfojtott vágyak. A

zene egyre erősödik, nem ő lép, monoton kongó folyosó hűvösén hull alá. Szilvia illatát érzi, akaratlanul lehunyja szemét, felrémlik arca. Áttetsző bőr, lüktető erek, vágyakozó sóhaj, szétomló haj. Kinyitja szemét, egy teremben áll, szétlobban benne a harag, fájdalom, gyűlölet. A nők felsikoltanak, a férfiak riadtan kapnak oda, hol a fegyverüknek kellene lennie, de most egyiküknél sincs. Bénító csend.

ALEX:

Na mi van faszok? Beszartatok? Hol a főnök?

Pár bizonytalan kéz mutat egy folyosóra. Alex elindul, rejtett ajtók nyílnak, fegyveresek perdülnek elé, felugatnak a géppisztolyok, halált osztó zene ritmusa árad. Nem mérlegel, céloz, ősi elfeledett dal üteme dobol ereiben, bakugrásokkal tarkított, rituális tánclépésekkel, egyre gyorsuló, pörgő, vad harag viharával osztja a halált. Az acél hideg kattanása, a kövön megcsúszó ólom sikolya, tompa surranó nesz, húsba csapódó, csonttörő, szilánkoló fájdalom. Kesernyés lőporszag, halálfélelem, iszonyat a szemekben. Vérszag, vendetta, haláltusa-tánc. Elfogy az ellen, lassul a ritmus, vérgőzös köd oszlik, húscsfatok, emberi torzók, borzalom. Nem ismer magára, ajkára tolul egy verstöredék: „Oly korban éltem ...”

Csend, áthatolhatatlan, többszörösen túlbiztosított ajtó előtt áll. Valaki lapul a hallgatás

fala mögött. Felméri, hogy az a pár kilónyi plasztik meg sem gyengítené az ajtót, detonátorokat dug mindegyikbe, eldobja kilőtt fegyvereit, s a halottaktól szerez használhatókat. Az ajtóra köp.

ALEX:

Találkozunk még rohadék, de akkor nem kerülsz ki élve a kezeimből! rohan fölfelé, mert érzi, hogy mindjárt rendezik soraikat. Minden kanyarulatban, és ajtó előtt eldob egy bombát, már kopognak a golyók, sivítanak felé. Akár egy westernfilmben, meggyőződés nélkül, csípőből tüzel s nyomogatja a gombokat.

A felszínre érve, mintha a földből nőttek volna ki, terepruhás zombik akarják bekeríteni. Megnyomja az üzemanyagtöltő alatti ajándécsomag távirányítóját, a fél hegy leomlik, kőzárpor, füst, égő hegyoldal, egérutat nyer. A kapu is robban, fut. Az úton egy Ford, az opálosra vakult szélvédő homályán, repedések pókháló erezete fut szét. Egy mozdulattal kitörli a túlérett szélvédőt, utasát kirántja, becsusszan helyére, indít. Suhan az út, szaladnak a fák, kövek verődnek csikorogva, sír a kanyar, a hold kajánul vigyorog. Őrült iramban tép, befordul a kőbánya elé. Helikopter rotorja kelti a szelet, meghajlanak a fák, golyók lyuggatják a kocsi tetejét. egy lövedék a hátát súrolja az üléstámla huzatát hasítja ketté, a másik homlokát karistolja. Nyitja az ajtót, vetődik összegömbölyödve, vagy harminc métert gurul a

meredek lejtőn. Az autót viszi a lendület, záporoznak rá a golyók, az üzemanyagtartályát találat éri. Izzó alkatrészek, pléhdarabok borotválják a vén bükkök koronáját.

ALEX:

„Ezek beletrafáltak, remélem azt hiszik, hogy benne voltam!”

A SZENTÉLY, ALEX TÁMADÁSA IDEJÉBEN

Az Antikrisztus döbbsen mered a folyosókat ügyelő tévélánc monitorára.

MANIPULÁTOR:

„Az ott a köpönyegforgató. Megőrült, s hogy sikerült fegyvert behoznia? Nem, nem lehet ő, hisz a ruganyos léptek ... Mindenre gondoltam: páncélos osztagokra, nukleáris robbanófejekre, csak egy magányosan rohamozó őrültre nem! Elgázosítsam, vagy elárasszam a folyosókat? Hagyjam, hogy legjobb embereim elhulljanak? Nincs még veszve semmi.”

Főlemeli a telefont:

MANIPULÁTOR:

Black! Azonnal a készséget! Az "A/4"-en egy kamikáze. "C/4"-en kerüljetez mögé. Kosztosék zárják. A többi folyosót is ellenőrizni kell, hogy egyedül van-e? A monitorok szerint csönd van, de ha bejutott ... Szóval mégis csak spion s az a nő? Csang chipjét szereztétek meg? Nálatok nincs fegyver? No várjatok csak!

Leüti a billentyűket, úgy nyitja és zárja az ajtókat, hogy Szilviát és Károlyt egy felhagyott középkori bányavágatba terelje.

Majd ha elül a harci zaj beszélgetünk!

A támadó, mintha be lenne löve, önkívületben vonaglik, osztja a halált, s az ő fegyelmezett, precízen kidolgozott koreográfiára mozgó fiai, (ahogy a nagykönyvben meg van írva) hervadt levélként hullanak.

MANIPULÁTOR:

„Ez nem lehet igaz! ”

Billentyűk, rádió

Gró helikoptereket, terepjárókat! Utakat ellenőrizni, a zsebünkben lévő (folyt.)

- fakabátokat mozgósítani! Brach! Erősítést!
A felszínre! Vigyázzatok nagyon tud,
Blekiéket egy szálíg elintézte.
- *leteszi, magába roskad.*

FELHAGYOTT BÁNYVÁGAT, MÍG DÚL A "HARC"

*Károly és Szilvia azt veszi észre, hogy egy nedves,
omladozó, régesrég felhagyott bányajáratban
botladoznak. Rájuk borul a vaksötét.*

KÁROLY:
(Rezignáltan)

Csapdába kerültünk.
*Óvatosan tapogatja a falat, minden meggyőződés
nélkül botorkál tovább.*

SZILVIA:

Nekem valami rémlik, gyerekkoromban már
jártam itt. Kell lennie egy régi beomlott
kijáratnak!

KÁROLY:

Reménykedjünk benne. Idetereltek minket,
s mint a birka a vágóhídra, követtük a
feltáruló ajtókat.

SZILVIA:

Úristen! Ilyen könnyen feladni! A teremtés
koronája! Ha a gyöngé nők nem lennének,
rég nem lenne emberiség. Igenis valahol
kell lennie egy rohadt kijáratnak! Érzem,
tudom.

KÁROLY:

Akkor minél hamarább keressük meg, de
majd én megyek előre, mert ha egy akna
vagy szakadék lenne, legalább te ...

SZILVIA:

Hogyne! Csak együtt, akár így, akár úgy.
(folyt.)

*Óvatosan araszolnak, megérzéseikre hagyatkozva
választják ki az utat, a minduntalan el és szétágazó
folyosókon. Monoton dobol a csöpögő víz, korhadt
ácsolatokon bukdácsolnak, bányavíz kioldotta fémsók
szaga, nyomasztó sötét. Mintha évszázadok óta*

keringenének egy óriási sajtban. Erejük fogy, a remény lohad.

SZILVIA:

Pihenjünk egy kicsit!

KÁROLY:

Mozognunk kell vagy kihülünk!
- *vonszolja tovább.*

SZILVIA:

Mond már, a hullák mindig hidegek.
ül le csak azért is, de azonnal föl is ugrik:
Mi a szarba tenyereltem bele?

KÁROLY:

Azt hiszem ez egy meztelen csiga s akkor
nincs veszve minden. Ha a csiga bejutott,
nem lehet messze a felszín, s akkor mi is
kijuthatunk.

SZILVIA:

Akkor megbocsátok neki, s ígérem kerülöm
a francia konyhát.
(folyt.)

Újult erővel rohannak tovább, de lelkesedésük hamar lelohad, a folyosó szűkül, először négykézlábra kell ereszkedniük, majd hasra és nincs tovább. Károly nem adja föl, kezével kaparja az agyagot.

KÁROLY:

Érzed?
- szól hátra.

SZILVIA:

Hát jól benne vagyunk!

KÁROLY:

Tapintsd! A tenyered alatt, levelek, s valahonnan csordogál be a víz. Az sodorhatta be a faleveleket is. Ki kell szabadítani magunkat!
(folyt.)

SZILVIA:

Az öreg mesélt valami tragédiáról, amikor több száz bányászra ráomlott a tárna, ha ez az a hely, nem hiszem, hogy kijutunk!

KÁROLY:

A víz azóta utat csinálhatott magának s ez az utolsó esélyünk.

SZILVIA:

(sikoltva)

Egy koponya! Ez pedig egy lapát lehet.
(folyt.)

- *előrenyújtja. Károly lázasan dolgozik, vájja az agyagot, adja hátra Szilviának. egy idő múlva azt veszi észre, hogy hátulról befalazták magukat, most már engedelmeskedniük kell a szlogennek: „menekülés előre.” már időtlen idők óta dagasztják a sarat, centiméterről centiméterre haladnak, s ahogy haladnak előre, úgy szűkül mögöttük a tér. erejük elfogy, az utolsó tartalékenergiát mozgósítják, amikor*

KÁROLY:

Érzed ezt a cúgot?

SZILVIA:

E-egen. - hajtja a földre fejét fáradtan.

KÁROLY:

Nem érted? Mindjárt kint leszünk!

SZILVIA:

Úgy legyen.

*Valóban, pár marék agyag és föld bekaparása után
halványan derengeni kezd, s kezét kidugja a résen.
Már nem befelé, hanem kifelé dobálja a törmeléket,
majd kipréseli magából a levegőt s kivergődik a szűk
résen. Benyúl, kihúzza Szilviát.*

SZILVIA:

Mégis csak van Isten! - sóhajt föl.
(folyt.)

KÁROLY:

Már hogyan lenne! De menjünk, mert még
koránt sincs vége!

*A bánya kilátástalan sötétje után, a derengő
holdfény fényárnak tűnik, részegítő a friss levegő.
Áttörtetnek a sűrűn, vadcsapásra érnek, reményeik
szerint civilizált táj, lakott település vagy legalább egy
országút felé vezet. Átnedvesedett ruháikon keresztül
szinte csontjukig hatol a szél. Szaporán lépdelnek,*

valahonnan autózúgást sodor feljük a szél. Letérnek az ösvényről, arra veszik az irányt, szűrős ágak, kusza növényzsövedék állja útjukat, de semmi sem tartóztathatja fel őket. Összekarmolva, cafatokban lógó ruhákkal, majdnem meztelen érnek az országútra. Tanácstalanok, hogy merre induljanak, felvonyít egy kutya, falut sejtet. Motorzúgás hallatszik hátuk mögül, az árokban lapulnak. Fényszórók csóvái himbálnak, kék fény villózik, rendőrautó, az útra vetődnek. Csikorogva fékez, majdnem eltapossa őket. Nagy ívben pördül, megáll. Föltápaszkodnak, a vezető kiszáll. Nem szól, csak int, tárja a hátsó ajtót. Beülnek, kattán a bilincs, egymásra vigyorognak a hék. Veszi a rádiótelefont az

AUTÓBAN, ÉJSZAKA

EGYIK:

*„Azt hiszem, megcsíptük őket.”
Mint hideg kés, vág tudatukba a fölismerés:
„Álrendőrök!”*

SZILVIA: (sírva)

Pisilnem kell!

EGYIK:
(Röhög)

Na mi az kisanyám, berezeltél? Hiába trükközöl, semmi értelme az időhúzásnak.

SZILVIA:

Én akár itt is elengedhetem.

EGYIK:

Ne azt azért nem! Most vettem bele új huzatot.

(folyt.)

- *ugrik ki mérgesen. Kiengedi őt is, megmarkolja hátán a néhai ruha foszlányait.*

SZILVIA:

Lehet, hogy nagydolog is lesz, nem mehetnék kicsit távolabb?

- *néz rá esdekelve.*

EGYIK:

No nem bánom, de csak pár lépést. - *fintorodik el.*

Szilvia mindjárt kiszúr egy kidőlt fát, ami mögött pár méter mély üreg tátong. Felkuporodik rá, letolja a bugyit, kiprésel pár csepp pisit, s úgy helyezkedik el, hogy az ürge szemügyre vehesse a gyér fény ellenére a buja sikolyok hívogató öblét. Fogja a férfi kéjéhes tekintetét.

SZILVIA:

Nem lenne kedved?

EGYIK:

Na ne kisanyám! Nem gárgyultam meg.

SZILVIA:

Oké, nem tudtam, hogy buzi vagy.
- áll föl sértődötten, a bugyit nem húzza föl.

EGYIK:

Én buzi! Na várj csak! Úgy megbaszlak, hogy a szemed is fölakad.

SZILVIA:

Ettől nem nagyon fog menni.

- ejti a combjai közé összebilincselte kezét. A férfi egy pillanatra elbizonytalanodik.

EGYIK:

Eh! Úgysem tudsz meglógni alólam.

- Kinyitja a bilincset, térdig letolja a nadrágját. Szilvia megvárja, míg rámászik, de combjait összezárja, nem hagyja, hogy behatoljon, hirtelen kisiklik alóla, elkapja a lábát, s taszít egyet rajta. A férfi átbucskázik a fán, letolt nadrágja egy csipkebokron fönnakad. A bokor rugózik, a meggondolatlan hímet rángatja le-föl. Feje szorgosan kopog egy hűvös kövön. Már az első koppanásnál eszméletét veszti.

SZILVIA:

Ennek a csipkebokornak tényleg jól felakadt. Jó kamatyolást haver, most pont úgy mozogsz, mint egy fasz.

Mint macska oson, lehasal, a kocsí mögé kúszik. Feszülten vár, míg a másik álrendőr elveszti türelmét, kiszáll.

MÁSIK:

Mi a faszt ...

SZILVIA:

(ordítva)

Föl a kezekkel!

- pedig csak most jut eszébe, hogy a másiktól elvehette volna a stukkert. Szerencsére egy kő kínálja magát, fölveszi, a zsibbadtan álló majréhoz ugrik s leüti vele. Belibben a vezetőülésre, rakétastarttal indít. úgy söpör az úton, ahogy a legelvetemültebb rallis sem merne s lám, óvja a félkegyelműek istene, mert nem sodródik le a hajtűkanyarokkal csipkézett útról. Egy erdei bekötőútnál, terepjáró foglalja el félszélességében az utat, s amint feltűnnek, fényszóróival morzézni kezd. Szilvia lassít, mintha meg akarna állni, de mellékük érve ismét a gázba tapos. Azok felocsúdnak, géppisztolysorozat ladírozza ki a hátsó szélvédőt. Egy hajuk szála sem görbül s szerencsére a következő kanyar már eltakarja őket.

SZILVIA:

Biztos ezeknek kellett volna átvenni minket. Igaza lehet, mert már fölbőg mögöttük az üldöző, s megint záporoznak a golyók. Szilvia nyomja a gázt, riszálja az úton a kocsit, mint egy rossz kurva a fenekét, de egyenes jön, üldözőik egyre közelednek, úgy tűnik nincs menekvés. Az út szélén feltűnik egy veszteglő járgány, ahogy elhúznak mellette, az útra gördül s viszonozza a tüzet.

SZILVIA:

Ilyen csak a mesékben van!

KÁROLY:

Én is alig tudom elhinni, hogy velem és vajon valóban megtörténnek - e ezek a dolgok. Néha úgy érzem a következő pillanatban fölébredek.

Nem tudja folytatni eszmefuttatását, már föltűnnek a falu házai, mikor egy helikopter ereszkedik eléjük az útra. Fogalmuk sincs róla, hogy ellenség vagy jó barát, elmeneküljenek vagy rábízzák magukat. A pilóta int nekik, hogy siessenek már.

PILÓTA:

Joah küldött, de csak egy személyről volt szó.

A kimerültségtől szinte abban a pillanatban elalszanak, hogy a gép elemelkedik velük a földtől. Egy volt szovjet katonai reptéren landolnak. Több méregerős kávét beléjük diktálnak, mire magukhoz térnek, s válaszolni tudnak a záporozó kérdésekre. Károlyt megnyugvással tölti el, amikor Joah fölfedezi a háttérben. Századszor is el kell mondaniuk, hogy jutottak oda, mekkora a hely, kik tartják kézben, milyen fegyvereik vannak, és sok más számukra

érthetetlen, lényegtelennek tűnő kérdésre kell válaszolniuk.

A NATO főtitkára Magyarországon tartózkodik a „Nytott Égbolt” nevű bizalomerősítő intézkedés kapcsán. Futárgépek rajzanak szét a négy égtáj felé. Az amerikaiak és oroszok értetlenül konstatálják, hogy műholdjaik élettelenül függnek az űrben, nem engedelmeskednek a földi irányító központok utasításainak. Az Internet lefagy, a távközlő berendezések, tévék és rádióadók az Internacionálét zümmögik. A légi közlekedés leáll, a repülőtereket ellepik a különös alakulatok, kommandósok, kiskatonák kutatnak porcelánok és annak tűnő tárgyak után. Fogkefékkel, ecsetekkel, pemzlikkel különleges műgyantaréteget visznek fel a gyanús tárgyra. WC-kagylók, bidék, ásító műfogsorok kaotikus halmait.

A Zemplénből gépkocsifolyam hömpölyög a szlovák és ukrán határ felé. Egy hőkövetővel felszerelt rakéta eltalálja az újhelyi kenyérgyárat s egy több napja a szlovák-magyar határon veszteglő török busz utasai Mekka felé hajlongva köszönik meg Allah-nak az égből hullott mannát.

A magyar honvédség s NATO egységek elit alakulatai vonják gyűrűbe a Telkibánya - Kéked - Hollóháza által bezárt háromszöget. A gyűrű egyre szorosabb, a hegyeket-völgyeket harci gépek lepik el, az égbolt elhomályosul a repülőgépek és helikopterek zümmögő rajától. Az körülvelt hegy megrázkódik, sisteregve izzó tűzoszlop csap föl. A föld értetlenül, morgolódva hánykolódik, a tűzkígyó sziszegve-fújtatva

emelkedik, majd lassan kihűlve formát ölt. Fehér porcelánmasszívum, többtíz kilométerre ellátszik a fityiszt mutató ököl.

A szemközti hegyoldalon, a megdöbbsent, tanácstalan támadók mögött egy kortalan férfi juhait legelteti, s oly ismerős a pánsíp dallama.(Marseilles)

EMETŐ, GYÁSZOLÓ TÖMEG, TELJESEN AZONOS AZ ELSŐ JELENETTEL

a kép egyre közelít, majd megállapodik a papon. Amíg a pap beszél, először Szilvia anyját mutatja a kép: ájuldozik, a férje tartja. A pap azon szavainál: "Szilvia nyugodtan állhat..." a kamera átvált Alexre, aki kicsit távolabb a háttérben áll a keserűség és a düh könnyeit nyeli. Alex ezt már nem bírja, keserűen felnevet.

A PAP:

(szavaiban áhítat és pátosz)

Nagy veszteség ért minket élőket, hisz Kramszki Szilvia rendkívüli egyéniség volt. Kiváló, sikeres művész, de odaadó gyermek és hűséges hitves is egyben. Csak a jóisten a megmondhatója, hogy tudta ezt mind együtt, egyforma erővel, teljes szívvel, botlások nélkül, töretlen lelkesedéssel véghezvinni. A gyászolók fájdalmát enyhítse az a tudat, hogy

SZILVIA nyugodtan állhat az Úr ítélőszéke elé, mert amikor az ő tettei kerülnek elbírálásra, nem salak közül kell a gyöngyöt, hanem a nagyobb gyöngyöt kell, a kisebbek közül kiválogatni.

ALEX:
(gondolja)

Mintha ez a gyász és fájdalom is csak az övéké lenne. Mindig kívülálló maradtam, betolakodó, idegen senki, vő.

A PAP:

"nagyobb gyöngyöt kell a kisebbek közül kiválogatni."

ALEX:

Még hogy nem a salak közül! Ha vannak is, bizony nagyon elkoszolódtak azok a gyöngyök!

(folyt.)

A háta mögött álló férfi közelebb lép és megböki a térdével.

FÉRFI:

Legalább arra a szegény marhára legyen tekintettel!

ALEX:

Kire?
fordul hátra Alex

FÉRFI:

Hát természetesen a férjére.

vonja össze szigorúan a szemöldökét az ismeretlen. Rosszullét környékezi, hányingere támad. „Ez úgysem lehet igaz!” Otthagyja az egészet. Kitámolyog a temetőből, beszáll a kocsiba. Ismerős illatot érez, azt hiszi hallucinál. Hátradől, lehunyja a szemét, emlékei szárnyán vissza az édes, visszahozhatatlan múltba! Nincs jelen, vagy ha van, az nem ér. Hűvös kéz a homlokán.

ALEX:

Az érintés, az illat! Ez annyira
valódi!

ALEX:

Szilvia?

SZILVIA:

Kit vártál te bunkó?

VÉGE

UMHAUSER FERENC

**Fájdalmas részeg lángolás
FORGATÓKÖNYV
(azonos című regénye alapján)**

PÁLHÁZA, 2012